

Chuyện Xưa Tam Tây

1-100 0204 1011

1010 000 0000 000

Mục lục

C1

C2

C3

C4

C5

C6

C7

C8

C9

C10

C11

C12

C13

C14

C15

C16

C17

C18

C19

C20

C21

C22

C23

C24

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C1

Mùa hè năm 2014, Hắc Mã Hà (1).

(1) Hắc Mã Hà: tức làng Hắc Mã Hà, nằm ở phía Tây Bắc ranh giới huyện Cộng Hòa tỉnh Thanh Hải, cách Tây Ninh khoảng 220km về phía Tây, là khởi điểm của quốc lộ quanh hồ Thanh Hải.

Người làm thủ tục trả phòng cho Chúc Nam Tầm là một người đàn ông trẻ có dáng người cao ráo, đeo mắt kính gọng gỗ, đôi mắt to, đôi môi mỏng, bên môi có râu mọc lờm chờm. Anh ta vừa tính tiền vừa đưa một cuốn sổ da buộc dây dày cộm đến trước mặt Chúc Nam Tầm: "Người đẹp, sắp đi rồi, để lại câu gì đi."

Từ trước đến nay Chúc Nam Tầm không có hứng với chuyện này, tiện tay lật mấy trang trước của cuốn sổ, phần lớn là tâm trạng về chuyến đi và mấy câu màu mè mang hơi thở văn nghệ của đám khách du lịch ghi lại.

"Không cần đâu, cảm ơn." Cô nói xong gấp cuốn sổ lại, sau khi lấy tiền đặt cọc trả lại thì nhét thẳng vào túi, sau đó sải bước đi tới cửa.

Đi chưa được mấy bước, giọng Tây Bắc đặc sệt của người đàn ông mắt to vang lên sau lưng: "Cô dọc theo hồ Thanh Hải qua ba nhà trọ thanh niên, lần nào cũng ở ba tới năm ngày, hôm nay... chắc là sẽ rời khỏi Hắc Mã Hà nhỉ."

Nghe thấy câu này, Chúc Nam Tầm dừng bước, xoay người mỉm cười nhìn người đàn ông mắt to, nhưng giọng nói lại lạnh lùng: "Sao anh biết?"

Người đàn ông mắt to nhún nhún vai, một tay chống cằm tay kia xoay bút đầy linh hoạt: "Sáng sớm cô ở trong phòng đặt xe tôi vừa vặn đi ngang qua nên nghe thấy. Còn nữa, ba nhà trọ thanh niên mà cô ở quanh hồ vừa khéo là của tôi hết."

"VẬY ĐÚNG LÀ KHÉO THẬT, NẾU KHÔNG THÌ TÔI CÒN TƯỞNG CÓ NGƯỜI THEO DÕI TÔI NỮA CHỨ." CHÚC NAM TÂM ĐỂ BA LÔ XUỐNG, NGHIÊM TÚC QUAN SÁT ĐỐI PHƯƠNG.

"Sao vậy? Không đi nữa ư? Hay chuẩn bị hỏi thăm tôi về người mà cô muốn tìm?" Người đàn ông mắt to hỏi.

Chúc Nam Tâm hơi bực vò vò tóc buộc sau gáy, người đàn ông trẻ nhìn không giống lễ tân càng không giống ông chủ nhà trọ thanh niên này hình như đã sớm biết mục đích chuyến đi này của cô.

"Nói thế nào? Anh biết anh ta?" Cô vừa nói vừa đi trở lại trước mặt người đàn ông mắt to, rồi lại giở cuốn sổ da cầm bút viết đầy phóng khoáng.

"Anh ta đã rời khỏi Thanh --"

"Nam Tâm, anh cuối cùng tìm được em rồi."

Lời của người đàn ông mắt to bị một người đàn ông ăn mặc thời thượng xông vào cửa ngắt ngang, Chúc Nam Tâm cảm giác mình bị người đằng sau ôm lấy, vào khoảnh khắc ngừng đầu thì nhú chặt mày.

"Bạn trai hả?" Người đàn ông mắt to quan sát hai người, khi ánh mắt đảo qua, Chúc Nam Tâm phát hiện tầm mắt anh ta vô tình hay cố ý mà dừng ở chỗ nào đó sau lưng mình.

Cô quay đầu nhanh theo bản năng, trên hành lang quả nhiên có một bóng người vụt qua. Cô nghĩ đến tấm ảnh lưu trong di động, cong khóe

môi, rồi giả vờ bình tĩnh hỏi người phía sau: "Bạch Thành, sao anh đến đây vậy?"

Chúc Nam Tầm cảm thấy một cơn gió nhẹ lướt qua bên tai, là hơi thở phào kín đáo của người đàn ông mắt to.

Đối với bóng người kia, người đàn ông mắt to rõ ràng sợ hơn cô.

"Em tới Thanh Hải chơi, tại sao không gọi anh chứ?" Hai thanh niên một nam một nữ trông như sinh viên đứng sau lưng Bạch Thành, anh ta oán trách xong rồi giới thiệu với Chúc Nam Tầm: "Đây là khách du lịch gặp dọc đường, Ngải Mễ, Tinh Tử, hai người họ đã bao xe ngày mai xuất phát đi Đôn Hoàng, không phải em luôn muốn đi Đôn Hoàng sao? Hay là chúng ta đi chung với họ đi?"

Chúc Nam Tầm nhìn ba người trước mặt, khẽ chau mày. Cô không phải đến đây chơi.

Phát hiện Chúc Nam Tầm chẳng có cảm tình gì với người đàn ông thân thiện quá mức này, cả buổi không nói tiếp, người đàn ông mắt to lại nói: "Đôn Hoàng đẹp lắm, đi từ hồ Thanh Hải thẳng về phía Tây sẽ đi qua thảo nguyên Tây Tạng Hải Bắc, Kỳ Liên Sơn... (2)"

(2) Đôn Hoàng: là một thị xã thuộc địa cấp thị Tुरू Tuyền, tỉnh Cam Túc, Trung Quốc. Đôn Hoàng nằm trong một ốc đảo sa mạc.

Hồ Thanh Hải: hay hồ Koko Nor (từ tên gọi trong tiếng Mông Cổ) là hồ lớn nhất Trung Quốc và còn là hồ nước mặn lớn thứ hai thế giới sau Hồ Muối Lớn ở Mỹ. Hồ Thanh Hải cũng là hồ rộng nhất không có hệ thống thoát nước ra ngoài tại Trung Quốc tọa lạc trên độ cao 3.205m - 3.260m so với mực nước biển trên bồn địa của cao nguyên Tây Tạng, cách thủ phủ tỉnh Thanh Hải là thành phố Tây Ninh khoảng 100km về phía tây.

"Không có hứng." Chúc Nam Tầm lạnh lùng ngắt lời người đang nói trước mặt, ánh mắt lại quẩn trên người anh ta như dây leo.

Người đàn ông mắt to bị nhìn đến chột dạ, xòe tay tỏ vẻ bất đắc dĩ, nhân tiện còn cảm hận mắng thầm cô một câu.

Chưa thấy cô gái nào ngang thế này bao giờ!

"Chị, chị thật sự không đi chung với bọn em sao? Tài xế xe bọn em bao chính là anh đẹp trai rất nổi tiếng trên weibo lúc trước đó."

Cô gái tên Ngải Mễ vừa nói xong, Chúc Nam Tầm và người đàn ông mắt to đồng thời nhìn về phía cô nàng, một người thoáng kinh ngạc, người còn lại thì hoảng hốt vô cùng.

Sau khi kinh ngạc, Chúc Nam Tầm quay đầu thêm một câu vào cuốn sổ, sau đó rời khỏi nhà trọ thanh niên này với nhóm Bạch Thành.

Người đàn ông mắt to thấy họ rời khỏi, cầm cuốn sổ da đọc lời nhắn trong đó, nét chữ rất phóng khoáng, chẳng giống chữ của phụ nữ chút nào.

"Không có nước nóng, không có điều hòa, điều kiện bình thường. Cái khác: Ông chủ là một tên lừa đảo."

"Fuck!" Người đàn ông mắt to vừa chửi bóng lưng Chúc Nam Tầm vừa xé tờ giấy vò thành một cục, sau khi thấy họ đi xa, lại hét về hướng cửa sau: "Lục Tây Nguyên, cậu lăn ra đây cho ông!"

Nửa tháng trước, một bộ ảnh chụp ở hồ Thanh Hải của một nữ minh tinh tuyến ba hot trên weibo, một tấm ảnh trong đó càng thu hút bàn luận sôi nổi của dân mạng.

Trong ảnh, nữ minh tinh ngồi trên nóc xe vẫy chiếc khăn lụa trong tay, bên cạnh là một người đàn ông anh tuấn cao ráo dựa vào đầu xe đón ánh

chiều tà cúi đầu châm thuốc. Người phụ nữ có thân hình gợi cảm, người đàn ông phóng khoáng ngông nghênh, cộng thêm bố cục tuyệt hảo, tấm ảnh này thoảng cái thu hút sự quan tâm của vô số người hâm mộ.

Sau đó, nhiều cư dân mạng nữ bắt đầu đào sâu gốc gác của người đàn ông này, có một nữ thanh niên văn nghệ bình luận trên weibo, nói mình từng ngồi xe của người đàn ông này ở hồ Thanh Hải, chỉ rõ người này hay chạy tuyến đường vòng quanh Tây Bắc, tiện đường đón khách du lịch, còn miêu tả trên người người đàn ông này có một hơi thở mênh mông mà thần bí, tựa như tảng đá đã trải qua sự mài mòn của gió cát. Tiếp theo đó một số cô gái bắt đầu rục rịch, tỏ vẻ muốn đến hồ Thanh Hải tìm anh ta.

Còn Chúc Nam Tâm căn bản không rảnh để ý đến cái chuyện tám nhảm phía sau này, cô chỉ đặt vé máy bay đi Tây Ninh ngay ngày hôm sau vào khoảnh khắc nhìn thấy tấm ảnh đó.

"Trình Nặc, cời cái kính nát này của cậu được không? Nhìn cứ quái quái."

Người đàn ông tên Lục Tây Nguyên đi qua hành lang đến trước quầy lễ tân, vươn tay chụp một cái, cầm lấy một hộp Lợi Quần chỉ còn lại mấy điếu trong quầy, ngón tay với các khớp xương rõ ràng móc một điếu trong đó, xoay người dựa vào quầy cúi đầu châm thuốc.

Anh cao hơn Trình Nặc một chút, màu da cũng sậm hơn, dưới chiếc áo thun ngắn màu xám đậm mặc trên người có những đường nét cơ bắp săn chắc. Mái tóc anh đen thui, hai bên cạo hơi ngắn, trông đầy sức sống.

"Cạch" một tiếng, là tiếng bật lửa kiểu cũ. Khi ánh lửa bùng lên, anh khẽ nheo mắt. Lúc ngẩng đầu lần nữa, ánh mắt dừng lại nơi đường phố nhộn nhịp bên ngoài.

Ngay giữa trưa, ánh nắng chói mắt, nhưng anh vẫn có thể nhìn thấy bóng lưng của người vừa rời đi ở xa xa.

Dưới ánh mặt trời, mái tóc xoắn dài lóe sáng.

Trình Nặc cũng châm điếu thuốc, rít mạnh một hơi: "Cái này gọi là vẽ văn nghệ sĩ cậu có hiểu không. Nhờ phước cậu ban mà tôi thành tên lừa đảo rồi, cậu phải bồi thường phí tổn thất danh dự cho tôi."

"Cậu còn lừa ít cô à?"

"Này này tôi đây nổi cáu đấy, cậu có ý gì?"

Lục Tây Nguyên mặc kệ anh ta phát điên, cầm cục giấy trên bàn mở ra xem, sau khi xem một hồi thì đánh giá rất nghiêm túc: "Chữ đẹp thật!"

"Xì! Nếu không phải anh đây không rành nghiệp vụ sợ cô ấy chờ chán, thì mới không để cô ấy viết lời nhắn gì gì đó. Cậu nói cô nàng này rất xinh, sao tính tình hẹp hòi vậy. Lần này thì hay rồi, ngày mai cô nàng nhất định ngồi xe của cậu chung với đám khách du lịch kia, tôi muốn xem thử cậu có làm vụ này không."

"Làm."

"Fuck, cậu điên rồi à?"

"Tạm thời thì vẫn chưa, nhưng sau này thì không chắc, ai biết đâu được." Lục Tây Nguyên chậm rãi nhả khói thuốc, một câu tách làm ba câu, nụ cười nơi khóe môi càng khiến người nghe không hiểu gì hết.

Trình Nặc đi ra khỏi quầy, đứng kề vai Lục Tây Nguyên, anh ta uể oải nói: "Được, tôi cũng không xen vào chút chuyện bình thường này của cậu. Nếu không phải mấy thanh niên cậu đưa tới đột nhiên nhảy ra, nói không chừng tôi đuổi cô ấy đi giúp cậu thật rồi ấy chứ. Không nói nữa, tôi biết cậu có tính toán rồi."

Lục Tây Nguyên im lặng cả buổi, một lát sau, xoay người dùng tay nâng cằm Trình Nặc, nghiêm túc nhìn kỹ mặt anh ta: "Lừa bao nhiêu cô vậy mà chẳng để lộ, sao hôm nay cậu thua trong tay cô ấy vậy?"

Trình Nặc tức giận hất tay anh ra, đấm vai anh một cái: "Mẹ kiếp! Đây là số mệnh đó!"

Cũng không biết Trình Nặc chỉ số mệnh của ai.

Tháng bảy nóng rực là thời điểm nhiều khách du lịch nhất trong năm ở hồ Thanh Hải, nhà trọ thanh niên ở ven đường trong thị trấn nhỏ luôn có mấy chiếc xe đạp leo núi đậu trước cửa, đó là xe chạy quanh hồ mấy người khách du lịch.

Ngải Mễ không tình nguyện đi sau cùng, lăm bằm trong miệng: "Tại sao không ở nhà trọ ban này? Mấy dân mạng bình luận ông chủ Trình Nặc đẹp trai lắm, nhân viên hồi này trông cũng được lắm đó."

"Được rồi, chị Nam Tầm không muốn ở thì chắc chắn có lý do của chị ấy, cô đừng càu nhàu nữa." Tinh Tử là một chàng trai rất hiểu chuyện, hình như là trước đó đã nhìn ra cái gì trong nhà trọ, cậu ta luôn nói chuyện với Chúc Nam Tầm.

Chúc Nam Tầm nghe Ngải Mễ nói như vậy, trong lòng hiểu rõ, cô đưa ra quyết định: "Nhân viên đó chính là ông chủ Trình Nặc."

"Trời ạ, em lại bỏ lỡ một cuộc gặp gỡ tươi đẹp rồi! Chị, hay là chị với anh Bạch Thành đến nhà trọ khác ở, em với Tinh Tử quay lại..." Ngải Mễ nói đến đây thì bắt đầu ngập ngừng, từ khi gặp Chúc Nam Tầm, cô nàng đã cảm thấy mình hơi sợ cô.

"Không ở chung, hẹn trước ngày mai tập hợp ở đâu đi." Chúc Nam Tầm lười vòng vo, tóm lại là cô đã quyết định phải lên chiếc xe đó.

Bạch Thành không tiếp lời, Chúc Nam Tầm đưa ra quyết định này, anh ta không ngạc nhiên chút nào.

Nhìn thấy hai người đằng sau rút lại rất xa, Chúc Nam Tầm nói với Bạch Thành: "Tôi biết anh không có hứng với Tây Bắc, thật sự không cần xa xôi ngàn dặm chạy tới lấy lòng tôi đâu, lần này tôi tới là có chuyện quan trọng phải làm."

Bạch Thành lại nói đầy vô lại: "Em hiếm khi mê trai một lần, anh muốn xem thử cái người nổi tiếng trên weibo này rốt cuộc là hấp dẫn đến mức nào, mà làm Chúc Nam Tầm mà anh cầm kẹo cũng không dụ được để tâm như vậy."

Chúc Nam Tầm: "..."

Từ chối bao nhiêu cũng uổng công, ngược lại kích thích sức chiến đấu của người khiêu chiến, trong mấy năm so chiêu với Bạch Thành, Chúc Nam Tầm đã am tường câu nói này.

Bạch Thành tuy không cao ráo như Trình Nặc, nhưng trông khá đẹp trai, tính cách cũng được mọi người ưa thích, còn dễ dụ con gái thích. Nhưng từ thời đại học bắt đầu theo đuổi Chúc Nam Tầm đến bây giờ hai người tốt nghiệp nghiên cứu sinh, Chúc Nam Tầm mãi không để ý anh ta.

"Tám giờ sáng mai, ở cửa nhà trọ thanh niên ban này, không gặp không về."

Trước khi bị Ngải Mễ kéo đi, Tinh Tử để lại câu này.

Chúc Nam Tầm nhìn Bạch Thành một cái, nói: "Mau tìm chỗ ở đi, ba ngày chưa gọi đầu rồi."

Bạch Thành quan sát quần áo tóc tai của Chúc Nam Tầm, giày canvas, áo chống nắng, quần jean, ba lô lớn, hỏi cô: "Em đến lâu như vậy mà chưa

tìm được người ư? Hôm nay định lên đường về?"

Sao mà hình như ai cũng biết mục đích chuyến đi này của mình vậy, Chúc Nam Tầm căn môi: "Hồi nhỏ anh chơi trốn tìm bao giờ chưa?"

Bạch Thành mờ mịt.

Sao cô có thể lên đường quay về được chứ.

Bảy giờ rưỡi sáng hôm sau, Chúc Nam Tầm đã chờ nửa tiếng ở cửa phòng Bạch Thành. Cô đứng bên hành lang tầng hai nhìn đường phố phía dưới, tư thế đứng gằn như không thay đổi, nhưng ngón tay móc sơn tường rơi một mảng lớn.

Cô có một thói quen, khi hồi hộp thích móc đồ.

"Trước giờ toàn là anh chờ em, hôm nay là lần đầu được em chờ đấy." Bạch Thành mặc chiếc áo sơ mi mà Chúc Nam Tầm chưa thấy bao giờ, kiểu tóc cũng được chỉnh qua.

"Ra ngoài chơi, ăn mặc nghiêm túc vậy làm gì?" Chúc Nam Tầm nói.

Bạch Thành hơi bất ngờ: "Trước giờ em không chú ý anh ăn mặc thế nào hết."

Chúc Nam Tầm không nể tình: "Khi gặp tình địch anh luôn ăn mặc đẹp đẽ."

Bạch Thành: "..."

Anh ta cảm thấy Chúc Nam Tầm hôm nay rất khác trước kia.

Lục Tây Nguyên theo giờ hẹn lái xe đến cửa nhà trọ, Trình Nặc xa xa nhìn thấy là xe của anh, vờ như không quen.

Khi Ngải Mễ và Tinh Tử xuống lầu, Trình Nặc ngồi trên sofa uống trà, Ngải Mễ muốn sang chuyện trò vài câu, thấy ngoài cửa Chúc Nam Tầm và Bạch Thành đã đến, nên bỏ suy nghĩ này.

Lục Tây Nguyên dựa vào cửa xe hút thuốc, khói thuốc bị gió thổi tan rất nhanh. Anh như đang suy nghĩ về vẻ mặt của mình, qua chiếc kính râm xa xa thấy hai người Chúc Nam Tầm đi tới, tự giác kéo cổ áo gió lên.

Chúc Nam Tầm mặc chiếc áo gió màu xanh nhạt, cũng đeo kính râm. Cô búi tóc, để lộ vết sẹo nhạt nơi thái dương.

Tinh Tử xung phong chào hỏi những người khác, sau đó cùng Bạch Thành sắp xếp hành lý. Ngải Mễ vòng qua chiếc việ̣t đã mới thấy Lục Tây Nguyên, vừa thấy anh thì hơi ngậy ra. Lục Tây Nguyên gật đầu với cô nàng, tiếng "Hi" cô ấy nói hoàn toàn không có hơi.

Tốc độ tim đập nói rõ trọn vẹn cảm giác thấy người thật hơn xem ảnh gấp trăm lần, bây giờ Ngải Mễ rất muốn đăng weibo.

Khi đến gần cửa xe, Bạch Thành xoa xoa đầu Ngải Mễ, vừa định nói chuyện với Lục Tây Nguyên, Lục Tây Nguyên mở miệng trước: "Thêm hai người, phải thêm tiền."

"Thêm bao nhiêu?" Bạch Thành hỏi.

"Ba ngàn."

Tinh Tử không hiểu: "Em với Ngải Mễ hai người mà anh chỉ lấy một ngàn, sao thêm hai người, mà anh đòi thêm nhiều vậy."

"Tôi là tiện đường dẫn người, không phải tài xế chuyên chạy tuyến này, tự do định giá, xin miễn trả giá."

Lục Tây Nguyên nói rõ ràng, giọng hơi trầm, anh nói xong thì cũng vừa rít xong hơi thuốc cuối cùng. Lúc này, Chúc Nam Tầm vừa vịn đi đến đứng trước mặt anh, qua chiếc kính râm anh cũng biết cô gần như là đang quan sát anh.

Chúc Nam Tầm phát hiện lòng bàn tay nhói đau, không cần nhìn cũng biết trên đó toàn là dấu móng tay cầu đỏ.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C2

Tám năm trước, cô không dám nhìn vào đôi mắt của nam sinh ấy, mà chỉ dám nhìn hạt châu trên tay anh. Tám năm sau, cô không còn nhút nhát nữa, nhưng lại quá hồi hộp.

Ánh nắng ban mai vẫn rất êm dịu, Chúc Nam Tầm đứng ngược sáng, cái bóng do thân thể tạo thành gần như phủ hết trên người Lục Tây Nguyên.

Lục Tây Nguyên vô thức ưỡn thẳng lưng.

Ngài Mễ và Tinh Tử ở một bên thì thầm với nhau, bàn về vấn đề tiền xe, nói theo phép thì khách du lịch phải chia đều tiền xe, nhưng giá tăng rõ ràng vượt khỏi phạm vi tiếp nhận của cô nàng.

Chúc Nam Tầm hiển nhiên không có tâm trạng quan tâm đến chuyện này, cô đang nhìn Lục Tây Nguyên, muốn mở miệng, đôi môi cũng hé mở, nhưng không nói thành lời.

Cuối cùng, cô lại hỏi Lục Tây Nguyên: "Hút Lợì Quần ư?"

Câu này chắc chắn không tính là lời mở đầu hay, Lục Tây Nguyên cũng hơi ngạc nhiên. Hôm qua cô đã ngửi thấy mùi y như vậy trên người Trình Nặc, dường như đang vội chứng minh điều gì đó.

Lục Tây Nguyên cười cười, khi cởi kính râm thấy rõ Chúc Nam Tầm hơn thì nét mặt rõ ràng cứng đờ một chút.

"Phải, hút một điếu không?"

Chúc Nam Tâm cũng cứng đờ, hai người cứ như vậy nhìn nhau mấy giây. Trái tim Chúc Nam Tâm ngứa ran, cổ họng đắng chát. Còn đôi mắt Lục Tây Nguyên có cái gì đó đang lóe lên, như thể bị ánh nắng gay gắt tổn thương.

"Cảm ơn anh, tôi không hút thuốc." Chúc Nam Tâm vội tránh ánh mắt Lục Tây Nguyên, quay sang Ngải Mễ và Tinh Tử bàn cả buổi mà chưa có kết quả, nói: "Hai người trả giá mà hai người phải trả, bọn tôi trả ba ngàn thêm."

Giọng nói run rẩy, nhưng vẫn khá bình tĩnh. Chúc Nam Tâm nắm chặt tay lần nữa.

Không hề trả giá. Bạch Thành không thấy bất ngờ, Lục Tây Nguyên cũng không.

Tinh Tử thấy hơi ngại, còn Ngải Mễ thì rất thản nhiên, Chúc Nam Tâm và Bạch Thành vừa nhìn biết ngay là người có tiền, chuyện cô nàng không nghĩ ra duy nhất là người đàn ông đầy hấp dẫn thế này lại so đo về tiền bạc đến như vậy.

Bạch Thành biết mình ở chung với Chúc Nam Tâm thì về cơ bản anh ta không có quyền quyết định, nhưng khác Ngải Mễ, anh ta không hề cảm thấy người đàn ông này so đo, mà là anh ta cố tình làm như vậy.

Anh ta cảm thấy giữa Lục Tây Nguyên và Chúc Nam Tâm có một loại phản ứng hóa học kì diệu, cứ như hai người họ đã quen nhau rất lâu trước đây vậy.

"Xuất phát thôi."

Lục Tây Nguyên nói ba chữ này đầy mạnh mẽ.

"Em say xe, em muốn ngồi đằng trước."

Ngải Mễ vừa nói xong, Chúc Nam Tâm đã mở cửa ghế phụ ngồi vào.

Lúc này Lục Tây Nguyên vẫn chưa lên xe, sau khi thấy màn trước mắt thì bước chậm lại, yên lặng chờ hai người đàn ông xử lý.

"Ngải Mễ, em nhỏ con hơn, ba người chúng ta ngồi đằng sau sẽ không chật."

Bạch Thành hóa giải sự ngỡ ngàng trước, anh ta biết Chúc Nam Tâm vốn lười giải thích. Hơn nữa trong những người này, chỉ có anh ta biết cô không thích quá gần người khác, việc đó sẽ khiến cô rất khó chịu.

"Cứ để chị Nam Tâm ngồi trước đi, tôi kiểm tra qua rồi, đường tốt, không say xe đâu." Tinh Tử cũng phụ họa.

Ngải Mễ lờm Tinh Tử, lên xe một cách không tình nguyện.

Lục Tây Nguyên liếc nhìn Chúc Nam Tâm, mới phát hiện cô đang ngang nhiên nhìn mình. Anh đành phải đeo lại kính râm.

Chúc Nam Tâm chỉ cao, nhưng tuyệt đối không mập, trong lòng cô hiểu rõ cái lý do đáng người này chỉ là bị dùng quá trớn vào lúc này mà thôi.

Nhưng cô nhất định phải ngang ngược một lần.

"Xưng hô như thế nào?" Sau khi lên xe, Lục Tây Nguyên hỏi cô.

"Họ Chúc." Từ đầu đến cuối đôi mắt cô luôn di chuyển trên người anh.

"Cô Chúc, cô hãy thắt dây an toàn cho chắc vào." Sau đó anh lại quay đầu nói với Ngải Mễ, "Em gái, em cũng ngồi vững nhé. Không sao đâu, lát nữa đổi cho em ngồi đằng trước."

... Một người là cô, một người là em gái.

Chúc Nam Tầm chỉnh tư thế ngồi một chút, "bộp" một tiếng, thả mạnh tấm che nắng xuống. Sau đó cô chú ý trên tấm che nắng có dán mấy tấm sticker hoạt hình, trên gương chiếu hậu còn treo một con rối nhỏ.

"Anh bao nhiêu tuổi?" Cô hỏi Lục Tây Nguyên, gọn gàng dứt khoát.

"Gần ba mươi." Anh nở máy xe, thành thật trả lời.

Chúc Nam Tầm chỉ chỉ mấy tấm sticker: "Do con nít làm à?"

"Ừ."

"Của anh?"

"... Ừ."

Chúc Nam Tầm xoa thái dương, không nói nữa.

"Anh Lục, anh kết hôn có con rồi ư?" Ngải Mễ ngồi sau kính ngạc không thôi.

Lục Tây Nguyên chỉ cười cười, không trả lời. Anh nhìn như vô tình nhìn Chúc Nam Tầm trong gương chiếu hậu một cái, môi cô mím thành một đường.

Ngải Mễ thở dài: "Anh có biết anh nổi tiếng trên weibo đến mức nào không? Nếu biết anh kết hôn rồi, đoán chừng rất nhiều cô cảm thấy tiếc nuối đấy."

"Thôi đi, bác tài Lục không thèm thích mấy cô gái như mấy cô thì có." Tinh Tử thêm nhát nữa.

Lục Tây Nguyên vẫn cười cười không nói câu nào.

Chúc Nam Tầm bị mấy cái xưng hô "anh Lục", "bác tài Lục" làm cho chóng mặt, hỏi thẳng: "Cứ gọi anh là Lục Tây Nguyên được không?"

"Được, thế nào cũng được hết."

Khi Chúc Nam Tầm đọc chữ "Được" là âm mũi trước, mà Lục Tây Nguyên là âm mũi sau. Mấy giây sau, cô lại hỏi: "Anh là... người ở đâu?"

"Người nơi này." Lục Tây Nguyên nói.

...

"Các anh từ đâu đến đây?" Mùa hè năm ấy, bên Tầm Khê, A Tầm hỏi nam sinh kia.

"Nam Kinh, anh là người Nam Kinh."

Liên quan đến Nam Kinh, phản ứng đầu tiên của A Tầm chính là "Sự kiện Nam Kinh" nổi tiếng trong lịch sử, cô hỏi nam sinh: "Cho nên người Nam Kinh đều rất quý trọng mạng sống sao?"

"Tất cả mọi người nên quý trọng mạng sống, hoài niệm đẹp nhất với người đã mất chính là hãy sống thật tốt." Nam sinh biết, cô bé mười sáu tuổi này vừa mất bố mẹ.

...

Hồi ức quá sâu đậm, lời anh nói cũng quá sâu sắc.

Chúc Nam Tầm hỏi anh: "Không nói dối? Giọng anh không giống giọng Tây Bắc."

"Cô còn biết giọng địa phương ư?"

Chúc Nam Tầm còn muốn nói, lúc này di động của Lục Tây Nguyên đổ chuông.

Là Trình Nặc gọi, anh nói chưa được mấy câu rồi cúp, Chúc Nam Tầm lại không hỏi tới tiếp nữa.

"Anh Lục, đàn ông Tây Bắc ai cũng cao như anh sao?"

Chúc Nam Tầm nghe thấy giọng Ngải Mễ là thấy tê cả da đầu, nhét tai nghe dựa vào cửa sổ nhắm mắt lại.

Lục Tây Nguyên nhìn cô qua gương chiếu hậu, gương mặt cỡ lòng bàn tay, làn da trắng, môi châu rất rõ ràng, bên phải sống mũi có nốt ruồi nho nhỏ.

"Tôi đẹp không?" Khi nói, Chúc Nam Tầm khẽ nhếch khóe môi.

Thì ra là cô chỉ giả vờ ngủ.

"Ừm, đẹp." Anh thản nhiên nói.

"Không cảm thấy vết sẹo trên trán tôi xấu lắm ư?" Cô vốn không định nói câu này, cuối cùng lại không nhịn được.

Xe đột nhiên chậm lại, Lục Tây Nguyên nắm chặt tay lái, hỏi cô: "... Sao bị vậy?"

Hỏi xong anh lại không nhìn cô nữa.

"Quên rồi." Cô cười cười, nói qua loa.

Bữa sáng ăn đại trên xe. Chúc Nam Tầm chỉ gặm nửa ổ bánh mì là không muốn ăn nữa. Đến bên quốc lộ gần đảo chim, mọi người xuống xe nghỉ ngơi, Lục Tây Nguyên đối diện mặt hồ hút thuốc, Chúc Nam Tầm đứng cạnh anh hóng gió.

Tình Tử sắp lại gần Lục Tây Nguyên hỏi anh: "Anh Lục, anh thật sự kết hôn rồi sao?"

"Cậu cảm thấy thế nào?" Lục Tây Nguyên cười cười, nói xong nhìn Chúc Nam Tâm bên cạnh một cái. Cô cúi đầu cắn móng tay, nhíu chặt mày, lúc này cô đã cúp ba cú điện thoại liên tục. Tên hiển thị trên màn hình là: Chúc Nam Trạch.

"Em thấy không giống. Chị Nam Tâm, sao chị cúp điện thoại hoài vậy?"

Chúc Nam Tâm khó mà trả lời, khi điện thoại lại đổ chuông, cô đành phải đi sang một bên nhận máy.

Lục Tây Nguyên nghe loáng thoáng cô nói một câu thế này với người ở đầu bên kia.

"Anh cứ hồ đồ mà sống qua ngày đi, chờ em tìm được bọn họ, dẫn cô ấy về nhật xác thay cho anh."

Lục Tây Nguyên cảm thấy vị của điều thuốc này hơi sặc.

Mặt trời lên cao, hắt ánh vàng chói lọi lên mặt hồ. Hồ Thanh Hải là viên ngọc khảm trên cao nguyên Thanh Hải, hơn nữa là hồ thiêng trong mắt đồng bào dân tộc Tạng, ven đường luôn có bóng của những người hành hương, tăng thêm một phần trang nghiêm cho thánh địa vốn đã chứa đầy sắc màu thần thánh này.

Bên xe việt dã có khách du lịch đạp xe quanh hồ đang nghỉ ngơi, phần lớn là nam sinh, họ trông vô cùng hăng hái.

Ngải Mễ không được Lục Tây Nguyên ưu ái, dọc đường cứ hi hi ha ha với Bạch Thành, bây giờ hai người đang nói chuyện vui vẻ với mấy khách du lịch ngồi nghỉ ven đường.

Chúc Nam Tâm cúp điện thoại, xoay người thấy một ông cụ mặc áo choàng dài dập đầu dọc theo quốc lộ. Ông ấy không đeo găng tay, lòng bàn tay bị ma sát tạo nên những vết chai dày, cái trán cũng đã đỏ. Đi đến đâu cũng thấy người hành hương ở đấy, ông cụ này có lẽ là người lớn tuổi nhất.

Sau đó, Chúc Nam Tâm thấy Lục Tây Nguyên ở một bên chấp hai tay hành lễ với ông cụ.

Cô có cảm giác trái tim mình bị bắn trúng.

Lục Tây Nguyên hơi cúi người, nét mặt bình lặng, thái độ thành kính, khi anh chấp tay, một đoạn tràng hạt lộ ra nơi cổ tay, cái bóng nghiêng dưới ánh mặt trời phô bày một vẻ đẹp hút hồn.

Hình ảnh này hẳn cảm động lòng người hơn tấm ảnh chụp chung với nữ minh tinh nhỉ, Chúc Nam Tâm nghĩ.

Sau đó cô đi sang khế năm cổ tay anh, hỏi anh: "Ba ngày trước anh ở đâu?"

"Đền Kumbum (1)." Anh rất thản nhiên, không hề để ý đến sự thân mật đột ngột của cô.

(1) Đền Kumbum (đền Thập Vạn Phật - Mạn Đà La vĩ đại ba chiều) thuộc Gyantse - cao nguyên Tây Tạng - cạnh Palkhor. Đền nằm ở độ cao 4032m, thuộc thung lũng sông Nyang Chu.

Anh lại thẳng thắn, thần kinh căng thẳng của Chúc Nam Tâm thả lỏng trong nháy mắt, một tay cô nắm tay anh, tay kia cỡi tràng hạt, nói: "Bán cho tôi cái này, thế nào?"

Ba ngày trước, cô cũng ở đền Kumbum, thích chuỗi tràng hạt này, lúc ấy không mua, khi quay lại thì được nói cho biết là đã bị người khác mua mất rồi.

Cởi chuỗi tràng hạt, nhưng cô không buông tay anh. Lòng bàn tay anh rất rộng, rất ấm áp, ngón tay cô rất nhỏ, và cũng rất lạnh.

Cô lại nhớ đến mùa hè oi ả năm ấy, cô dẫn nam sinh kia hóng mát bên Tâm Khê, bên dưới đá trơn, cô loạng choạng, khi nam sinh nắm cánh tay cô, cô cảm thấy một luồng nhiệt nóng rực, cô nói với người nam sinh ấy: "Lòng bàn tay anh nóng thật."

...

"Cô Chúc, quân tử không cướp người yêu của người khác." Lục Tây Nguyên mỉm cười, nói xong giã khỏi tay cô.

Chúc Nam Tâm cởi mắt kính, nhìn anh chăm chú với nụ cười mang ý vị sâu xa, vừa đeo tràng hạt vào tay mình vừa nói: "Trước kia tôi gặp một người, anh ấy tặng tôi một chuỗi hạt, đẹp hơn cái này. Anh ấy hào phóng hơn anh."

Anh đeo ba vòng, cô đeo bốn vòng, cũng vừa vặn.

"Chị Nam Tâm, không có ai ngang ngược như chị đâu." Tinh Tử ở một bên nói.

Lúc này Lục Tây Nguyên mới thấy đôi mắt Chúc Nam Tâm, trái tim run lên. Anh không nói được là cảm giác gì, dường như trong lòng đã đánh trống lui quân.

Vụ hỏa hoạn không thể thiêu cháy ánh sáng trong đôi mắt cô, cô vẫn như trước đây.

Cuối cùng, Lục Tây Nguyên nói với Tinh Tử: "Không đáng mấy đồng, mặc kệ cô ấy đi."

Người ở đây, đại khái chỉ có Lục Tây Nguyên và Chúc Nam Tâm biết, chuỗi tràng hạt này có thể đáng một nửa tiền xe.

Chúc Nam Tâm cầm hạt châu, cẩn thận vuốt ve, chuỗi tràng hạt này rất giống chuỗi hạt năm ấy. Mà chuỗi hạt kia từ lâu đã dính đầy dấu vết của vụ hỏa hoạn.

Cô thích tràng hạt, anh mua, rồi tặng lại cho cô.

Đây giống như một cuộc gặp lại mới.

Trước khi lên xe, Chúc Nam Tâm cố ý đi sau lưng Lục Tây Nguyên. Lục Tây Nguyên cao hơn cô trọn một cái đầu, cô sợ anh không nghe rõ, đặc biệt nhón chân kề sát tai anh nói khẽ: "Hôm ở đền Kumbum, áo anh mặc đẹp hơn cái hôm qua."

Lục Tây Nguyên kinh ngạc quay đầu lại, Chúc Nam Tâm lại bước nhanh vượt qua anh đi trước anh, cứ như người vừa nói không phải là cô vậy.

Mùi thuốc lá giúp cô xác định người trốn trong nhà trọ thanh niên hôm qua là anh, chuỗi tràng hạt giúp cô xác định người nhìn thấy trong đền mấy ngày trước là anh.

Hôm ấy, cô tìm không có kết quả, đi đến đền Kumbum lễ Phật. Cô không phải là người tin Phật, thay vì nói là lễ Phật, chi bằng nói là cầu nguyện.

Nhưng cô mãi mãi ghi nhớ cái đêm hỏa hoạn dữ dội vào tám năm trước, có một nam sinh bế cô chạy ra khỏi phòng vẽ, khi đặt cô xuống đất anh đã đọc rất nhiều câu như một tín đồ ngoan đạo.

Cô chỉ nhớ một câu trong đó.

"Phật Tổ, nếu như người thật sự linh nghiệm, chờ em ấy tỉnh lại xin người hãy làm em ấy mất trí nhớ."

Có lẽ là linh nghiệm thật, cô đã quên những đau đớn ấy, cô coi như là mất trí nhớ. Vậy ước nguyện của cô thì sao? Có thể thực hiện được không?

Khi chuẩn bị từ đệm cúi đứng dậy, cô nhìn thấy người đàn ông cúi lạy bên cạnh cô nhanh chóng lách vào đám đông, anh ta như thể đang chạy trốn, nên cô dễ dàng chú ý đến anh ta.

Cô đứng dậy đuổi theo, anh ta thoáng cái biến mất trong biển người, như một cơn ảo giác.

Như vậy tính ra, hôm đó họ đã gặp nhau.

Cô tin chắc người đó chính là anh.

"Cô Chúc..." Khi Chúc Nam Tầm gần đi đến cạnh xe, Lục Tây Nguyên gọi cô một tiếng.

Chúc Nam Tầm ngẩng đầu nhìn anh: "Sao vậy?"

Lục Tây Nguyên cong ngón trỏ, dùng nơi khớp xương sờ chóp mũi mình một cái, như đang do dự. Cuối cùng, anh tỏ vẻ trang nghiêm hỏi cô: "Bạch Thành rốt cuộc có phải là bạn trai của cô không?"

Chúc Nam Tầm rõ ràng ngần ra, nhưng sau đó cố ý thừa nhận: "Đúng vậy!"

"Vậy cô... khoan hãy qua đây." Lục Tây Nguyên nói xong sai bước đi đến bên xe, sau đó kéo mạnh cửa ghế sau, lôi hai người bên trong ra.

Người ra trước là Bạch Thành, bên môi anh ta còn có vết son của Ngải Mễ, mà Ngải Mễ, áo tuột đến vai, tóc tai rối bù.

Đôi nam nữ này rõ ràng là nhân lúc họ vắng mặt ở trên xe tăng tị.

Nụ cười trên mặt Chúc Nam Tâm biến mất ngay lập tức, cô nhìn Lục Tây Nguyên, Lục Tây Nguyên cũng đang nhìn cô, trong ánh mắt anh nhìn cô có quá nhiều nội dung, nhưng tổng kết một chút thì đại khái là một câu: Bạn trai cô làm mất mặt cô rồi!

Cô có nên quan tâm không? Cô không quan tâm Bạch Thành ở chung với ai làm gì, cô chỉ hối hận là mình không nên cho Bạch Thành quá nhiều thể diện, ngầm thừa nhận mối quan hệ yêu đương của họ.

Bởi vì cảnh trước mắt khiến cô rất khó chịu.

Việc này hiển nhiên làm cô bực mình hơn việc anh cố tình trêu người này người kia cho cô xem hồi còn ở trường, nói cho cùng thì lần này ra ngoài cô không có hơi sức đâu mà để ý tới mấy trò vặt vãnh này của anh ta.

Là thấy cô quá hứng thú với Lục Tây Nguyên ư? Chúc Nam Tâm cúi đầu cắn môi, không nói gì.

Thấy trong mắt cô đầy vẻ bất đắc dĩ. Thế là, Lục Tây Nguyên vòng ra sau xe, mở cửa cốp sau nói với Bạch Thành và Ngải Mễ: "Đừng có làm mấy chuyện dơ bẩn này trên xe tôi. Tự cầm đồ của mình, đi đi."

Khoảnh khắc này, Chúc Nam Tâm đột nhiên cảm thấy đáng vẻ bất bình thay cho cô của Lục Tây Nguyên rất thú vị. Có lẽ bản thân anh cũng không nhận ra, việc "bất bình" này của anh ôm nghiêm túc quá rồi.

"Bạn gái tôi chẳng hề gì, anh người ngoài ít lo chuyện bao đồng đi." Bạch Thành ở một bên rốt cuộc mở miệng. Anh ta nhìn Chúc Nam Tâm, nhưng lại nói cho Lục Tây Nguyên nghe. Anh ta quá hiểu Chúc Nam Tâm, biết chắc cô sẽ không phân rõ quan hệ với anh ta vào lúc này, nên mới dám nói như vậy.

Nhưng điều đáng tiếc là, cho dù là thời điểm này, trong mắt Chúc Nam Tâm vẫn không có anh ta.

"Ngải Mễ, cô đi tìm Tinh Tử đi, phải xuất phát rồi." Chúc Nam Tâm và Bạch Thành cứ như diễn viên tay đôi vô cùng ăn ý, còn Lục Tây Nguyên đối mặt với tiết mục thể này chỉ còn lại tức giận. Sau khi nói câu đó với Ngải Mễ xong, cô lại khẽ cười với Lục Tây Nguyên: "Không thể bỏ họ ở đây được."

Ngải Mễ nhìn ra được, Bạch Thành và Chúc Nam Tâm vẫn chưa đến mức độ bạn trai bạn gái, nhưng cô nàng không ngờ Chúc Nam Tâm sẽ phản ứng như vậy, cô ta hơi đau lòng cho Bạch Thành.

Lục Tây Nguyên lạnh lùng nhìn Chúc Nam Tâm, cô gái này rõ ràng khó nắm bắt hơn anh tưởng tượng.

"Rầm" một tiếng, anh đóng mạnh cốp sau.

Sau đó, anh kinh sợ phát hiện, bản thân lâu lắm rồi chưa thất lễ như vậy bao giờ.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C3

Giữa trưa, xe lái vào huyện Cương Sát.

Lục Tây Nguyên thả nhóm ở cửa một quán ăn, sau khi hẹn giờ xuất phát xong thì một mình lái xe rời khỏi.

"Tôi không thấy ngon miệng, ra ngoài dạo một chút."

Sau khi bỏ lại câu này thì Chúc Nam Tâm cũng đi ra cửa. Cô men theo con đường khá nhỏ đi về hướng chiếc xe lái đi, ven đường luôn có dân bản địa quan sát cô.

Cương Sát nằm ở phía nam thảo nguyên Tây Tạng Hải Bắc, phố nhỏ, kiến trúc lạc hậu, dân cư phần lớn là người Tây Tạng và người Hồi. Quán ăn trong huyện tập trung hết trên con đường quan trọng này, ẩm thực Hồi giáo là chính, phần lớn là do người Hồi mở. Cho nên về cơ bản là rất khó tìm được chỗ có thể ăn cơm được, nhưng vừa vặn quán kia có.

Trên xe toàn là người miền nam, Lục Tây Nguyên có cân nhắc.

Đi về phía trước thêm một hồi, Chúc Nam Tâm nhìn thấy xe của Lục Tây Nguyên đậu trong một cái sân nhỏ hẹp mà cũ nát.

Chiếc xe này là nhãn hiệu bình thường, khá cũ, nhưng rất sạch sẽ. Lúc trước ánh mắt cô tập trung hết vào người, bây giờ đến gần xe tỉ mỉ quan sát một hồi.

Chúc Nam Tâm nhìn thấy trong cốp sau ngoài hành lý của mọi người ra, còn có một cái túi bị mở, bên trong là mấy cuốn sách thiếu nhi. Cô mở

cốp sau lục túi, phát hiện trong đó ngoài sách thì còn có rất nhiều văn phòng phẩm và kẹo.

Cô đang nghi hoặc, có tiếng bước chân truyền đến, là Lục Tây Nguyên.

"Tôi... tôi tìm ít đồ." Sau khi nhanh chóng đóng cốp sau, Chúc Nam Tâm nói.

Lục Tây Nguyên không ngờ cô sẽ tìm đến đây, thấy cô luống cuống tay chân, bèn hỏi cô: "Tìm được chưa?"

"Rồi..."

Lúc này, có một người đi từ trong nhà ra, là một ông cụ mặc áo choàng dài mặt đầy râu ria. Ông nhìn Chúc Nam Tâm cười, nói với Lục Tây Nguyên bằng tiếng Tây Tạng: "Đây là khách của cháu à? Xinh lắm."

Lục Tây Nguyên trả lời ông bằng tiếng Tây Tạng: "Đẹp thì có đẹp, nhưng khó đối phó ạ."

Chúc Nam Tâm không hiểu, hỏi bọn họ đã nói gì. Lục Tây Nguyên giải thích bằng vẻ nghiêm trang: "Ông cụ nói cô xinh."

"Vậy anh trả lời thế nào?" Cô lại hỏi.

Lục Tây Nguyên không nhìn cô, hơi nheo mắt: "Tôi nói, bình thường thôi."

"..."

"Cháu đi đây ạ, lần sau lại tới ăn canh xương dê bác nấu." Lục Tây Nguyên chào ông cụ một tiếng, chuẩn bị rời khỏi.

"Chờ cháu đấy, lần sau đừng có mua nhiều đồ vậy nữa, bác thay mấy đứa nhỏ cảm ơn cháu. Cô gái này xem ra không đơn giản đâu, cháu cần thận chút, mấy năm nay người tới tìm cháu càng ngày càng ghê gớm rồi." Sau khi đáp một tràng rất dài thì ông cụ đi vào nhà.

Chúc Nam Tâm chỉ hiểu một từ: Cảm ơn. Đây là từ cô học được khi xem một bộ phim tài liệu về Tây Tạng. Cô còn chú ý khi nói câu cuối ông cụ cố ý nhìn cô một cái.

"Lên xe đi." Lục Tây Nguyên gọi cô.

Chúc Nam Tâm đứng yên, hỏi anh bằng giọng điệu vặn hỏi: "Anh rốt cuộc làm gì vậy?"

Anh có giọng miền Bắc thuần, biết tiếng Tây Tạng. Anh thỉnh thoảng đi vòng quanh Tây Bắc đưa khách du lịch, thu phí tùy tâm trạng. Anh thần bí khó lường, trong xe có một túi sách báo và đồ dùng trẻ em lớn. Anh hút thuốc rất mạnh, gặp người hành hương thì lại như một tín đồ thành kính.

Chúc Nam Tâm đứng ở ngoài xe, Lục Tây Nguyên ngồi trong xe. Khi anh lại muốn châm thuốc, cô đột nhiên mở nhanh cửa ghế phụ ngồi vào.

Ngay sau đó, Chúc Nam Tâm vùi đầu vào hõm vai Lục Tây Nguyên, hai tay ôm chặt hông anh. Khi Lục Tây Nguyên phản ứng kịp muốn giãy ra, qua cửa sổ bên ghế phụ nhìn thấy Bạch Thành có vẻ mặt nghiêm túc ở cách đó không xa.

Lục Tây Nguyên không giãy nữa, ngược lại thả lỏng cơ thể. Anh để mặc cho Chúc Nam Tâm bám trên người anh như một con koala, còn dùng một tay châm thuốc.

"Người anh rắn chắc thật!" Chúc Nam Tâm nghe thấy tiếng bật lửa, dựa vào cổ anh chậm rãi thở ra một hơi.

Lục Tây Nguyên nhìn nét mặt cô trong gương chiếu hậu, không có tí ngỡ ngàng nào, rồi nhìn mình, đôi mắt nổi lửa. Sau khi rít mạnh một hơi thuốc, anh túm nón cô kéo phắt cô ra: "Cút đi!"

Chúc Nam Tầm không muốn giải thích, đây vốn là một vở kịch, diễn cho Bạch Thành xem, càng là diễn cho Lục Tây Nguyên xem. Cô bị người khác "bắt nạt", thì phải dùng cách của mình "bắt nạt" lại.

Cô phúi phúi mông rồi xuống xe, chỉ là khi đóng cửa thì dùng sức như dỡ cửa.

Lục Tây Nguyên đã nể mặt cô lắm rồi, mãi cho đến khi Bạch Thành đi anh mới đuổi cô ra khỏi xe. Cảm giác bị lợi dụng cũng chẳng dễ chịu chút nào, mấy tiếng trước, anh còn dạy dỗ "đôi kia", bây giờ mình lại trở thành người như vậy.

Cô gái này thật làm anh nhức đầu.

Nhưng anh không biết, mục đích của cô gái này căn bản không nằm ở Bạch Thành.

Xe cứ như vậy bị Lục Tây Nguyên lái đi. Chúc Nam Tầm không đuổi theo, ngược lại đi ngược với hướng tập trung.

Dưới ánh mặt trời, bóng lưng cô rất quật cường. Anh nhìn thấy cô càng đi càng xa, không hề có ý quay lại, rẽ ngoặt thành linh một cái, đành phải đuổi theo cô.

"Lên xe!" Lục Tây Nguyên dừng xe ngang trước mặt Chúc Nam Tầm, lúc nói lại không nhìn cô.

Chúc Nam Tầm cười khẽ một tiếng, mở cửa xe nói với anh: "Tôi đi chưa được một trăm bước anh đã quay lại, là sợ mất vụ làm ăn này sao?"

"Ừ, vụ mua bán tự đưa tới ai cũng muốn làm hết." Lục Tây Nguyên quay đầu quan sát cô, ánh mắt quét nhìn vóc dáng cô, giống như đang trêu ghẹo.

Cô thích cái dáng vẻ kèm chế lại nghiêm túc của anh, không thích anh giả vờ cợt nhả. Chúc Nam Tầm nhất thời cảm thấy cực nhạt nhẽo, nhanh chóng chui vào xe.

Khoảng cách giữa hai người lập tức rút ngắn.

Lục Tây Nguyên thu tầm mắt, cho rằng cô không nói đùa nổi, khoe miệng co rút một cái.

"Anh cười cái gì?" Chúc Nam Tầm hỏi.

Lục Tây Nguyên: "Ấu trĩ."

Chúc Nam Tầm buồn bực, biết anh chỉ cái trò vật vô vị của mình và Bạch Thành, bèn đổi đề tài, hỏi anh: "Anh có quan hệ thế nào với Trình Nặc vậy?"

Lục Tây Nguyên bất ngờ không kịp chuẩn bị, nhưng vẫn bình tĩnh nói tiếp: "Bạn bè."

"Tại sao anh bảo anh ta lừa tôi?" Chúc Nam Tầm đi thẳng vào trọng điểm.

"Quá nhiều cô tới hồ Thanh Hải tìm tôi, ai cậu ta cũng đuổi như vậy hết."

"..."

Dường như không có sơ hở nào cả. Nếu hỏi chuyện gặp nhau ở đền Kumbum, e rằng anh sẽ giải thích là duyên phận nhi.

Cảm giác thất bại, cảm giác thất bại mãnh liệt. Chúc Nam Tâm căn ngón tay nhìn ra ngoài cửa sổ, thoát nhìn nhẹ nhàng như mây khói, nhưng trong lòng lại cuộn cuộn thất thường.

Thời gian tám năm, có lẽ đã sớm thay đổi trái tim của một người. Mà những chân tướng kia, sớm muộn gì cũng sẽ nổi lên mặt nước.

Cũng may, cô đang đến gần người mà cô muốn tìm. Đường vẫn còn dài, cô có thể từ từ vạch trần sự thật, cô không vội.

Đường về quán cơm có một sườn đồi dài, hai bên đường là những căn nhà thấp bé, khe hở giữa những ngôi nhà có thể nhìn thấy đồng cỏ xa xa, từng khoảng xanh lá lớn.

Hai người không ai nói gì, cả con đường chỉ có chiếc xe này đang chạy, bầu không khí cổ quái.

Chúc Nam Tâm căn ngón tay nhìn ra ngoài cửa sổ. Lục Tây Nguyên nhìn cổ cô, vừa trắng vừa nhỏ, chỗ gần lưng có một hình xăm nho nhỏ, là một đôi cánh.

Xe hơi loạng choạng, là do tay cầm tay lái của anh hơi lỏng gậy nên.

Thanh Hải vào tháng bảy, thời tiết không nóng bức, khi gần đến quán cơm, Chúc Nam Tâm cởi áo gió. Lục Tây Nguyên tưởng cô nóng nên không để ý, ngay sau đó cô lại kéo dây kéo chiếc áo nhanh khô ở trong.

Lục Tây Nguyên cuống lên, hỏi cô: "Cô làm gì vậy?"

Chúc Nam Tâm phớt lờ anh, tiếp tục kéo xuống, sau đó lại xoa tóc, lắc lắc đầu.

Sau khi Lục Tây Nguyên dừng xe, Chúc Nam Tâm đã vứt chiếc áo nhanh khô ra ghế sau, tiếp đó chậm rãi mặc áo khoác.

"Cô muốn làm gì nữa vậy?" Lục Tây Nguyên thấp giọng trách cô.

Cô vén vén tóc, nói: "Tôi nóng, áo trong ướt rồi, mặc khó chịu lắm."

"Vậy cô ném ở cốp sau đi."

"Tôi lười xuống xe."

"..."

Lục Tây Nguyên quay đầu nhìn, ba người Bạch Thành đang đi đến trước xe.

Mẹ nó, lại tới nữa! Lục Tây Nguyên cúi đầu chửi tục một câu.

Ngải Mễ thấy Bạch Thành đen mặt quay lại là biết ngay Chúc Nam Tâm chắc chắn là đi tìm Lục Tây Nguyên. Cô nàng biết Chúc Nam Tâm có hứng với người đàn ông này, hơn nữa, cảm thấy rất hứng thú.

Mở cửa xe, Ngải Mễ la một tiếng rất khoa trương: "Chị Nam Tâm, đây là áo của chị sao?"

Bạch Thành liếc nhìn mái tóc rối bù của Chúc Nam Tâm, không nói gì, tinh bơ nhét cái áo ở phía sau xe.

Tinh Tử không biết chuyện xảy ra trước đó, thấy không khí bất thường bèn giảng hòa: "Trong xe hơi nóng thật, tôi cũng muốn cởi áo."

Ngải Mễ kì quái: "Tôi cũng muốn cởi, cởi áo ngoài là được rồi, không cần thiết phải cởi áo trong."

Chúc Nam Tâm như người không có việc gì, sau khi chỉnh tóc thì lại đeo tai nghe. Không đến lượt cô ta dạy dỗ mình, chó chê mèo lắm lông, cho ai xem đấy.

Xe lái khỏi Cương Sát không lâu, sắc trời từ từ tối dần.

Thảo nguyên ở Thanh Hải không bao la bát ngát như ở Tân Cương và Nội Mông, bên rìa thảo nguyên có thể nhìn thấy những dãy núi liên miên trập trùng, vì cao hơn mực nước biển, nên những dãy núi trông không cao vun vút, các tầng mây cũng lững lờ trên từng ngọn núi.

Đồng cỏ màu vàng xanh, trên đỉnh núi bởi vì không có thảm thực vật bao phủ, nên trông có màu xanh đen, áng mây màu trắng xám. Màu xám tổng thể là màu Chúc Nam Tầm thích.

Không có màu nào cao cấp hơn màu xám này. Cô dựa vào cửa sổ nhìn bên ngoài, lẳng lặng nghĩ.

Sáu tuổi chính thức bắt đầu học vẽ, từ đầu theo ông nội học thư pháp, vẽ tranh Trung Quốc, học đến năm mười tuổi, ông nội mất, sau đó, mẹ lại dạy cô tranh sơn dầu, đến mười sáu tuổi, tranh Trung Quốc, tranh sơn dầu, màu nước gì cũng vẽ được, từng đoạt đủ mọi giải thưởng hội họa thanh thiếu niên trên toàn quốc.

Cô vẫn thích tranh sơn dầu nhất. Cô yêu quý Monet (1), từng theo bố mẹ tham gia đủ mọi cuộc triển lãm tranh, cũng từng đi xa đến Viện bảo tàng Louvre tận mắt xem 《Những bông hoa thủy tiên》 và 《Ấn tượng, mặt trời mọc》 của Monet.

(1) Claude Monet (14 tháng 11, 1840 - 5 tháng 12, 1926) là họa sĩ nổi tiếng người Pháp, một trong những người sáng lập trường phái ấn tượng.

Cô cho rằng cô sẽ như ông nội và mẹ, tương lai cũng trở thành họa sĩ nổi tiếng, nhưng bố mẹ bất ngờ qua đời và vụ hỏa hoạn kia đã thay đổi quỹ đạo cuộc đời cô.

"Phòng vẽ của nhà họ Chúc - thế gia mỹ thuật - bị cháy, nhiều bức tranh cất giấu có giá trị không nhỏ không rõ tung tích, trong đó có tác phẩm

tiêu biểu của họa sĩ trứ danh Lục Hoài Tín..."

Đây là một bài báo mà Chúc Nam Tâm có thể đọc lầu lầu, tờ báo năm đó đến nay vẫn nằm trong ba lô của cô.

Người phóng hỏa đến bây giờ chưa điều tra ra, mà người cứu cô lại mất tích nhiều năm đầy lạ lùng.

Sau vụ hỏa hoạn, cô ở bệnh viện tiếp nhận đủ loại trị liệu kéo dài nửa năm, sau khi xuất viện, vẻ ngoài của cô thay đổi một chút, cả người cũng rất khác trước đây.

Người dì chăm sóc cô nói với cô: "A Tâm của chúng ta là phượng hoàng tái sinh từ đồng tro tàn..."

Đúng vậy, vụ hỏa hoạn không đốt cháy đôi cánh của cô.

Người kia đã cầu xin hết Thần Phật, chỉ cần cô còn sống.

Cho nên, cô nhất định phải sống thật tốt.

Ngoài ông nội và mẹ, chưa có ai từng động vào tranh của cô như anh. Chúc Nam Tâm nhìn Lục Tây Nguyên trong gương chiếu hậu một cái, anh đang tập trung lái xe.

Lục Tây Nguyên biết Chúc Nam Tâm đang nhìn anh, nhưng sự chú ý của anh đặt hết vào chiếc xe phía sau. Đó là một chiếc xe van, biển số có chữ "Chiết", khi nghỉ ngơi ở đảo chim, anh đã nhìn thấy chiếc xe này.

"Đến đằng trước chúng ta nghỉ một lát nhé."

Xe giảm tốc độ, dừng ven đường.

Xe phía sau không dừng lại, lái vượt qua bọn họ. Lúc này Lục Tây Nguyên mới châm điếu thuốc.

Tinh Tử say mê chụp ảnh đi xa chụp, nhưng nhìn xa xa, cậu ta luôn gọi điện thoại. Chúc Nam Tầm, Bạch Thành và Ngải Mễ ngồi nghỉ trong đồng cỏ. Lục Tây Nguyên đứng bên xe, cũng đang gọi điện thoại.

Gió thổi vù vù, nhiệt độ bắt đầu giảm. Mái tóc dài của Chúc Nam Tầm bị thổi rối bù, cô vén tóc ra sau tai, muốn nghe rõ anh rốt cuộc đã nói gì với người trong điện thoại.

Nhìn đỉnh núi ở xa xa, cô muốn quay lại xe lấy máy ảnh, sau đó đứng lên đi về phía xe.

Điện thoại là gọi cho Trình Nặc, nhìn thấy Chúc Nam Tầm đi tới, Lục Tây Nguyên cúp điện thoại.

"Chụp với nữ minh tinh có thú vị không?" Cô hỏi anh.

Lục Tây Nguyên xoa xoa mũi: "Nữ minh tinh đẹp."

"So với tôi thì sao?"

"Dáng đẹp hơn cô."

"..."

"Trời sắp mưa rồi, gọi nhóm Tinh Tử sang đây đi." Anh nói với Chúc Nam Tầm.

Chúc Nam Tầm cầm máy ảnh, lạnh nhạt trả lời anh: "Muốn gọi thì tự đi mà gọi."

Căn bản không thể nói chuyện đàng hoàng với cô, Lục Tây Nguyên có phần bất đắc dĩ.

Quãng đường còn lại dường như không dễ đi chút nào.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C4

Trước khi lên đường, Chúc Nam Tâm ngồi ở đằng trước.

Lục Tây Nguyên liếc cô một cái, phát hiện cô đang nghiên cứu weibo của nữ minh tinh.

"Từng nâng ngực." Cô nói.

Cô vậy mà so đo thật. Lục Tây Nguyên không nói gì.

"Đàn ông toàn là động vật thị giác."

Lục Tây Nguyên vẫn phớt lờ cô.

"Chị Nam Tâm, chị học ngành gì vậy?" Tinh Tử dọc đường vô cùng tò mò về Chúc Nam Tâm.

" Tâm lý học."

Lục Tây Nguyên mím môi, từ đầu đến cuối không tham gia đề tài của bọn họ.

"Anh Lục, vậy trước đây anh học cái gì?" Tinh Tử lại hỏi Lục Tây Nguyên.

Chúc Nam Tâm nhìn anh, trong lòng đang mong chờ đáp án.

Lục Tây Nguyên cười cười, nói: "Địa chất."

Chúc Nam Tâm thả lỏng, hỏi: "Trường nào?"

Lục Tây Nguyên: "Trường không nổi tiếng."

Chúc Nam Tâm hỏi tới: "Trường ở đâu?"

"... Nam Kinh."

Nói ra địa danh này, trong lòng Lục Tây Nguyên xoay chuyển trăm ngàn lần.

Chúc Nam Tâm thầm thở ra một hơi, chuyện xưa dường như hiện ra trước mắt. Cô nhướn mày: "Đại học Nam Kinh mà không nổi tiếng ư?"

"Sao chị biết là đại học Nam Kinh?" Ngải Mễ hỏi.

"Đoán thôi."

Lục Tây Nguyên không phủ nhận.

Tinh Tử nói: "Ngành địa chất của đại học Nam Kinh nổi tiếng lắm. Anh Lục, anh cừ thật đấy."

Ngải Mễ mang vẻ mặt sùng bái: "Anh càng ngày càng trông không giống tài xế rồi."

"VẬY GIỐNG CÁI GÌ?"

"Năm vùg!"

"Em gái à, trí tưởng tượng của em đúng là phong phú thật."

Chúc Nam Tâm bỗng nhiên cảm thấy, Ngải Mễ hình dung rất chuẩn.

Qua đêm lầy, thảo nguyên bắt đầu phô bày trạng thái xanh tươi. Lúc này, bầu trời cũng trong xanh, dọc đường đi có thể bắt gặp những người Tây Tạng chăn thả gia súc.

Bọn họ cười ngựa, đi chậm chậm giữa thảo nguyên, từng đàn bò, đàn cừ đánh kí hiệu đi trước ngựa của họ, thỉnh thoảng cúi đầu hưởng thụ bữa ăn ngon.

Khi xe dừng lại là do đàn cừ chặn đường đi.

Tinh Tử vô cùng phấn khởi, mở cửa sổ xe, chụp đàn cừ bên xe ở khoảng cách gần.

"Cô không chụp sao? Cơ hội tốt bao nhiêu." Lục Tây Nguyên hỏi Chúc Nam Tâm.

"Tôi chỉ có hứng với người thôi."

Cô chỉ có hứng với anh.

Chụp mấy tấm người Tạng cười ngựa xong, góc độ không đẹp, Chúc Nam Tâm không mấy hài lòng.

"Đưa cho tôi." Lục Tây Nguyên mượn máy ảnh của cô.

Khi đưa cho anh, cô cố tình dùng ngón tay quẹt qua bàn tay anh. Anh không để ý, cầm máy ảnh cẩn thận chỉnh tiêu cự.

"Đồ đắt thế này, mua rồi thì hãy luyện tập cho đàng hoàng." Lục Tây Nguyên nói với cô.

Chúc Nam Tâm là người mới, hoàn toàn không biết gì về nhiếp ảnh, ngoài việc bấm màn trập, thì sở trường nhất cũng chỉ là bố cục mà thôi.

Cô hỏi Lục Tây Nguyên: "Anh biết về nhiếp ảnh, cho nên nữ minh tinh mới tìm anh chụp ảnh phải không?"

"Mấy minh tinh chắc có tổ chuyên đi theo chụp mà nhì." Ngải Mễ nói.

Lục Tây Nguyên đáp: "Ừm, tôi chỉ tình cờ gặp họ thôi."

"Người anh tình cờ gặp nhiều thật." Chúc Nam Tầm ám chỉ mình.

"... Có duyên phận là có thể gặp được." Anh nói.

Khi đó anh cần tiền, nhận việc của nữ minh tinh thì nhiều tiền, mà nữ minh tinh vừa nhìn là thích anh, bao luôn xe anh. Chụp ảnh là hành động vô tâm, anh cũng không ngờ tấm ảnh đó cuối cùng sẽ được chọn.

Nổi tiếng là bị bắt buộc, đối với anh mà nói, đây rõ ràng không phải là chuyện tốt gì.

Cho đến bây giờ anh đều vô cùng bất đắc dĩ.

Lục Tây Nguyên chụp mấy tấm đàn cừu, Chúc Nam Tầm cầm sang xem, quả nhiên đẹp hơn cô chụp.

Đàn cừu qua đường xong, xe lại chạy tiếp, đi chưa được bao lâu thì lại có đàn bò yak chặn đường.

Lần này Lục Tây Nguyên không ngờ gặp người quen.

"Chị Lạc Tang, chuyển nhà nữa sao?" Anh dùng tiếng Tây Tạng chào hỏi người phụ nữ dân tộc Tạng đang cưỡi bò yak.

Đằng trước người phụ nữ còn có một đứa bé chừng hai, ba tuổi đang ngồi. Cậu bé mặc chiếc áo choàng dài rộng, làn da đỏ hồng, đôi mắt đen to to, cắn ngón tay xấu hổ nhìn người trong xe.

Trên lưng bò yak thồ đồ đạc mà họ phải chuyển, có lông cừu, có chăn nệm, còn có chậu sứ và ấm nước kiểu cũ.

"Đúng vậy, đi về phía bắc." Người phụ nữ trả lời.

Nụ cười trên gương mặt chị vô cùng chất phác, cuộc sống mà người trong xe xem chừng chỉ đọng lại trong sách vở là chuyện mà chị sống nửa đời người đã thành thói quen từ lâu.

Trên lưng con bò yak sau lưng chị còn có một bé gái bảy, tám tuổi. Cô bé thắt tóc bím, chiếc áo choàng dài màu đỏ sậm trên người gần y như màu da cô bé. Cô bé nhìn chăm chăm chiếc kính râm của Chúc Nam Tâm, nhìn đến say sưa.

Lục Tây Nguyên xuống xe, mở cốp sau lấy mấy cuốn sách và một bó bút chì đưa đến trước con bò yak của cô bé. Anh nói với cô bé bằng tiếng Hán: "Cách Tang, học ghép vần sao rồi?"

"Học xong hết rồi ạ, nhưng nhớ không được tốt." Cách Tang nói rất chậm, giọng rất khàn.

"Cuối năm giáo viên trong trấn còn dạy nữa không?" Anh hỏi tiếp.

Nền giáo dục Tây Bắc lạc hậu, không có nhiều giáo viên hỗ trợ giáo dục ổn định, mà con em của nhiều gia đình dân tộc Tạng vì cuộc sống du mục cũng không có cách nào cố định địa điểm học được. Anh hỏi như vậy là có nguyên nhân.

"Giáo viên chú tìm bằng lòng ở lại hết." Chị Lạc Tang cười nói.

"Được, hãy học hành chăm chỉ nhé." Lục Tây Nguyên nói.

Sau đó, anh bỏ sách và bút chì vào cái gùi của cô bé, dịu dàng vỗ đầu cô bé.

Chúc Nam Tâm không hiểu mấy tiếng Tây Tạng kia, nhưng đại khái có thể đoán được họ đang nói gì, xem ra anh còn là một nhà từ thiện.

"Tình Tử, tôi cảm thấy mình sắp yêu anh Lục mất rồi. Anh ấy khác tôi nghĩ quá." Ngải Mễ khen ngợi.

"Cô nghĩ anh ta thế nào?" Chúc Nam Tâm hiếm khi bắt chuyện với Ngải Mễ.

Ngải Mễ đắm chìm trong sự sùng bái Lục Tây Nguyên, nói: "Tự lăng xê! Tôi xem weibo, phản ứng đầu tiên chính là tự lăng xê, còn cho rằng anh Lục muốn nổi tiếng nữa. Sau đó anh ấy nhận đơn của bọn tôi, tôi mới phát hiện anh ấy căn bản không biết mình nổi tiếng trên mạng đến mức nào đâu."

"Anh Lục có phong cách hơn mấy người nổi tiếng trên mạng kia nhiều." Tình Tử cũng gia nhập đội ngũ sùng bái.

Bạch Thành từ đầu đến cuối không nói gì, đối với người đàn ông bí hiểm khó dò này, trong lòng anh ta luôn thấy khó chịu.

Lục Tây Nguyên không hề biết họ bình luận về mình trong xe, mà đặt hết sự chú ý vào chiếc xe dừng cách họ không xa.

Vẫn là chiếc xe có chữ "Chiết" đó, lúc này anh thấy người xuống xe toàn là đàn ông cường tráng ăn mặc y như nhau.

Không phải là người cô ấy dẫn tới, cô ấy đến Thanh Hải được một khoảng thời gian rồi, chưa thấy cô ấy dùng xe bao giờ, cô ấy luôn một mình tìm người, không qua lại với bất kì người nào. Nếu là người của cô ấy, cô ấy tội gì tốn sức như vậy.

Không phải khách du lịch, cách ăn mặc không giống, tác phong làm việc càng không giống.

Càng không phải là người ở đền Kumbum hôm ấy... Đám người này rõ ràng có tổ chức hơn.

Lục Tây Nguyên lảng lạng suy nghĩ, trước khi lên xe nhận tin cho Trình Nặc.

Trình Nặc lại trêu: "Mời thần dễ tiền thần khó."

Từ giây phút cô xuất hiện ở hồ Thanh Hải, anh đã biết có những thứ không trốn thoát được.

Quả nhiên, sau khi xe họ vượt qua chiếc xe kia, mấy người đàn ông đó liền lên xe. Lục Tây Nguyên tăng tốc, định đi vòng tới thị trấn đằng trước, rồi thăm dò tiếp.

"Hình như chúng ta luôn gặp chiếc xe đằng sau nhỉ?" Chúc Nam Tầm cũng nhìn ra sự bất thường, hỏi anh.

"Khách du lịch thôi." Lục Tây Nguyên quyết định giấu trước.

Đến thị trấn nhỏ, Lục Tây Nguyên dừng xe ở phía sau căn nhà nông thôn cũ quen thuộc, bảo mọi người tự do hoạt động.

Bạch Thành tỏ vẻ không hiểu: "Với tốc độ này, buổi tối đến Kỳ Liên được không?"

Lục Tây Nguyên hút thuốc không nói gì, Ngải Mễ giải vây: "Anh Bạch Thành, chúng ta không vội mà, ra ngoài chơi là đi đến đâu thì chơi đến đó."

"Cái trấn tồi tàn này thì có gì vui chứ? Chẳng lẽ ai đó lại muốn làm sự nghiệp từ thiện ư? Không cần phải kéo chúng tôi cùng học hỏi đâu."

Lời của Bạch Thành nghe có chút chua ngoa, Lục Tây Nguyên mặc kệ anh ta, Chúc Nam Tầm lạnh nhạt đứng nhìn, Tinh Tử cầm máy đi chụp ảnh, bầu không khí vô cùng lúng túng.

"Đi nào, anh Bạch Thành, bên kia có hoa cải kia, chúng ta sang đó chụp đi."

Ngài Mễ kéo Bạch Thành đi, để lại hai người Chúc Nam Tầm và Lục Tây Nguyên, Chúc Nam Tầm lại lên tinh thần.

"Tính bạn trai tôi là vậy đấy."

"Cô không sang đó ư? Hai người họ trông giống một đôi hơn đấy."

Chúc Nam Tầm thấy Ngài Mễ kéo tay Bạch Thành, hai người vừa nói vừa cười. Cô lại gần Lục Tây Nguyên, ngẩng đầu nhìn anh chăm chú, nói: "Anh thấy anh ta thích Ngài Mễ hay là thích tôi?"

"Không nói chính xác được." Anh tránh cô, đứng sang bên một chút.

Đáp án này khiến Chúc Nam Tầm cảm thấy tự chuốc vạ vào mình, cô hỏi tiếp: "Vậy anh thì sao?"

"Tôi cái gì?"

"Anh cảm thấy ai tốt?"

"Không ai là tuýp của tôi hết." Lục Tây Nguyên mỉm cười, nhìn nụ cười của Chúc Nam Tầm từ từ cứng lại nơi khóe miệng.

"Tôi nhớ ra rồi, không phải anh đã có vợ ư? Vợ anh đẹp không?" Hàm răng Chúc Nam Tầm đang đánh nhau.

"Không phải tất cả đàn ông tìm vợ là xem mặt hết đâu." Lục Tây Nguyên nói câu này xong, đi ra sau xe mở cốp sau lấy đồ.

Chúc Nam Tầm hoàn toàn không cười nổi, thật ra cô cũng không muốn nói như vậy với anh. Cô chưa bao giờ so sánh mình với bất kì ai, cũng không giờ cảm thấy thấy mình đẹp đến mức nào.

"Lần nào anh kéo khách làm ăn cũng mang đồ cho bọn trẻ ư?" Cô nói sang chuyện khác.

"Không phải lần nào cũng vậy. Sao nào? Thấy cô Chúc ra tay rất hào phóng, có muốn làm ít chuyện tốt không?"

"Làm thế nào?"

"Nào, sang đây lấy đồ giúp tôi."

Chúc Nam Tầm đi sang, nhưng lại bị Lục Tây Nguyên kéo vào lòng. Anh ghì đầu cô thấp giọng nói: "Đừng nhúc nhích."

"Anh làm gì vậy?" Khi cô hỏi là đang mỉm cười.

Hai người dính sát nhau, cứ ôm như vậy một lúc lâu.

"Không sao rồi." Một lát sau, anh buông cô ra.

"Sàm sỡ rồi muốn đi ư?" Cô kéo anh lại.

Anh nhìn thấy chiếc xe xa xa đi rồi, trái tim căng thẳng thả lỏng, lúc này mới quay đầu nói với cô: "Dè chặt chút đi, bạn trai cô đang nhìn kìa."

Vừa rồi hai người dựa bên nhau, trái tim cô run rẩy, cô thích cảm giác như vậy hơn lần cô chủ động bám vào người anh.

Trên người anh có mùi của nước cạo râu, hòa lẫn mùi thuốc lá, anh ghì đầu cô rất mạnh, khiến cô không cựa quậy được.

Cô cũng không muốn cựa quậy, chỉ là kinh ngạc tại sao anh đột nhiên lại như vậy.

"Là anh chủ động." Chúc Nam Tầm nói xong lại nắm chặt anh.

"Cô đùa tôi một lần, tôi trả lại một lần, hòa nhau." Lục Tây Nguyên chỉ chuyện cô lợi dụng anh diễn trò cho Bạch Thành xem.

Chúc Nam Tầm buông anh ra nhìn xung quanh, chỉ có bóng lưng của một cô gái.

"Người yêu cũ của anh?" Cô hỏi anh.

Lục Tây Nguyên không nói gì, anh quả thật có quen cô gái đó, là cô giáo trong trấn.

Coi như là tình cờ đi.

"Cô tự đi dạo xung quanh đi, tôi có chút việc." Anh nói xong thì cầm đồ rời khỏi.

Bạch Thành ở xa xa thấy Chúc Nam Tầm đi theo sau Lục Tây Nguyên, trong lòng thấy khó chịu.

"Anh Bạch Thành, chị Nam Tầm là bạn gái của anh thật sao?" Ngải Mễ hỏi.

Bạch Thành không trả lời, Ngải Mễ nói tiếp: "Chị ấy thật sự có ý với anh Lục, chẳng lẽ anh không nhìn ra được sao?"

"Cô bớt xen vào chuyện của chúng tôi đi." Bạch Thành không nhận được nổi câu.

"Nhưng em thích anh mà anh Bạch Thành." Ngải Mễ yếu điệu nói.

Lục Tây Nguyên đi đến trước mấy gian nhà trệt, gọi một cái tên, cô gái ở đồng cỏ vừa rồi đi từ trong ra.

"Đến rồi à." Giọng cô gái dịu dàng, cô ấy nhìn thấy Chúc Nam Tầm sau lưng Lục Tây Nguyên, nhớ đến màn ban nãy thì lại thối cười.

"Khách tôi đưa." Lục Tây Nguyên giới thiệu Chúc Nam Tâm với cô ấy.

"Chào em."

Chúc Nam Tâm mỉm cười với cô ấy, coi như là đáp lại.

Đây là một ngôi trường, tường ngoài vừa được sơn qua, bàn ghế bên trong cũng mới tinh, trong sân có một cột cờ bằng gỗ, cột cờ thấp, nhưng lá cờ tung bay phấp phới.

"Tôi mang đồ tới, mấy giáo viên khác về nhà hết rồi sao?" Lục Tây Nguyên vừa quan sát xung quanh vừa nói.

Anh cầm một ít đồ ăn, toàn là thứ mà ở đây không mua được, đặc biệt mang đến cho mấy giáo viên trẻ.

"Ừm, mấy giáo viên ở nơi khác về nhà nghỉ rồi, chỉ còn lại em và giáo viên địa phương ở đây thôi, mấy ngày nay cũng định về nhà."

"Hiệu trưởng có ở đây không? Tôi có mang rượu cho ông ấy."

"Có, dạy bù cho mấy đứa nhỏ ở trong đấy, toàn là người Tạng mới chuyển tới."

Sau đó Lục Tây Nguyên vào phòng.

"À, chị tên Trà Ca, giáo viên ở đây. Em cứ xem tùy ý đi, chị rót cốc nước cho em."

Lục Tây Nguyên chỉ nói cô là khách, nhưng lại không giới thiệu cô giáo này với cô. Chúc Nam Tâm nghĩ thế nào cũng thấy không dễ chịu.

Trà Ca... Mấy ngày trước cô vừa đi qua hồ nước mặn Trà Ca (1), là một cái tên đẹp. Cô lại có cảm tình với cô giáo này.

(1) Hồ nước mặn Chaka (phiên âm Hán Việt: Trà Ca) trong tiếng Tây Tạng có nghĩa là "hồ muối". Hồ Chaka nằm ở thị trấn Chaka, thuộc huyện Wulan, là một trong những hồ đẹp nhất của lưu vực Qaidam, tỉnh Thanh Hải, vùng Tây Bắc Trung Quốc.

"Chỗ mọi người có nhiều học sinh không?" Chúc Nam Tâm nhận lấy nước Trà Ca rót, một loại chất lỏng màu da cam, chất màu rất nặng, giống như nước cam.

"Sợ em uống nước ở đây không quen, uống ít đồ uống đi." Trà Ca làm hết sức muốn tiếp đãi cô thật tốt, mặc dù cô ấy không biết rằng đồ uống không có nhãn hiệu này không được, thấy Chúc Nam Tâm uống một hơi cạn sạch, cô ấy nói tiếp, "Ít học sinh lắm, chỗ bọn chị có nhiều người Tạng, rất nhiều đứa chạy theo người lớn từ nhỏ, không muốn đi học."

Chúc Nam Tâm gật đầu, ngắm nhìn bốn phía: "Trường sửa sang đẹp thật."

Trà Ca nói: "Toàn là do thầy Lục bỏ tiền sơn đây, bàn ghế và đồ dùng dạy học cũng là anh ấy mang tới."

"Thầy Lục? À, là anh ấy." Chúc Nam Tâm phản ứng kịp, như có điều suy nghĩ.

"Mấy năm trước anh ấy có dạy ở đây một khoảng thời gian, lúc đó chị gọi quen rồi." Trà Ca ngượng ngùng cúi đầu.

"Vậy sao sau đó không dạy nữa?"

"Anh ấy nói anh ấy không chuyên, sợ dạy không tốt, nên tìm mấy giáo viên hỗ trợ giáo dục tới đây."

Chúc Nam Tâm cười, cũng có chuyện anh ta làm không tốt.

"Em gái, em là bạn gái của thầy Lục sao?" Trà Ca đột nhiên hỏi cô, giọng điệu ngập ngừng.

Chúc Nam Tầm ngẩn ra, hỏi: "Anh ấy chưa kết hôn ư?"

"Kết hôn?" Trà Ca không hiểu.

Đã biết anh ta đang lừa người khác mà. Nhưng nghĩ kỹ thì anh ta cũng chưa từng thừa nhận điều gì cả.

Chúc Nam Tầm hỏi tiếp: "Vậy con cái thì sao?"

"Từ nơi này đến Nội Mông chỗ nhà anh ấy, những đứa trẻ không đi học được đều là con của anh ấy."

"Nhà anh ấy ở Nội Mông ư?" Chúc Nam Tầm hết sức kinh ngạc.

"Em không biết sao? Anh ấy ở Alxa League, sa mạc Badain Jaran."

Cô từng nghe qua về sa mạc Badain Jaran, sa mạc lớn thứ ba Trung Quốc, có cồn cát cao nhất thế giới. Anh vậy mà chạy đến nơi xa xôi hẻo lánh như vậy. Trong đầu Chúc Nam Tầm hiện lên một cảnh tượng rộng lớn hoang vắng.

Trà Ca nói đến Lục Tây Nguyên, đôi mắt đầy ý cười. Chúc Nam Tầm luôn luôn thẳng thắn, hỏi cô ấy, "Trà Ca, chị thích thầy Lục ư?"

Trà Ca cúi đầu, gương mặt ửng đỏ, nhỏ giọng nói: "Không có cô gái nào không thích anh ấy."

"Lợi hại (2)."

Trà Ca cũng không biết "có thể (3)" này của Chúc Nam Tầm có ý gì, chắc là đồng ý nhỉ.

(2), (3): Nguyên gốc là 可以 (khả dĩ), có nghĩa là có thể, được, lợi hại.

Thật ra ý của cô là: Lục Tây Nguyên, anh lợi hại.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C5

Một lát sau, mấy cốc đồ uống xuống bụng, dạ dày Chúc Nam Tâm còn cào, ngồi trên cột cờ đồ mồ hôi trán.

"Trà Ca, chị cầm cái này đi." Đây là toàn bộ tiền mặt trên người cô, không tìm được phong bì, cô kẹp tiền vào cuốn sổ mang theo đưa hết cho Trà Ca.

Trà Ca từ chối: "Em đưa chị tiền làm gì, chị không cần đâu."

"Cho bọn trẻ, một chút tấm lòng." Cô nhỏ giọng nhét cuốn sổ vào lòng Trà Ca, sau đó đứng dậy.

Cô không muốn để Lục Tây Nguyên biết chuyện này.

Cửa phòng, Lục Tây Nguyên và hiệu trưởng vừa khéo cùng nhau đi ra.

"Cô gái này là ai vậy?" Hiệu trưởng hỏi anh.

"Là khách."

"Khách bình thường cậu sẽ dẫn tới ư?" Hiệu trưởng trêu anh.

Lục Tây Nguyên bất đắc dĩ lắc đầu: "Tự cô ấy theo tới đây, hết cách rồi."

"Cậu luôn với con gái thích cậu, người này ấy à, không bình thường."

Lục Tây Nguyên cười cười, người này ấy à, đúng là không bình thường.

Mấy đứa nhỏ núp sau hiệu trưởng cũng tò mò quan sát cô gái trẻ mà thầy Lục dẫn tới, cô còn đẹp hơn cô giáo ở bên ngoài đến nữa.

Chúc Nam Tâm nháy mắt với mấy đứa, bọn nhỏ lại xấu hổ chạy vào trong.

Hai người vừa đi ra khỏi cổng trường, Chúc Nam Tâm liền khó chịu ngồi xổm dưới đất. Cô quả thật không kiên trì nổi nữa.

"Cô sao vậy?" Lục Tây Nguyên đi tới đỡ cô dậy.

"Đau bụng." Cô ôm bụng, nói đầy yếu ớt.

Lục Tây Nguyên nhíu mày: "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Nói nhỏ chút, mau đi thôi." Chúc Nam Tâm nén đau bước đi nhanh xa hơn một chút, cô sợ Trà Ca ở trong sân nghe thấy.

Lục Tây Nguyên đại khái hiểu được, hỏi cô: "Trà Ca cho cô uống đồ uống?"

"Ừm... 'người tình' này của anh sẽ không hạ độc hại tôi đấy chứ?" Cô nói đùa.

"Cô gái đó nhiệt tình, đồ ngon mang hết ra đãi khách, nhưng người ngoài không quen uống đồ uống mua trong trấn đâu." Lục Tây Nguyên đỡ Chúc Nam Tâm đi về phía trước, cô thuận thể dựa vào người anh.

"Cô gái tốt như vậy, anh không động lòng ư?"

"Trong đầu cô nghĩ mấy chuyện sạch sẽ chút được không?"

"Lục Tây Nguyên, tôi trúng độc rồi, không đi nổi nữa." Chúc Nam Tâm giả vờ đáng thương.

"Đừng nói vớ vẩn, đi mấy bước nữa là đến rồi." Lục Tây Nguyên không phản ứng.

Chúc Nam Tâm lại ngồi xổm dưới đất, sống chết không chịu đi về phía trước.

"Vậy cô chờ ở đây đi, tôi lái xe tới." Lục Tây Nguyên định rời khỏi.

Cô túm ống quần anh: "Anh công tôi đi."

Cuối cùng Lục Tây Nguyên vẫn thỏa hiệp, công Chúc Nam Tâm đi thẳng đến chỗ đậu xe.

Chúc Nam Tâm rất hài lòng, bụng cũng không còn khó chịu nữa.

"Xuống đây đi, đường ngắn thế này, cô tự đi đi." Còn chưa đến đích, anh đã thả cô xuống, anh sợ người khác hiểu lầm, đặc biệt là Bạch Thành.

"Anh sợ cái gì?" Chúc Nam Tâm hỏi.

Lục Tây Nguyên nâng cao giọng: "Tôi sợ cái gì chứ, anh ta đâu phải bạn trai tôi."

Chúc Nam Tâm cười khẽ: "Lục Tây Nguyên, anh yêu đương bao giờ chưa?"

Anh không trả lời.

"Anh cảm thấy, tôi làm bạn gái anh có hợp không?" Cô hỏi tiếp.

"Không hợp."

"Tại sao?"

"Chúng ta không phải người chung đường."

"Ồ, chúng ta đi chung mà, còn không phải là người chung đường ư?"

"Nhiều người đi chung với tôi lắm, cô không tính là đặc biệt."

Coi như là lời làm người ta đau lòng đi, nhưng cô kiềm chế không nổi giận.

Cô đi sau anh không trêu anh nữa, bóng lưng cao lớn của anh như một tấm bình phong che chắn trước cô, cô nghĩ đến những dãy núi hùng vĩ.

Vừa rồi, khi dựa vào lưng anh, cô cảm thấy vững vàng, yên lòng.

Giống như tám năm trước, mỗi một câu mà nam sinh kia nói đều khiến cô cảm thấy thỏa đáng.

Thời gian dường như đã mang đi rất nhiều thứ.

Tinh Tử chụp được thứ hay ho, cầm máy ảnh mở từng tấm cho Ngải Mễ. Ngải Mễ phát hiện trong máy ảnh, ngoài phong cảnh ra thì còn rất nhiều "bạn họ", ví dụ như Lục Tây Nguyên và Chúc Nam Tâm.

Xe tiếp tục chạy về phía bắc, ba người còn lại không ai nói chuyện.

Bụng Chúc Nam Tâm vẫn khó chịu, cô đỡ trán nhắm mắt, muốn ngủ nhưng thế nào cũng không ngủ được.

"Hôm nay không đi được nữa."

Người nói là Lục Tây Nguyên, anh dứt lời, Tinh Tử đặt câu hỏi trước:
"Tại sao vậy?"

"Có người không muốn cho chúng ta chạy đến Kỳ Liên, phải quay lại thị trấn vừa rồi." Lục Tây Nguyên vô cùng điềm tĩnh.

Tinh Tử không lên tiếng, Ngải Mễ và Bạch Thành không rõ tình hình, Ngải Mễ hỏi anh: "Anh Lục có ý gì vậy?"

Chúc Nam Tâm nhìn thấy chiếc xe phía sau trong gương chiếu hậu bên, trong lòng hiểu rõ, đỡ trán nói: "Tôi đau bụng, phải đi bác sĩ khám ngay, làm mọi người chậm trễ rồi, thật ngại quá."

"Em bị sao vậy?" Bạch Thành nôn nóng.

"Cố chịu đựng đi, quay lại trước, tôi sẽ tìm một bác sĩ đáng tin." Lục Tây Nguyên ăn ý tiếp lời Chúc Nam Tâm.

"Nam Tâm, sao bụng em đột nhiên lại khó chịu vậy?" Bạch Thành hỏi tiếp.

Chúc Nam Tâm không quay lại, xua xua tay nói với anh ta: "Không sao đâu, lát nữa để bác sĩ khám là khỏi thôi."

Xe quẹo ngoặt, lái về hướng ngược lại. Chiếc xe theo bọn họ không hề đề phòng, nhìn xe sượt qua chúng, muốn đuổi theo lại lo bị lộ, nên đành phải dừng lại tại chỗ.

Dọc đường không có chiếc xe nào khác, Lục Tây Nguyên lái cực nhanh, Chúc Nam Tâm nhìn chăm chăm gương chiếu hậu bên.

Mặt trời trên thảo nguyên bắt đầu lặn từ từ.

"Đến đâu rồi?" Khi nhận được điện thoại của Trình Nặc, Lục Tây Nguyên mới thả lỏng.

Trình Nặc đang lái xe chuẩn bị đón đầu họ, trong điện thoại anh ta nói nhẹ nhàng: "Đi lễ Phật."

Gặp ở chùa A Nhu.

Chùa A Nhu nằm trên thảo nguyên Tây Tạng, xây vào đời nhà Thanh, là ngôi chùa Cách-lỗ phái lớn nhất trong huyện Kỳ Liên. Lúc này, trong chùa vừa cử hành xong hội lễ Phật và hoạt động mùa hè, ngoài khách du lịch thỉnh thoảng vào chùa tham quan ra, thì trong ngoài chùa vô cùng yên tĩnh.

Trình Nặc dạo bước trước chuyển kinh luân, xa xa nhìn thấy xe của Lục Tây Nguyên chạy đến trước chùa, bèn bước nhanh tới cổng nghênh đón.

Ngải Mễ thấy Trình Nặc trước tiên, kích động không thôi, hỏi Lục Tây Nguyên: "Sao anh Trình Nặc lại tới đây vậy?"

Tinh Tử và Bạch Thành xuống xe, Chúc Nam Tâm ngồi yên trên xe. Lục Tây Nguyên nói với họ: "Đoạn đường tiếp theo, cậu ấy đưa mọi người đi."

Ngải Mễ không phản ứng kịp, ngơ ngác nhìn Lục Tây Nguyên đang định xuống xe. Chúc Nam Tâm kéo tay áo anh, nói từng chữ một: "Tôi không đi với anh ta."

"Sao rồi?" Khi đứng bên đường hút thuốc với Trình Nặc, Lục Tây Nguyên hỏi anh ta.

Trình Nặc quay đầu nhìn Chúc Nam Tâm trên xe, nói: "Theo cô ấy đến Tây Ninh."

"Mục đích là gì?"

"Không biết, chỉ nghe nói là muốn tìm thứ gì đó."

Lục Tây Nguyên nhíu chặt mày, dụi thuốc nói: "Tìm bức tranh đó. Thứ nên tới thì không trốn được."

"Cậu đi đến trấn Mặc Lạc, chúng cũng đi theo, người trên xe cậu có vấn đề."

"Tôi biết, giao cho cậu đấy."

"Được, cậu cảm ơn tôi thế nào?" Trình Nặc bĩ ối nói.

Lục Tây Nguyên đấm anh ta một cái: "Làm tốt rồi hẵng nói."

"Nếu làm không tốt thì sao?"

"Làm không tốt thì cậu đừng lẫn lộn ở Thanh Hải nữa."

"Xuống xe đi, tôi dẫn cô đi bác sĩ khám." Lục Tây Nguyên mở cửa xe bên phía Chúc Nam Tâm.

"Tôi cũng đi nữa." Bạch Thành nói.

Lục Tây Nguyên nhìn Chúc Nam Tâm một cái, Chúc Nam Tâm ngẫm hiểu, nói với Bạch Thành: "Nếu anh theo thì Ngải Mễ cũng đi theo, nhiều người quá không tiện."

"VẬY em... liên lạc điện thoại nhé." Hai người trước mặt kẻ xướng người họa, Bạch Thành đành phải thôi.

"Đi nào em gái, anh dẫn mọi người đi tham quan." Trình Nặc chào hỏi nhóm Ngải Mễ và Tinh Tử, Tinh Tử cầm máy ảnh với vẻ không mấy tình nguyện, Ngải Mễ thì hết sức phấn khởi.

"Có thể xem máy ảnh của cậu được không?" Trình Nặc hỏi Tinh Tử.

Tinh Tử ôm chặt máy ảnh: "Em không cho người khác xem ảnh gốc đâu."

Trên thực tế, vừa rồi cậu ta còn cho Ngải Mễ xem.

"Mấy tuổi rồi? Học ngành gì thế?" Trình Nặc lại hỏi cậu ta.

Tinh Tử có vẻ hơi hoảng hốt, nói: "Em tốt nghiệp rồi, học mỹ thuật."

"Học vẽ tranh à?" Trình Nặc như có điều suy nghĩ, hỏi tiếp: "Hai người gặp nhau như thế nào vậy?"

"Ở Hắc Mã Hà đấy, nghe nói em đã gọi xe của anh Lục, nên cậu ấy đi theo em. Anh Lục có sức hấp dẫn ghê thật." Ngải Mễ nói.

Tinh Tử không lên tiếng, cậu ta nắm chặt di động của mình như có điều suy nghĩ.

Ngày hôm đó, Ngải Mễ gặp Tinh Tử ở bên hồ Thanh Hải, cô nàng nói cho Tinh Tử biết mình mặt dày lấy được cách thức liên lạc của Lục Tây Nguyên ở chỗ bạn trên mạng rồi hẹn xe của anh, Tinh Tử tỏ ý cậu ta bằng lòng chịu hết tiền xe, đi cùng Ngải Mễ đến Đôn Hoàng.

Đương nhiên Ngải Mễ bằng lòng, sau đó, ở Hắc Mã Hà hai người lại gặp Bạch Thành đang tìm Chúc Nam Tâm.

Mà lý do Lục Tây Nguyên chịu nhận vụ làm ăn này, một là đúng lúc anh đang muốn rời khỏi Hắc Mã Hà, hai là, thân phận của Ngải Mễ khiến anh yên tâm.

Nhưng sự an bài của vận mệnh thường hay nằm ngoài dự đoán.

Để che giấu tai mắt người khác, Lục Tây Nguyên lái xe Trình Nặc đưa Chúc Nam Tâm đi.

Đọc đường, hai người đều trầm mặc, mãi cho đến khi Chúc Nam Tâm kêu một tiếng, Lục Tây Nguyên mới hỏi: "Bụng còn đau lắm à?"

"Đúng vậy thưa bác sĩ Lục, hay là bây giờ anh khám giúp tôi thử xem."

Anh nghe ra cô giả vờ, lạnh nhạt nói: "Đi toilet mấy lần là ổn thôi, không cần phải đi bác sĩ khám đâu."

"Tôi không biết chiếc xe đó." Chúc Nam Tâm đi thẳng vào vấn đề.

Lục Tây Nguyên mím môi, một lát sau mới nói: "Tôi biết."

"Tìm anh ư?" Cô hỏi, sau đó lại cảm thán: "Fan bây giờ điên cuồng thật."

Lục Tây Nguyên chế nhạo cô: "Cô dùng đầu ngón chân suy nghĩ vấn đề à?"

Nghe giọng điệu này thì hình như là giận rồi.

Chúc Nam Tâm nói đùa mà thôi, cô biết chiếc xe có chữ "Chiết" chỉ có thể nhằm vào cô.

"Sao rước lấy cái rắc rối này mà tôi cũng không biết vậy, anh kêu Trình Nặc tới là muốn giải quyết thay cho tôi sao?" Cô ôm chuyện vào mình, nhưng trông hình như không hề lo lắng chuyện tiếp theo.

Lục Tây Nguyên không nói nên lời, cô gái này, thông minh đấy. Bắt đầu từ lúc cô giả vờ bụng khó chịu cực kì là đang giúp anh cùng bịa chuyện rồi.

"Còn ai biết chuyện cô tới Thanh Hải nữa không?" Anh hỏi.

"Vậy anh biết khi nào?" Cô hỏi vặn lại.

Lục Tây Nguyên khựng lại, nói: "Mấy ngày trước. Cô tìm tôi khắp nơi, ở đó lại có nhiều người biết tôi, không muốn biết đi nữa thì cũng biết thôi."

"Tại sao trốn tôi?"

"Nhiều cô gái tới tìm tôi, nhưng tìm gặt gao như cô thì đúng là không có. Tôi sợ chứ, hồi trẻ chơi nhiều, lỡ như cô nào trước kia từng tổn thương tới tìm báo thù thì làm sao đây?"

Lục Tây Nguyên hiếm khi không đứng đắn, nói một hơi nhiều như vậy.

Chúc Nam Tầm cười khẩy một tiếng: "VẬY anh hãy nhìn cho kĩ, trước đây anh có quen tôi không?"

Cô nói xong thì sáp lại gần anh, đưa mặt đến trước mặt anh. Anh thấy rõ hàng mi của cô, xe thẳng gấp, dừng ngay giữa đường.

Ánh chiều tà hắt lên thân xe, cơn gió nhẹ khẽ lướt qua đám cỏ dại ven đường, bầu không khí trong xe ngập tràn một loại thuốc làm ngáy ngất, trái tim hai người dường như đã trúng chiêu.

"Trước đây tôi gặp một người, hồi ấy bố mẹ tôi vừa mất, tôi không thích nói chuyện, không hỏi cả tên của anh ấy. Anh ấy nói với tôi, hoài niệm đẹp nhất với người đã mất chính là hãy sống thật tốt. Sau đó tôi suýt chết, anh ấy đã cứu tôi, sau khi sống lại lần nữa, tôi quyết định sống thật tốt, nên muốn quên hết mọi chuyện cũ. Quên đến mức thời gian dài... Tôi không nhớ anh ấy nữa."

Chúc Nam Tầm lẳng lẳng nói, như thể nói cho người thứ ba trong không khí nghe.

Cô tin chắc người này nghe thấy và cũng hiểu.

"Nhưng từ đầu đến cuối anh ấy nợ tôi một lời giải thích. Cho nên tôi phải tạm thời mở trí nhớ, tôi phải tìm được anh ấy. Tôi không quấy rầy, chỉ muốn hỏi anh ấy một câu mà thôi." Chúc Nam Tầm nói tiếp.

"... Câu gì?"

Giọng Lục Tây Nguyên trầm thấp xưa nay chưa từng có, như một tiếng kêu khẽ đến từ phương xa.

Chúc Nam Tâm hít vào một hơi, quay đầu nhìn đàn cừu được người chăn nuôi xua về nhà ở xa xa và mặt trời từ từ lặn. Sau đó, cô nói vô cùng bình tĩnh: "Tôi chỉ muốn hỏi anh ấy một câu, anh ấy trốn bao nhiêu năm như vậy, là vì áy náy hay là vì... anh ấy không còn cách nào khác."

Nếu là vì áy náy, em nhất định phải tìm được anh, nói cho anh biết, mấy năm nay, em rất khỏe; nếu là vì không còn cách nào khác, chuyện quá khứ đã qua, vậy hãy để chúng ta quên lại từ đầu.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C6

Mùa hè năm 2006, cổ trấn Nam Tầm (1).

(1) Cổ trấn Nam Tầm nằm ở khu Nam Tầm, thành phố Hồ Châu, tỉnh Chiết Giang.

Cơn mưa phùn đổ xuống ngôi nhà cũ của nhà họ Chúc, thiếu nữ mặc một chiếc váy đen yên lặng ngồi vẽ tranh trong sân. Cô đắm chìm trong thế giới của riêng mình, không hề để ý chuyện xảy ra xung quanh, ngồi một cái là ngồi cả ngày.

"Đây là em gái mình." Anh trai của thiếu nữ dẫn ba vị khách vào cửa, khi đi qua hành lang bên sân thì thấp giọng giới thiệu với họ.

"A Trạch, em gái cậu..." Cô gái trong ba người muốn nói lại thôi.

Thiếu nữ ở trước mắt ngồi trong mưa như một con rối gỗ, hình ảnh này dễ làm người ta nảy sinh suy nghĩ xa xôi.

"Nó không sao đâu." A Trạch cup mắt, nhưng giọng nói kiên định, nói xong anh bung ô sải bước đi đến chỗ thiếu nữ, giọng điệu dịu dàng: "A Tầm, mưa rồi, chúng ta vào nhà thôi."

Thiếu nữ được dẫn vào nhà, các vị khách cũng đi đến phía trước.

A Tầm lặng lẽ nhìn ba người trước mặt, một người đàn ông trung niên và hai sinh viên một nam một nữ, nam sinh anh tuấn nữ sinh xinh đẹp, người đàn ông trung niên có khí chất. Thế nhưng ánh mắt của cô lại dừng ở chuỗi hạt trên tay chàng trai, ánh mắt đột nhiên sáng lên.

"Em gái, em xinh thật. Bọn chị không tìm được chỗ ở, nhà em nhiều phòng như vậy, chứa chấp bọn chị mấy ngày được không?" Nữ sinh biết anh em nhà họ Chúc vừa mất bố mẹ không lâu, thấy bộ dạng đáng thương của cô thì không kiềm được muốn chọc một chút.

A Tâm vẫn im lặng, cứ nhìn hạt châu chăm chăm.

"Cho em cái này."

Nam sinh tháo chuỗi hạt trong tay, đưa cho A Tâm. A Tâm nhìn anh một cái, cảm thấy anh không giống người khác, sau đó cô nhận chuỗi hạt, cẩn thận vuốt ve.

A Trạch kinh ngạc nhìn em gái mình, vào giây phút này, cô không còn hờ hững nữa, mà khẽ mỉm cười.

Ánh mắt của người đàn ông trung niên cũng đặt trên người A Tâm, trong mắt chứa đầy nội dung.

Sáng sớm một ngày, A Tâm vẫn vẽ tranh ở trong sân. Nam sinh đi từ trong nhà ra, đến bên cạnh A Tâm, cúi đầu xem tranh của cô.

Sắc màu xám, độ sáng thấp. Tiết trời âm u đổ mưa, một con chim không có đôi cánh.

Nam sinh cầm cọ vẽ đậm chút màu trắng, vụng về thêm một cái cánh vào mỗi bên của con chim.

Tuy phong cách tranh của A Tâm có vẻ hơi u ám, nhưng kỹ thuật của cô thành thạo, tranh đáng để xem, bây giờ thêm hai cánh chim không có bố cục, trông chẳng ra gì cả. Cô im lặng nhíu mày, lặng lẽ dọn hết cọ vẽ.

Thấy cô không thích, nam sinh cảm thấy mình lảm chuyện, hơi hối hận đã đụng vào tranh của cô.

Một lát sau, A Tâm rớt cuộc mở miệng: "Anh là ai?"

Bởi vì chưa từng mở miệng nói chuyện trong một khoảng thời gian dài, cô phát âm khó khăn, giọng khàn khàn trầm thấp.

Nam sinh ngẩn ra, nghĩ thầm chắc cô muốn hỏi lai lịch của anh, thế là nghiêm túc hắng giọng rồi mới trả lời cô: "Anh đi cùng thầy và bạn đến cổ trấn sưu tầm dân ca, được anh em mời vào nhà em ở..."

"Anh tôi thích chị gái đó?" Cô nhìn thấy hết mọi thứ.

Nam sinh nhất thời cứng họng. A Trạch quả thật là vì thích cô bạn học trông như có chuyện xưa này, nên mới dẫn ba người họ về nhà.

"Nhưng anh là người chị ấy thích." Cô lại cầm cọ vẽ, khước mắt chân mày khi nói chuyện khiến cô trông không hề giống một thiếu nữ chỉ mới mười sáu tuổi.

Nam sinh càng không biết nên nói gì cho phải, mím môi, đầu mày hơi nhú lại.

"Yên tâm đi, tôi sẽ không nói với anh tôi đâu." Cô nói tiếp.

Cảm thấy cô bé quá cô độc, như một con thú con ôm vết thương không rên một tiếng, không khỏi sinh lòng thương hại. Nhưng thấy cô thông minh như vậy, hình như không cần an ủi, lời nam sinh muốn nói kẹt hết trong cổ họng.

A Tâm sửa đôi cánh vụng về thành lông vũ, thấp giọng nói với nam sinh: "Cảm ơn."

Trong lòng nam sinh run lên, cô hiểu thì tốt. Anh ngược mắt nhìn bầu trời trên đỉnh đầu, đúng lúc có một con cò trắng lượn qua.

"A Tâm, đường vẫn còn dài, phải tiếp tục bay."

Cô mất bố mẹ, như một con chim mất đi đôi cánh. Cô không muốn bay, cũng không bay nổi nữa. Anh cho cô hạt châu, vẽ cho cô đôi cánh, nói với cô phải tiếp tục bay.

Cô quật cường, không la không khóc, chỉ dùng sự im lặng để bày tỏ nỗi bi thương. Anh không giống người khác, không hỏi cũng không nói nhiều, chỉ nói mấy câu mà thôi, nhưng lưu hết vào đáy lòng.

Mấy ngày sau, ba vị khách quyết định rời khỏi cố trấn. A Trạch và nữ sinh khó rời xa, nam sinh chờ A Tầm tới tiễn, nhưng được nói cho biết là cô đến phòng vẽ vẽ tranh rồi.

Người đàn ông trung niên nghe thấy chuyện này, hỏi A Trạch: "Ở đây nhà họ Chúc có một phòng vẽ, sao trước kia không nghe cậu nhắc qua bao giờ vậy?"

A Trạch đáp: "Sau khi ông nội qua đời, bố mẹ liền dời phòng vẽ từ Hàng Châu về nhà cũ, cháu không học vẽ, nên phòng vẽ luôn do A Tầm xử lý."

A Trạch cảm giác được người đàn ông này vô cùng có hứng thú với nhà họ Chúc.

Đêm hôm ấy, phòng vẽ nhà họ Chúc nghênh đón một vụ hỏa hoạn.

Nhà họ Chúc là thế gia mỹ thuật, cất giữ nhiều tác phẩm hội họa có giá trị không nhỏ. Ngoài những bức bị vụ hỏa hoạn thiêu rụi ra, còn có một ít bị người ta thừa cơ đánh cắp. Khi ngọn lửa bùng lên, A Tầm vừa rời khỏi phòng vẽ không lâu, cô nhớ đến mấy bức tranh mà bố mẹ và ông nội để lại, bèn chạy vội trở lại phòng vẽ...

...

Khi nam sinh xuất hiện, A Tầm nằm trong biển lửa đã mất ý thức từ lâu, ôm chặt một bó tranh trong tay. Sau khi anh bế A Tầm chạy ra khỏi biển lửa, A Trạch quần áo xốc xếch và nữ sinh mới vội chạy đến, còn người đàn ông trung niên thì không thấy tăm hơi.

Khói mù nồng nặc bốc lên không ngừng, ánh lửa vẫn lan ra. Khi chờ nhân viên cấp cứu, nam sinh quỳ bên cạnh A Tầm bị bỏng, nói rất nhiều câu đầy thành kính.

Anh cũng không biết nên cầu khẩn ai, đành phải niệm hết mọi thần phật một lần.

Phật Tổ, Thượng Đế... Cầu xin các ngài, đừng để em ấy chết.

Con đường của cô bé vẫn còn dài, em ấy nhất định phải sống thật tốt.

...

"Suy đoán liên quan đến người phóng hỏa của người bên ngoài là vị giáo sư trung niên cùng sinh viên, anh em nhà họ Chúc đều phủ nhận. Người đàn ông trung niên không có chứng cứ ngoại phạm, nhưng sinh viên khác lại xuất hiện ở hiện trường đồng thời cứu cháu gái của cụ Chúc khi xảy ra hỏa hoạn, có người cho rằng nhà họ Chúc đang bao che..."

Đây là bài viết được chú ý nhất trong vô vàn tin tức liên quan đến nhà họ Chúc, còn đối với anh em nhà họ Chúc mà nói, ai là người phóng hỏa dường như đã không còn quan trọng, điều họ muốn biết hơn là vì sao ba vị khách đó đột nhiên đến Nam Tầm, còn người đàn ông trung niên kia, ông ta rốt cuộc là ai?

Sau khi xuất viện, trước tiên A Tầm trở lại nhà cũ của nhà họ Chúc, phòng vẽ đã bị thiêu rụi, các tác phẩm hội họa còn lại để hết ở phòng của mẹ. Khi thu dọn những bức tranh ấy, cô phát hiện một ô bí mật trong ngăn kéo.

Mở ô đó ra, bên trong có giấu một bức tranh.

Là tranh do mẹ vẽ. Mà người trong tranh lại là ông ấy...

...

Lòng ngực Lục Tây Nguyên tích tụ một luồng cảm xúc, từng chữ từng câu của Chúc Nam Tâm như nắm đấm mạnh rơi vào những cảm xúc bị đè nén biến dạng ấy, anh nắm chặt tay lái, thần kinh căng thẳng, không nói một lời.

Anh nợ em một lời giải thích, nhưng chúng ta không có cách nào gặp lại nhau nữa.

Anh mang muôn phần áy náy cố hết sức bù đắp lỗi lầm mà mình đã phạm ở vùng đất khác, ngày ngày cầu cho em mạnh khỏe, mong em có thể tiếp tục tung cánh bay.

Chỉ cầu xin, em đừng tới tìm anh.

"Nếu cô không tìm được anh ta... hoặc là anh ta căn bản không ở đây..." Anh mở miệng.

Chúc Nam Tâm lấy lại tinh thần từ câu chuyện xưa, ngắt lời anh như đinh chém sắt, nói: "Không đâu."

Xe tiếp tục tiến về phía trước, bầu không khí ngọt ngào, Lục Tây Nguyên bật nhạc, là một ca khúc cũ của Trương Quốc Vinh.

《Khi tình yêu đã thành dĩ vãng》

"Tôi đưa cô đến Tây Ninh, cô về miền nam đi." Anh ra quyết định, giọng nói kiên quyết.

"Anh vội cái gì? Đám người đó nói không chừng cùng một mục đích với tôi, theo tôi tìm manh mối đấy."

Chúc Nam Tâm nói đến phần này, Lục Tây Nguyên bị nghẹn đến á khẩu.

Hợp với câu nói của Trình Nặc, đây là số mệnh.

"Lục Tây Nguyên, tôi không sợ gì hết. Anh đã nhận vụ làm ăn của tôi, anh là một người đàn ông, anh nhất định phải bảo vệ tôi chu toàn."

Lục Tây Nguyên cười gượng, mò điều thuốc châm, nói: "Tôi là tài xế, không phải vệ sĩ."

"Vậy mà anh còn lấy của tôi ba ngàn?"

"Ai bảo cô không coi tiền là tiền, tiêu xài ở hồ Thanh Hải lâu như vậy."

"Thầy Lục cần tiền ư?"

"..."

Chúc Nam Tâm sờ chuỗi tràng hạt trên tay, cười ra nhét lại cho anh: "Cái này trả lại anh, tôi có chuỗi đẹp hơn." Cô nói đoạn kéo một chuỗi hạt khác trong cổ áo ra.

Cô đã đeo chuỗi hạt này tám năm. Mặc dù bề mặt đầy vết bị cháy, nhưng chuỗi hạt này đã nhận quá nhiều thứ.

Lại nhìn thấy hạt châu, tựa như đã cách một đời... Lục Tây Nguyên trầm mặc, quá nhiều cảm xúc cuối cùng cũng chỉ hóa thành một câu: "Nhận hết đi, là đồ tốt hết mà."

Cô biết chuỗi hạt này đắt, tiền mua chuỗi hạt nói không chừng anh còn dùng vào việc khác, nhưng cô không biết, tại sao đắt như vậy mà anh còn mua.

Tái sinh từ đồng tro tàn, cho nên lớn lên với một dáng vẻ mới.

Lựa chọn gánh vác, nên muốn giữ bí mật này.

Hai người có con đường riêng phải đi, có thể là đi chung đường, cũng có thể là gặp nhau ở điểm cuối.

Hãy cứ để số mệnh dẫn dắt đi.

Nhân lúc Ngải Mễ và Bạch Thành không chú ý, Trình Nặc đến bên tai Tinh Tử hỏi cậu ta: "Cậu là người Chiết Giang?"

Tinh Tử sợ mất hồn, lắp ba lắp bắp: "... Đúng vậy."

"Tranh của nhà họ Chúc có giá trị đến thế sao?"

Tinh Tử: "..."

"Đừng đi theo nữa, người cậu muốn tìm đã chết vào năm năm trước rồi."

"Phòng tranh của nhà họ Chúc - thế gia mỹ thuật - bị thiêu rụi, nhiều bức tranh cất giữ có giá trị không nhỏ không rõ tung tích, trong đó tác phẩm tiêu biểu 《Bên Tầm Khê》 của họa sĩ nổi tiếng Lục Hoài Tín cũng bị trộm vào đêm hôm ấy. Cháu gái của cụ Chúc bị thương nặng trong vụ hỏa hoạn, đang tiếp nhận điều trị ở bệnh viện, người cháu khác Chúc Nam Trạch tỏ vẻ không rõ nguyên nhân vụ cháy, phía cảnh sát đang tham gia điều tra..."

"Trong hàng học trò của cụ Chúc, Lục Hoài Tín xuất sắc nhất, nhưng khi đang độ nổi tiếng, ông lại bị đuổi khỏi sư môn, còn bức tranh 《Bên

Tâm Khê》 để lại nhà họ Chúc, luôn luôn là tác phẩm đặc sắc mà nhiều tay mua tranh nhau theo đuổi, mười năm trước đã bị hét lên tám con số..."

"Còn có người nói, con dâu của cụ Chúc còn tài hoa hơn cả Lục Hoài Tín, bà cũng có một bức tranh nổi danh trong giới, chỉ là không nhiều người nhìn thấy..."

...

Có cái là tin tức, có cái là bình luận và suy đoán của bên ngoài về nhà họ Chúc. Tám năm qua đi, nhiều người đã lãng quên nhà họ Chúc ở Giang Nam, nhưng luôn mang lòng mơ ước với bức tranh vô giá kia.

Tám năm nay, Chúc Nam Tâm và anh trai luôn nhờ người ngầm điều tra khắp nơi những bức tranh của nhà họ Chúc bị trộm năm đó, thấy qua nhiều hàng giả, nhưng bản gốc của ông nội lại chẳng thấy bao giờ. Báo cáo liên quan đến vụ cháy năm đó bao phủ quá lớn, người trộm tranh cẩn thận dè dặt, ẩn trốn quá tốt.

《Bên Tâm Khê》 luôn để trong két sắt ở phòng vẽ, cô chỉ xem qua một lần, là ông nội lấy ra trước khi mất. Cô còn nhớ, trong tranh có bóng lưng của một cô gái.

Cô gái đó cực kì giống mẹ cô.

Ông nội làm chìa khóa két sắt thành hai cái mặt dây chuyền, hai anh em mỗi người một cái. Họ còn nhỏ, không biết mặt dây chuyền có thể mở bảo bối.

Anh trai chê mặt dây chuyền nữ tính quá, không muốn đeo. Cô em gái luôn đeo nó, mãi cho đến một ngày kia...

Bên Tâm Khê, nam sinh nói với cô: "A Tâm, mặt dây chuyền của em đẹp quá, cho anh mượn xem thử được không?"

...

Chúc Nam Tâm nghĩ về những chuyện đã qua, lảng lạng nhắm mắt lại. Người bên cạnh lái xe đi sâu vào thảo nguyên, trên đường thỉnh thoảng xóc nảy, anh lái vô cùng chậm.

Mặt trời lặn, thảo nguyên bao la lại có điểm cuối. Dê bò về nhà, ngựa của những người chăn thả cũng không lao băng băng nữa, đường viền của những dãy núi tuyết ở xa xa như thần bảo hộ cả vùng đất, nghiêm trang xem tường tận hết thảy dấu vết nơi này.

Toàn là người có dấu vết để lần theo, bất kể là người biến mất hay là người đang ẩn trốn.

Chúc Nam Tâm vững tin.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C7

"Anh Trình Nặc, cho em gặp lại chị Nam Tâm lần nữa được không?"
Trước chuyển kinh luân, Tinh Tử hỏi Trình Nặc.

Trình Nặc vỗ vỗ vai Tinh Tử: "Phú nhị đại bây giờ lợi hại vậy sao? Để tìm một bức tranh mà đuổi từ Giang Nam đến Tây Bắc. May mà người này là cậu, nếu là người khác, thì cô gái đó đúng là không chống đỡ nổi rồi."

"Em chỉ là người yêu tranh thôi, không còn cách nào khác cả, chỉ có chị ấy tìm được bức tranh đó."

"Bảo người của cậu về đi, đừng đi theo nữa. Người đó chết rồi, bức tranh kia... không ai biết nó ở đâu đâu."

"Trong giới ai cũng biết người đó chết rồi, nhưng người đi chung với ông ấy đến cổ trấn Nam Tâm thì vẫn còn sống..."

Trình Nặc không nói tiếp, thẳng nhóc này biết quá nhiều.

Tinh Tử nói tiếp: "Không phải chỉ có mình em đi theo chị Nam Tâm đâu. Thật ra em cũng biết, cho dù tìm được tranh, thì tranh cũng là của chị Nam Tâm, em chỉ muốn xem thôi."

"Vậy cậu dẫn theo nhiều người như vậy làm gì?"

"Gia đình em cũng là làm... làm ăn về phương diện này, tìm được tranh, em không giành, nhưng không mua được sao?"

"Không mua được thì ép bán?" Trình Nặc chất vấn.

"Không, không đâu... Anh Trình Nặc, anh đừng nghĩ về em như vậy mà." Tinh Tử vội giải thích.

Trình Nặc thở dài: "Trên đời này có quá nhiều người tham lam. Nhưng tôi tin cậu."

"Có câu này của anh là đủ rồi. Em dẫn người của em đi, làm phiền anh nói lại với chị Nam Tâm, em thật sự không có ý xấu đâu, nếu chị ấy tìm được tranh thì em sẽ đến Hàng Châu tìm chị ấy, xin chị ấy nhất định đừng từ chối em."

"Được." Trình Nặc thấy thằng nhóc này chân thành, nên đồng ý.

****

"Sao anh chắc chắn là cậu ta?"

Hai người trên xe cũng đang bàn luận chuyện bị theo dõi.

Lục Tây Nguyên nhìn thẳng phía trước, nói: "Cậu ta luôn chụp ảnh, mỗi lần đến một nơi là lại biến mất một hồi. Khi ở trấn kia, không bao lâu thì đám người đó theo tới, dọc đường không có mạng, chỉ có cậu ta gọi điện thoại."

"Chỉ dựa vào cái này ư?" Chúc Nam Tâm nghi ngờ phán đoán của anh.

Lục Tây Nguyên quay sang nhìn cô: "Trong phòng làm việc của hiệu trưởng, qua cửa sổ tôi nhìn thấy chiếc xe đó dừng bên cạnh cậu ta một lúc."

Chúc Nam Tâm hất cằm với anh, hỏi: "Lỡ như là hỏi đường thì sao?"

"... Vậy cô cảm thấy là ai?" Lục Tây Nguyên không mấy thích cảm giác cô chất vấn anh.

"Là cậu ta. Bởi vì không phải là Bạch Thành, càng không phải là Ngải Mễ. Bạch Thành là người của tôi, đầu óc Ngải Mễ thì không đủ dùng." Chúc Nam Tâm lúc này rất kiêu ngạo.

"Người của cô?" Điểm quan tâm của Lục Tây Nguyên nằm ở ba chữ này.

Chúc Nam Tâm đảo mắt, "Chẳng lẽ là người của anh?"

"Tôi không có hứng với nam sinh như thế."

"Có hứng với tôi ư?"

Đề tài rõ ràng chệch rồi.

Ý của Lục Tây Nguyên là, nếu anh là nữ sinh, thì anh không có hứng với nam sinh như vậy.

Anh đang nghi ngờ con mắt của cô.

"Bây giờ đi đâu đây?" Thấy Lục Tây Nguyên không nói, Chúc Nam Tâm hỏi tiếp.

"Không ở trong trấn được nữa, đến nhà bạn tránh vậy."

"Giày vò như vậy là vì tôi ư?"

"Cũng vì ba ngàn đồng của tôi nữa."

"... Vậy người của tôi thì làm sao đây?"

"Yên tâm đi, Trình Nặc sẽ dẫn 'người của cô' và em gái Ngải Mễ của anh ta tập hợp với chúng ta."

"..."

Màn đêm nơi thảo nguyên buông xuống, chỉ có đèn xe và ánh sao trên bầu trời tỏa sáng.

Hết thảy mọi thứ chìm vào bóng đêm, những cảm xúc nôn nóng và sôi động của ban ngày bị màu đen hòa tan từng chút một.

Nhưng vẫn còn một ít đang xuất động, ví dụ như những xao động và mất bình tĩnh đè nén kia.

Tinh Tử rời đi, khi tạm biệt Ngải Mễ và Bạch Thành, cánh cổng chùa đang đóng lại. Cậu ta không giải thích gì nhiều, dường như nhiều câu nhiều lời khóa hết trong chùa.

Chúc Nam Tầm không phải là cô gái đơn giản, Lục Tây Nguyên cũng không phải người đàn ông đơn giản, cộng thêm một Trình Nặc. Cậu ta nhất định phải rời khỏi.

Ngải Mễ và Bạch Thành không hiểu gì cả, hỏi cậu ta: "Trẻ thế này thì đi đâu được?"

Cậu ta nói đi theo họ quá buồn chán, cậu ta gặp được khách du lịch thú vị hơn, còn chuyển cho Ngải Mễ một ngàn đồng tiền xe.

Trình Nặc giải thích: "Ở trong chùa cậu ta gặp một cô gái mà mình ngưỡng mộ, nên đi theo đuổi người ta rồi."

Ngải Mễ chửi ầm lên: "Thấy sắc quên bạn."

Một khúc dạo đầu ngắn, một hồi sợ bóng sợ gió.

Người trên đường còn phải đi tiếp.

Sau khi Chúc Nam Tầm và Lục Tây Nguyên đi, Bạch Thành hơi bất bình thường, điện thoại của Chúc Nam Tầm mãi không gọi được, anh ta vẫn lo cho dạ dày của cô.

"Bây giờ chúng ta đi tìm họ." Sau khi lên xe, Trình Nặc nói.

"Tại sao mấy người phải đổi xe nhau vậy?" Bạch Thành hỏi anh ta.

Trình Nặc đáp: "Xe của tôi tốt chứ sao, đi bác sĩ khám phải chạy nhanh."

"Anh Lục rốt cuộc có phải là nằm vùng không?" Ngải Mễ chìm đắm trong thế giới tưởng tượng của riêng mình.

"Từ sáng tới tối cô nghĩ cái gì trong đầu vậy, xem nhiều phim hình sự à?" Bạch Thành nói móc cô nàng.

"Anh Bạch Thành, anh ghen tị đấy, ghen tị anh Lục có sức hấp dẫn hơn anh."

"Phải, tôi ghen tị." Bạch Thành nói câu này khá chán nản.

Ngải Mễ không nói nữa, Trình Nặc nhìn hai người ở ghế sau, lắc đầu.

Tuổi trẻ bây giờ ấy à.

Đúng là kém hơn anh đây hồi xưa.

Lục Tây Nguyên dừng xe trước một túp lều, xuống xe gõ cửa, một thằng bé chừng năm sáu tuổi đi từ trong lều ra.

"Chú Lục!" Thằng bé có vẻ rất phấn khích, nói xong chạy vào trong lều rồi lấy một cái đèn pin, bật lên chiếu vào hai người.

"Cùng Đạt, có một mình cháu ở nhà à?" Lục Tây Nguyên xoa gương mặt đỏ bừng của thằng bé.

Cùng Đạt nhìn Chúc Nam Tâm sau lưng anh rồi cười ngại ngùng, xấu hổ nói: "Chị đi vào trấn rồi, ông nội xưa bỏ vẫn chưa về ạ."

"Ngoan. Tối nay chú muốn mượn lều của nhà cháu."

Cùng Đạt rất vui, "Chờ ông nội về, con kêu ông tìm cái tốt nhất cho chú."

"Cùng Đạt..." Chúc Nam Tầm lẩm bẫm.

Lục Tây Nguyên giải thích: "Tiếng Tây Tạng, có nghĩa là thằng út. Nó là đứa nhỏ nhất trong nhà, ở trên còn có anh và chị nữa."

"Bố mẹ nó đâu? Anh rất thân với gia đình họ ư?"

"Bố mẹ nó đi làm ở thành phố hết rồi, ít khi về nhà lắm. Bọn tôi quen nhiều năm, có khách bằng lòng cắm trại ở thảo nguyên, tôi sẽ dẫn họ đến đây."

Chúc Nam Tầm hỏi: "Ở lều bạt hết ư?"

"Ừm."

"Anh cũng ở?"

"Không, tôi ở nhà họ."

"Anh ở đâu tôi ở đó."

Cùng Đạt mỉm cười, che miệng.

"Sao anh không giới thiệu tôi với thằng bé?" Chúc Nam Tầm hỏi tiếp.

Lục Tây Nguyên nhận lấy đèn pin của Cùng Đạt, thờ ơ nói với thằng bé: "Đây là khách hôm nay, cháu có thể gọi là chị."

"Không được, phải gọi là cô." Chúc Nam Tầm phản bác.

Anh là chú, sao cô có thể là chị được.

"Tôi tưởng con gái không thích bị gọi là cô." Lục Tây Nguyên vừa nói vừa đi đến gian phòng khác tìm lều.

Đúng lúc này, ông nội của Cùng Đạt về tới.

"Tới đây nào!" Ông cụ vỗ vỗ vai Lục Tây Nguyên, rồi mỉm cười nhìn Chúc Nam Tâm.

Nhìn ông cụ mặc áo choàng dài, giặt roi ngựa bên hông, Chúc Nam Tâm nhớ đến những người dân du mục cưỡi ngựa gặp trên đường hôm nay.

Tuy đã hơn bảy mươi tuổi, nhưng ông cụ trông vô cùng khỏe mạnh.

"Trong xe của cháu có rượu, lát nữa chúng ta uống hai ly." Lục Tây Nguyên thân quen trò chuyện với ông cụ.

Vậy mà không nói tiếng Tây Tạng, thảo nào mấy khách du lịch được dẫn đến đây cắm trại.

Nhờ ánh trăng, Chúc Nam Tâm quan sát xung quanh.

Nơi này là một chỗ tốt.

Không lâu sau, xe của Trình Nặc đến, thức ăn của ông cụ cũng vừa vận lên bàn.

Ngoài Chúc Nam Tâm và Bạch Thành, mấy người khác vây quanh lều chuẩn bị ăn cơm, có rượu có thịt, bầu không khí vui vẻ.

Bên ngoài, vừa nghe thấy buổi tối phải dựng lều ở đây, Bạch Thành lập tức tỏ ý phản đối: "Buổi tối nhiệt độ thấp, ngủ lều ai mà chịu được chứ?"

Chúc Nam Tâm khịt mũi coi thường, hỏi anh ta: "Không chịu khổ nổi?"

"Việc này là không cần thiết phải chịu khổ."

"Vậy anh về Hàng Châu đi."

"Anh..." Bạch Thành cứng họng.

Chúc Nam Tâm vừa định vào trong, Bạch Thành kéo tay cô lại: "Chỉ hỏi em một câu thôi, có phải em..."

"Phải." Cô thừa nhận, trực tiếp ngắt lời anh ta.

"Được." Nói chữ này xong, Bạch Thành ôm Chúc Nam Tâm.

Nhìn tư thế này là muốn cưỡng hôn cô.

Quả nhiên, khi miệng anh ta sắp áp tới, chó của Cùng Đạt sủa ầm lên.

Chúc Nam Tâm đẩy anh ta ra: "Bạch Thành, chúng ta vẫn chưa đến mức này đâu."

Bạch Thành cười gượng một tiếng, nói: "Anh đã theo đuổi em sáu năm, vậy mà không đến được mức đó."

Nghe thấy tiếng chó sủa, Cùng Đạt và Lục Tây Nguyên cùng đi từ trong ra.

"Sao vậy?" Lục Tây Nguyên hỏi.

Bạch Thành đi vào trong, huých vai Lục Tây Nguyên, nói: "Mắc mớ gì tới anh!"

"Cùng Đạt, đừng học câu này." Lục Tây Nguyên rất bình tĩnh.

Cùng Đạt ở một bên trợn mắt nhìn mấy người lớn này, sau đó đi tới dạy chó của cậu: "Không được sủa bậy!"

Lục Tây Nguyên vỗ vỗ đầu Cùng Đạt, đi tới bên Chúc Nam Tâm, hỏi cô: "Cô gây ra à?"

Chúc Nam Tâm cười nghiêng ngả: "Ai gây ra thì người đó biết."

"Còn đi chung được không?" Lục Tây Nguyên mặc kệ cô.

"Thử xem?" Cô đến gần anh, hơi thổi phả vào yết hầu của anh.

Anh tránh sang bên: "Người ta một lòng một dạ với cô, cô thế này không phúc hậu đâu."

"Đùa anh ta mới là không phúc hậu."

Anh không nói lại cô, nhìn xa xa: "Đừng làm hỏng mối làm ăn của tôi."

"Không hỏng được đâu, chủ trả tiền ở đây này." Cô đến gần anh thêm một chút.

Gâu gâu...

Lại là chó sủa, mà Cùng Đạt bên cạnh đã sớm vào trong rồi.

Mọi người đều uống ít rượu, chỉ có Chúc Nam Tâm không chạm một giọt, thật ra cô vẫn còn khó chịu, chỉ uống mấy ngụm trà sữa, rồi sang một bên với Cùng Đạt nghịch xương dê.

"Chị ơi, chị từ đâu tới đây vậy?" Cùng Đạt hỏi cô.

"Từ miền nam."

"Miền nam trông như thế nào ạ?"

"Có cây, rất nhiều cây, còn có rất nhiều cái lồng làm bằng sắt, vô vị lắm. Không vui bằng chỗ em đâu."

"Lồng ư? Dùng để nhốt chó ngao Tây Tạng?"

"Không phải, nhốt người lớn không nghe lời."

"Vậy chị bị nhốt bao giờ chưa?"

Chúc Nam Tâm bị sự ngây thơ của Cùng Đạt chọc cười, nói: "Bị nhốt rồi, cho nên trốn đến chỗ em đó."

"Chó ngao thì không trốn được, trốn ra thì không được đâu."

"Em từng thấy chó ngao ư?"

Cùng Đạt lắc đầu, cười nói: "Không có, em nghe nói qua, hung dữ lắm, còn hung dữ hơn chó nhà em nữa."

"Ở đây có chó sói không?"

...

Lục Tây Nguyên xa xa nghe hai người nói chuyện, giật giật khóe môi, một hơi uống cạn ly rượu.

Trẻ con thích cô.

Anh muốn về sa mạc Badain Jaran.

"Anh Lục, tửu lượng của anh tốt thật." Ngải Mễ khen anh, nói xong rồi quay sang nhìn Trình Nặc: "Anh Trình Nặc, anh cũng không tệ, có phải đàn ông Tây Bắc đều biết uống rượu không?"

Trình Nặc nhìn Lục Tây Nguyên một cái, nói: "Lúc mới đến cũng không uống được như vậy đâu, lâu dài thì tập được thôi."

"Anh đến Thanh Hải bao lâu rồi?" Ngải Mễ hỏi tiếp.

"Ba, bốn năm thì phải."

"Vậy anh Lục thì sao?"

Lục Tây Nguyên không nói, Trình Nặc nói tiếp thay anh: "Sớm hơn anh mấy năm."

"Vậy hai anh quen nhau thế nào?"

Hai người nhìn nhau một cái, vẫn là Trình Nặc tiếp lời: "Hồi trẻ lang thang khắp nơi, quen nhau trên đường thôi."

"Anh Lục cũng lang thang ư?"

"Không lang thang thì dụ nữ minh tinh thích được ư?" Lần này, người nói tiếp là Bạch Thành.

Bầu không khí trở nên lúng túng.

"Thẩm mỹ của nữ minh tinh quá tệ, tôi đẹp trai hơn cậu ta nhiều." Trình Nặc nói.

Ngài Mễ "chặc" một tiếng, nói: "Sao nữ minh tinh đó không tìm anh?"

"Lúc đó anh đây đang làm việc ở Tây Ninh, món hời này để anh Lục của em chiếm mất. Chờ anh về lên mạng, mẹ nó, nhà trọ của anh được đặt hết, tới lao vào cậu ta. Đương nhiên là cũng có người lao vào anh."

"Cậu cứ khoác lác đi." Lục Tây Nguyên khinh thường.

Ngài Mễ bị hai người chọc cười, nói: "Nhà trọ của anh quả thật nổi tiếng lắm, trước kia em cũng muốn đặt đấy. Cũng may sau đó chị Nam Tầm trả phòng, nếu không thì em cũng không ở được."

"Thấy chưa? Đây cũng là fan nhỏ của anh đấy." Trình Nặc đắc ý vỗ vỗ đầu Ngải Mễ.

"Chị Nam Tâm, tại sao lúc đó chị cũng ở nhà trọ của anh Trình Nặc vậy?" Ngải Mễ bắt chuyện với Chúc Nam Tâm.

Lúc này Chúc Nam Tâm mới đặt sự chú ý vào bọn họ, cô hồ hững nói: "Đi tới cửa, mệt nên vào thôi."

"Này, ba nhà trọ cô ở là của anh hết đó." Trình Nặc tỏ vẻ bất mãn với câu trả lời của cô.

Chúc Nam Tâm cười một tiếng, nói: "Ồ, vậy sao? Có lẽ là tên nhà trọ khá lòe loẹt, nên hấp dẫn tôi chẳng."

Ngoài Bạch Thành, mọi người ai cũng cười, ông cụ cũng cười.

Nhà trọ của Trình Nặc tên là: "Tìm nàng trong biển người."

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C8

Bỏ cái gương mặt đen thui từ đầu đến cuối của Bạch Thành đi, bữa cơm tối trong túp lều nhỏ trên thảo nguyên này vô cùng hài hòa và vui vẻ.

Cuối cùng, Cùng Đạt bế một con cừu con mới sinh đặt bên bếp lò, ông cụ ca khúc ca Tây Tạng, rượu trên bếp bị uống hết sạch.

Đến khi sắp xếp chỗ ngủ, mâu thuẫn xuất hiện.

"Tôi ngủ trong xe." Người nói là Bạch Thành.

Lục Tây Nguyên và Trình Nặc nhìn nhau, nói: "Được, vậy mấy cô gái ngủ giường của Cùng Đạt, tôi dẫn Cùng Đạt ngủ lều với Trình Nặc."

"Tôi không muốn, tôi muốn ở trong lều." Chúc Nam Tâm phản đối.

"Em cũng muốn ở lều." Ngải Mễ hòa theo.

Lục Tây Nguyên chưa gặp người khách nào phiền như vậy bao giờ, anh nói: "Được, vậy hai cô ngủ lều."

Nói xong anh và Trình Nặc cầm đồ đi ra ngoài, bắt đầu dựng lều.

Chúc Nam Tâm theo sát sau anh: "Tôi muốn đi vệ sinh."

"Tự đi đi."

"Anh dẫn tôi đi." Cô kéo tay anh.

Lục Tây Nguyên hất tay cô ra: "Cô bao nhiêu tuổi rồi?"

"Cùng Đạt nói, ở đây có chuột."

"..."

Hai người một trước một sau đi ra phía sau nhà. Chúc Nam Tâm nhìn thấy dãy núi tuyết dưới ánh trăng sừng sững ở xa xa, rùng mình một cái.

"Không có toilet đàng hoàng ư?" Cô hỏi.

"Điều kiện thế này thôi." Anh vẫn nói câu này.

"Anh giải quyết như thế nào?" Cô hỏi tiếp.

Anh quay đầu đi, không biết trả lời ra sao.

"Tôi là đàn ông."

Chúc Nam Tâm mỉm cười, nói: "Đàn ông thì tùy tiện được ư?"

Lục Tây Nguyên trừng cô: "Cô rốt cuộc có đi hay không (1)?"

"Lên ai (2)?" Cô cười khẽ, thấy mặt anh biến sắc, rồi nghe thấy một tiếng động trong bãi cỏ, cô ra hiệu chớ lên tiếng: "Suýt!"

(1), (2): Trong tiếng Trung, đi vệ sinh là 上厕所 (thượng xí sở, đi nhà xí), rút ngắn thì thành 上 (đi), nhưng 上 cũng có nghĩa là "nhích", "lên" (sex).

Lục Tây Nguyên chiếu đèn sang, thứ đó thoáng cái chạy xa.

"Là cái gì vậy?" Chúc Nam Tâm hỏi.

"Cáo."

"Cáo ư? Ở đây có cáo?"

"Có, muốn xem không?"

"Muốn."

"Đi sát theo tôi, bước nhẹ chút." Lục Tây Nguyên dặn cô.

Chúc Nam Tâm dứt khoát nắm vạt áo anh. Khi chạm vào hông anh, anh cảm thấy xương cột sống tê dại một hồi.

Hai người khom lưng đi về hướng con cáo chạy trốn, ngoài tiếng bước chân nhẹ nhàng ra, thì bốn phía vô cùng yên tĩnh.

Chúc Nam Tâm thấy lạnh, bèn thuận thế ôm hông anh. Lục Tây Nguyên cảm giác được cô hơi run nên không đẩy cô ra.

"Xem kìa." Đi thêm một lúc, Lục Tây Nguyên nắm tay Chúc Nam Tâm đẩy cô về phía trước.

Chúc Nam Tâm nhìn theo ánh đèn pin, quả nhiên sâu trong bụi cỏ có một con cáo nhỏ đang ngồi.

Thì ra trên thảo nguyên có cáo thật.

Thì ra cáo trông như vậy.

Ánh trăng, thảo nguyên, cáo, đàn ông.

Cực kì lãng mạn.

Cô lẳng lẳng cảm thụ giây phút này, rất muốn nắm bắt mỗi một phần tử xao động trong không khí.

Cô đứng trước mặt anh, anh cầm đèn pin ở sau lưng cô, cô khom người nhìn con cáo và cái bóng của anh, anh đứng thẳng, nhìn mái tóc cô bị cơn gió nhẹ thổi lên.

Đột nhiên, cô chợt xoay người, anh lùi về phía sau. Cô nhón chân lên, anh ngãng đầu.

"Cô làm gì vậy?" Lục Tây Nguyên cuống lên.

"Anh thấy nhiều thảo nguyên và cáo rồi, còn tôi chỉ có lần này thôi, nếu tôi không làm chuyện gì đó, thì anh sẽ không nhớ lần thấy chung với tôi này."

Nói xong cô nắm chặt tay anh, nhón chân sát lại gần mặt anh. Đèn pin rơi xuống đất, anh tiếp tục tránh.

Cuối cùng, cô chỉ chạm vào cằm anh, đây còn là kết quả mà cô đã dùng hết toàn bộ sức lực.

Lần đầu tiên cô cảm thấy đàn ông cao quá chẳng phải là chuyện tốt gì.

Không khí lưu động ngưng kết trong nháy mắt, dưới ánh trăng, hai đôi mắt có nội dung khác nhau nhìn chằm chằm đối phương, khoảnh khắc ánh mắt giao nhau có tia lửa ẩn hiện.

Nhưng đây không nhất định là rung động.

Anh không thích sự mềm mại mà cằm vừa chạm vào, không thích bị động.

"Đủ rồi." Cuối cùng anh nói.

Chúc Nam Tầm mượn ánh trăng nhìn gương mặt anh, đen như những tảng đá trên dãy núi tuyết.

Cô quay đầu đi, cười rất thỏa mãn.

Hai người trở lại túp lều, Trình Nặc đã dựng lều xong, ngay trên bãi cỏ cách đó không xa, một cái lều rất lớn, đủ cho hai người ngủ.

Ông cụ lấy hai cái chăn tốt nhất cho mấy cô gái dùng, Cùng Đạt cũng đóng góp cái gối hoa nhỏ của mình. Ngải Mễ và Chúc Nam Tâm ngượng ngùng đứng, hai bên không tưởng tượng nổi cảnh hai người phải ngủ chung.

"Không được đâu, em sợ lắm. Chỉ hai đứa bọn em, chẳng có chút cảm giác an toàn nào cả." Ngải Mễ nói.

Chúc Nam Tâm không nói gì, nhưng bây giờ hiếm khi không cảm thấy Ngải Mễ yếu đuối.

"Sợ gì chứ, bọn anh ở ngay trong nhà này." Trình Nặc nói.

Cuối cùng Lục Tây Nguyên quyết định: "Tôi lái xe tới đây, Bạch Thành ngủ trong xe, hai cô ở kế bên."

Đành phải như vậy thôi.

Chúc Nam Tâm nằm trong lều, nghiêng người là có thể nhìn thấy ánh sao bên ngoài qua cửa sổ. Con cáo nhỏ vừa rồi cứ hiện lên trong đầu cô, cô vẫn cảm thấy không thực tế.

Ngải Mễ quay lưng về phía cô, hỏi cô: "Chị Nam Tâm, có phải chị thích anh Lục không?"

Cũng phải thôi, giữa một đôi trai gái như vậy, ngoài thích và không thích ra, thì cũng không có quan hệ khác định nghĩa được.

Chúc Nam Tâm trở mình, nằm thẳng, thở ra một hơi, nói: "Không ghét."

"Tuy chị lớn hơn tôi ba tuổi, nhưng tôi cảm thấy chị ấu trĩ thật."

Trong lòng Chúc Nam Tâm "lộ bộ" một cái, cô gái này muốn dạy dỗ mình ư?

"Thì ra tôi lớn hơn cô ba tuổi..."

Ngài Mễ nói rất nghiêm túc: "Nếu chị không thích anh Bạch Thành, thì cũng đừng dùng cách tổn thương để từ chối anh ấy."

Câu này có lý, Chúc Nam Tầm phải nhìn cô gái này bằng cặp mắt khác xưa.

"Cô đừng có xen vào chuyện giữa chúng tôi." Cô đã nói câu y vậy với Bạch Thành.

"Tôi không thèm xen vào thì có. Nhưng tôi cảm thấy anh Bạch Thành là một người tốt, anh ấy thích chị, chị không thích anh ấy, đây không phải là lỗi của anh ấy. Nếu chị thích anh Lục thì chị cứ việc theo đuổi, chị nói rõ với anh Bạch Thành đi."

Ngài Mễ nói hơi vội, Chúc Nam Tầm lại cảm thấy cô nàng đáng yêu, cô nói với Ngài Mễ: "Tôi chưa bao giờ nghĩ tới việc tổn thương anh ta."

Phải nói với cô thế nào đây, rất nhiều chuyện là xuất phát từ bản năng con người.

Tôi làm cho ai xem, chỉ có tôi biết.

Chuyện giữa chúng tôi, chỉ có chúng tôi hiểu.

"Bạch Thành là một nam sinh khá tốt, nếu cô thích thì có thể theo đuổi." Chúc Nam Tầm nói tiếp.

Ngài Mễ không lên tiếng, một lát sau mới nói: "Chị không muốn nên đây cho tôi ư?"

"Đừng nghĩ mọi chuyện phức tạp như vậy, mệt mỏi lắm."

Thích ai và không thích ai, trái tim quyết định, đầu óc không có cách nào khống chế được.

Người không được thích không có nghĩa là không tốt, người được thích cũng không phải nhất định phải là anh ta, tình cảm giữa nam nữ, trong lòng Chúc Nam Tâm hiểu rõ như gương sáng.

Thật ra Ngải Mễ nhìn ra được, Bạch Thành không phải là tuýp của Chúc Nam Tâm, mà ngôn ngữ quá khích của anh không phải là vì cô không muốn anh, mà là vì người khác xuất hiện.

Cô luôn chờ người này xuất hiện, đây là chuyện mà anh làm thế nào cũng không sánh được.

Khi Chúc Nam Tâm đứng dậy, Ngải Mễ vẫn chưa ngủ, cô ấy hỏi Chúc Nam Tâm: "Chị đi đâu vậy?"

Chúc Nam Tâm đỡ trán: "Tôi đói đến hoa mắt rồi, đi tìm chút gì ăn."

Mở lều, mặt trăng đang xuống núi, nơi góc sâu trong thảo nguyên có một loại sương mù cực kì thần bí hiện ra, tựa như có yêu quái đang ẩn hiện.

Nhiệt độ cực thấp, cô trùm một cái chăn rồi đi vào trong. Túp lều là kiểu hai gian nối liền nhau, cô đi đến bên ngoài gian chỗ phòng bếp, thấy bên trong có bếp lò vẫn đang cháy.

"Ai đó?"

Là giọng Lục Tây Nguyên.

Anh vậy mà vẫn chưa ngủ.

"Là tôi." Chúc Nam Tâm khẽ nói.

"Làm gì đó?" Anh hỏi.

"Tôi đói nên tìm chút gì ăn." Nói xong cô cười, chỉ một tiếng khe khẽ như vậy mà thôi.

Anh nghe thấy, hỏi cô: "Cô cười cái gì?"

"Tôi cảm thấy chúng ta giống như đang... thương thảo vậy."

Người ở trong dùng cái móc gậy bếp lò, nói: "Ở đây hết đồ ăn rồi, cô ra xe tìm đi."

Chúc Nam Tầm nói: "Tôi chỉ muốn ăn bánh chiên thôi, trên xe không có."

Lục Tây Nguyên vẫn không muốn mở cửa, nhưng tiếp theo lại nghe thấy cô hà hơi xoa tay.

Tiếp đó, anh đứng dậy đi tới mở cửa.

Chỉ bật một ngọn đèn dầu nhỏ, hai người ngồi bên bếp lò, Lục Tây Nguyên dùng giấy sạch gói bánh chiên lại, để bên bếp hâm nóng.

"Ăn xong thì mau đi ngủ đi, sáng mai lên đường." Anh nói.

"Anh cứ như vậy ngồi ngủ à?" Chúc Nam Tầm hỏi anh.

Lục Tây Nguyên chỉ chỉ một cái ghế nằm sau lưng, cô nhìn một cái, trên đó không trái cả chân.

Cô hỏi tiếp: "Ngủ với Trình Nặc không thoải mái ư?"

"Hai người đàn ông ngủ chung, kì quặc."

Thật ra anh sợ Cùng Đạt ngủ không ngon, con nít phải ngủ ngon thì mới lớn được.

"Còn tưởng hai anh thân lắm chứ."

"Việc này không liên quan tới việc có thân hay không."

Hết lời để nói, cô vươn tay cầm bánh chiên, chưa ăn mấy miếng đã hết một cái.

Khi vươn tay lấy nữa, Lục Tây Nguyên gom bánh chiên còn lại: "Ngấy lắm, đừng ăn nhiều quá, đi ngủ đi."

"Ăn thêm một cái nữa thôi." Khi nói, cô giơ ngón tay ra dấu "một".

Bộ dạng như đang làm nũng.

Anh đành phải hậm thêm cái nữa.

"Muốn uống ít trà sữa." Chúc Nam Tầm nói tiếp.

Lục Tây Nguyên nhìn cô một cái, quả thật giống như đói lả rồi. Cũng phải, cả ngày cô ăn chẳng bao nhiêu.

Dáng cô ăn giống con hải ly trong quảng cáo kem đánh răng.

Đáng yêu.

Hương thơm của trà sữa bay đầy cả gian phòng, bếp lò cháy vô cùng nóng nực. Lục Tây Nguyên nhìn mặt trăng ngoài cửa sổ, khoảng ba giờ sáng, chính là thời điểm trăng xuống núi.

"Có phải sao ở sa mạc Badain Jaran đẹp hơn sao ở đây không?" Chúc Nam Tầm uống trà sữa, hỏi anh.

Lục Tây Nguyên sững sốt, sao cô biết sa mạc Badain Jaran.

"Ừm, nhiều sao hơn." Anh nói.

"Từ Trương Dịch tới đó rất tiện." Ý của cô là cô muốn đi.

Anh đáp: "Không cùng hướng với Đôn Hoàng, chúng ta không đến đó."

"Bác tài chạy tuyến vòng quanh Tây Bắc không đi Nội Mông sao?"

"Không đi, bên đó khổ hơn một chút, ít người chơi."

"Nếu tôi không sợ khổ thì sao?"

"..."

Cô luôn nói được những lời mà anh không nói tiếp được.

Lục Tây Nguyên trầm mặc, đêm tối thế này, tình cảnh trước mắt, hình như là thời điểm cho cô một câu trả lời.

Lần này cô tới Tây Bắc ở lại quá lâu, mục đích quá rõ ràng, người theo cô tới tìm tranh đấu chỉ có một mình Tinh Tử.

Anh nhìn cô, ra một quyết định còn khó hơn việc chọn rời khỏi nhà họ Chúc năm ấy.

"A Tâm... Con đường tiếp theo, có lẽ khổ cực hơn em tưởng tượng nhiều lắm."

Giọng nói trầm thấp của anh xuyên qua màn đêm tĩnh mịch, cũng xuyên qua tám năm anh trốn tránh.

Tiếng "A Tâm" này quá nhẹ, tựa như châu báu ngậm trong miệng cất kỹ đã lâu được từ từ giao ra.

Chúc Nam Tâm thậm chí nghi mình xuất hiện ảo giác, vội hỏi anh: "Anh vừa gọi tôi là gì?"

Lục Tây Nguyên sờ chóp mũi, thẳng lưng, sau đó, anh nói một câu đè nén trong lòng tám năm.

"A Tầm, xin lỗi em..."

"Đừng nói nữa! Tôi... tôi về ngủ đây."

Chúc Nam Tầm không hề cảm thấy câu "xin lỗi" này là một lời mở đầu thành thật, cô không biết mình đang sợ cái gì, nhưng lúc này đây, cô chỉ muốn trốn mà thôi.

Anh xin lỗi cô cái gì? Có lẽ, định nghĩa của họ không giống nhau.

Cô tin chắc, anh không liên quan đến vụ hỏa hoạn đó, cho nên khi ấy đối mặt với câu hỏi của cảnh sát, cô trả lời chắc như đinh đóng cột: "Tuyệt đối không phải là anh ấy."

Mà chủ nhân của bức 《Bên Tầm Khê》 đến tột cùng là ai? Tại sao người đàn ông trung niên phải trăm phương ngàn kế lấy đi? Chỉ có một mình anh biết bí mật này.

Nửa đêm tỉnh mộng, cô luôn sám hối, là cô quá dễ tin nam sinh đó sao? Tùy tiện đưa chìa khóa két sắt cho anh? Nhưng đúng là cô không trông coi kỹ phòng vẽ mà ông nội giao cho mình.

Nhưng người trong bức tranh mà mẹ vẽ chính là người đàn ông trung niên ấy.

Mà người đàn ông trung niên đó chính là Lục Hoài Tín.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C9

Trời còn tờ mờ sáng, Cùng Đạt đã cho chó ăn ở trong sân.

Chúc Nam Tâm đi ra khỏi lều, vẫy tay với Cùng Đạt, hỏi cậu: "Bình thường em cũng dậy sớm vậy sao?"

Cùng Đạt nhú mày: "Bình thường em chẳng dậy sớm vậy đâu, là chú Trình Nặc ngủ cứ thích ôm em, em thật sự là không ngủ được."

"Phì --" Chúc Nam Tâm không nhin cười được.

"Vậy chú Lục ngủ có ôm em không?" Cô hỏi tiếp.

"Chú Lục không ôm em, vì nếu có chú Lục, thì chú Trình Nặc sẽ ôm chú ấy."

Chúc Nam Tâm: "..."

"Chị ơi, em lén nói cho chị biết chuyện này, chị tuyệt đối đừng nói cho người khác biết đó." Cùng Đạt sáp lại gần Chúc Nam Tâm rồi nói.

"Chuyện gì?"

"Ban đêm chú Lục đi rồi."

Chúc Nam Tâm nhanh chóng vòng ra sau nhà, xe của Lục Tây Nguyên đậu ở đó quả nhiên không thấy đâu nữa.

"Cùng Đạt, em biết cười ngựa không?"

Khi Cùng Đạt đi dắt ngựa, Chúc Nam Tâm đeo ba lô đi đến bên xe của Trình Nặc.

"Bạch Thành... anh dậy đi, tôi có chuyện muốn nói."

"Em nói đi, anh không ngủ."

Bạch Thành cả đêm không ngủ. Anh ta mở cửa xe, một luồng khí lạnh ập tới, anh ta rùng mình, thấy gương mặt nhỏ nhắn của Chúc Nam Tâm trong mịt mờ trông có vẻ vô cùng nghiêm túc.

Nhiệt độ rất thấp, Chúc Nam Tâm trùm kín khăn choàng.

"Tôi đã tìm anh ấy tám năm. Anh biết chuyện nhà tôi, tôi nhất định phải tìm được anh ấy, vì danh dự của nhà họ Chúc, cũng vì anh trai tôi. Bạch Thành..."

"Nam Tâm, em đừng nói nữa, đoạn đường này anh thấy hết trong lòng, bất kể nói như thế nào thì anh cũng không uống công đến đây, nếu không có anh thì không chắc em tìm được anh ta."

Nói xong Bạch Thành cười gượng một tiếng, Chúc Nam Tâm đóng cửa xe thay anh ta: "Bạch Thành, Trình Nặc sẽ dẫn anh và Ngải Mễ đi, hai người không cần đi Đôn Hoàng đâu, mau về miền nam đi."

"Nam Tâm, người thèm muốn tranh chắc chắn không chỉ có người nhà Tinh Tử, em... phải cẩn thận hơn."

"Ừm."

Chúc Nam Tâm cũng không biết Bạch Thành có nghe thấy tiếng trả lời nhỏ xíu này hay không.

Anh ta ngồi trong xe như một pho tượng.

"Chị Chúc, em cưỡi ngựa nhanh lắm, chị phải ngồi cho vững đấy."
Trước khi lên ngựa, Cùng Đạt nói với Chúc Nam Tầm.

"Yên tâm đi, chị từng cưỡi ngựa rồi." Cô đã tính trước mọi việc.

Nhưng mà sau khi lên ngựa không bao lâu, Chúc Nam Tầm liền hối hận, đúng là cô từng cưỡi ngựa, nhưng nhanh như thế này thì lại là lần đầu.

Gió bên tai gào thét, mặt trời trên thảo nguyên đang chậm rãi mọc lên.

Ngựa của họ lao đi theo ánh nắng, Chúc Nam Tầm cảm giác mình có thể ngã ngựa bất cứ lúc nào.

Nhưng lúc này, cô mặc kệ tất cả, cô chỉ muốn đuổi theo anh.

"Cùng Đạt, em chắc là hướng này đúng chứ?"

Con đường này rất xa quốc lộ, dọc đường đi qua một đầm lầy lớn, họ gần như đang chạy điên cuồng dọc theo dòng sông.

"Đây là con đường nhanh nhất đi vào trấn, lần nào chú Lục cũng đi từ đây hết. Có lần chú ấy dẫn em với chị vào trấn họp chợ, chính là đi đường này."

Chúc Nam Tầm kiểm tra kỹ dấu vết trên mặt đất, đúng là có vết bánh xe mới.

"Cùng Đạt, khi em nói cho chị thì anh ấy đã đi khoảng bao lâu rồi?"

"Hình như là lúc trăng xuống núi."

"Cụ thể là lúc nào?"

"Khoảng ba giờ thì phải."

"Sao em biết là ba giờ?"

"Vì hôm nay là mừng mười, là trăng lồi. Chú Lục dạy em đó." Cùng Đạt cực kì đặc ý.

Chúc Nam Tâm nhìn ngày, thì ra hôm nay đã là mừng mười rồi.

"Chị, có phải chị còn bỏ sót một vấn đề không?"

Chúc Nam Tâm vỗ đầu Cùng Đạt: "Còn nhỏ mà ma mãnh, em nói đi, vấn đề gì?"

"Chị vẫn chưa hỏi em tại sao chú Lục nhất định sẽ đi vào trấn."

Đứa trẻ nào anh dạy cũng mau mồm mau miệng thế này sao?

Chúc Nam Tâm nói theo lời cậu: "Có phải anh ấy phải đi đổ xăng không?"

"Chị, chị thông minh thật. Yên tâm đi, đường này khó đi, xe chú Lục không chắc chạy nhanh hơn ngựa của em đâu."

Chúc Nam Tâm: "Cùng Đạt, em cũng cố lên."

Vào trấn, hai người chỉ có thể dắt ngựa đi. Thằng nhóc mặc áo choàng dài và cô gái đến từ thành phố, tổ hợp này đích thực khiến người ta vô cùng tò mò.

May mà trấn không lớn, chỉ lát sau là bọn họ đi tới cây xăng.

Đây là một cây xăng tư nhân đơn sơ, mọi người tới đổ xăng cần phải tự làm, Cùng Đạt dùng tiếng Tây Tạng hỏi ông chủ Lục Tây Nguyên có đến đây không, ông chủ uể oải chỉ vào một quán mì nhỏ ở xa xa, quả nhiên, xe Lục Tây Nguyên đang đậu ngoài cửa.

Chúc Nam Tâm nhìn thấy xe anh, phúi phúi bụi trên quần áo, cong môi mỉm cười.

Nhưng trong nháy mắt, nụ cười biến mất.

"Chị, em phải về đây, nếu chú Lục biết là em dẫn chị tới, em sẽ bị ăn đòn đó."

Cùng Đạt nói xong thì dắt ngựa định đi, Chúc Nam Tâm gọi cậu lại, sau đó ngồi xổm trước mặt cậu lấy cuốn sổ nhỏ mang theo người ra, xé một tờ giấy đưa cho cậu: "Cùng Đạt, em cất kĩ cái này đi."

Trên giấy là chân dung kí họa mà tối qua Chúc Nam Tâm vẽ cho Cùng Đạt, cái đầu nhỏ tròn trịa vô cùng đáng yêu. Còn mặt sau là số điện thoại cô viết.

Vành mắt Cùng Đạt đỏ đỏ, cậu cúi đầu không lên tiếng. Cậu siết chặt tờ giấy nhét vào túi, sau đó dắt ngựa đi không quay đầu lại.

Đi mấy bước, cậu lại quay đầu nhìn Chúc Nam Tâm, Chúc Nam Tâm vẫn đứng tại chỗ nhìn cậu.

"Chị, gặp lại sau nha." Cùng Đạt nhỏ giọng nói với cô.

Cùng Đạt, có duyên gặp lại.

Ánh nắng ban mai hắt đầy thị trấn nhỏ, khói bếp vẫn vút dâng lên nơi thị trấn trông vô cùng lạc hậu này.

Trong quán cơm nhỏ chỉ có lác đác mấy người đang ăn, bàn ghế nhom nhóp, than tổ ong và cặn thức ăn còn để ở chỗ cánh cửa gỗ cũ nát, nhưng việc này chẳng ảnh hưởng gì đến khẩu vị của thực khách.

Lục Tây Nguyên đã gọi một bát mì và một xúng bánh bao, đi suốt đêm nên anh cần bổ sung năng lượng. Hiện tại đang ăn mì, đột nhiên thấy ở cửa quán nhỏ, Chúc Nam Tâm đeo ba lô đi vào quán.

Mái tóc cô rối bù, nhiều dấu bòn trên quần áo, thoạt nhìn trông vô cùng lôi thôi, nhưng gương mặt lại hồng hào.

Lục Tây Nguyên cứ như không thấy cô, tiếp tục vùi đầu ăn mì.

Chúc Nam Tầm cũng không vội, đi đến ngồi xuống đối diện anh: "Mì ngon không?"

Giây phút ngồi xuống, Chúc Nam Tầm nhíu mày.

Cưỡi ngựa lâu, bị xóc đến đau cả mông.

Lục Tây Nguyên vẫn phớt lờ cô.

"Ông chủ, cho bát mì."

Cô ăn cùng anh.

Tướng ăn của người đàn ông này rất đẹp, hơi nghiêng đầu, ngấu nghiến, rất dứt khoát.

Chúc Nam Tầm đối diện với bát mì béo ngậy khó mà nuốt trôi, gần như ngồi yên nhìn Lục Tây Nguyên chăm chăm.

"Anh cũng không hỏi xem tôi đuổi theo tới đây như thế nào ư?"

"Tôi biết," Lục Tây Nguyên vừa nói vừa đẩy xứng hấp đến trước mặt Chúc Nam Tầm, "Mì béo lắm, ăn bánh bao đi."

"Anh chờ tôi bao lâu rồi?"

"Không lâu lắm."

"Câu tối qua... còn tính không?"

"Câu gì?"

Chúc Nam Tầm chán nản.

...

Trước khi lên đường, Chúc Nam Tầm hỏi Cùng Đạt, tại sao cậu phải nói cho mình biết Lục Tây Nguyên đã sớm lên rời khỏi.

Cùng Đạt cười đến thật thà: "Chị là một người người tốt, chị thích chú Lục."

Chúc Nam Tầm thở dài: "Cùng Đạt, chị thích con nít thành thật."

"Là chú Lục bảo em làm vậy."

Trong đêm, sau khi Chúc Nam Tầm "chạy trốn chết", ở gần túp lều, Lục Tây Nguyên phát hiện ánh đèn pin.

Chúc Nam Tầm đã ngủ, anh không muốn bứt dây động rừng. Sau khi dặn Cùng Đạt xong, anh rời khỏi để dẫn dụ đám người kia trước, dựa vào con đường tắt và địa hình quen thuộc bỏ rơi chúng.

Bảo Cùng Đạt dẫn Chúc Nam Tầm cười ngựa rẽ con đường nhỏ tập hợp với anh, là vì anh biết đám người đó nhằm hai người họ, anh không thể để cô một mình lên đường nữa.

"Ăn no rồi lên đường." Lục Tây Nguyên nói đoạn bưng bát mì Chúc Nam Tầm ăn không trôi tới ngấu nghiến ăn sạch.

Chúc Nam Tầm ăn hai cái bánh bao, phát hiện khẩu vị không tệ.

"Anh nói, người ngoài quán là theo anh tới hay theo tôi tới đây?"

Vừa rời ở cây xăng, Chúc Nam Tầm đã phát hiện mấy người đàn ông trung niên lên la lên lút này.

Họ chắc chắn là đã theo dõi rất lâu.

Lục Tây Nguyên húp nước mì, nói: "Cái đó phải hỏi Ngải Mễ."

Cái định vị weibo chết tiệt.

Bỏ lại Ngải Mễ và Bạch Thành không chỉ là vì họ luôn làm lộ vị trí, mà điều quan trọng hơn là, Lục Tây Nguyên nhất định phải bảo đảm an toàn cho họ.

****

Sau khi thức dậy, Trình Nặc phát hiện không thấy bóng dáng Lục Tây Nguyên và Chúc Nam Tâm đâu, trong đêm nghe thấy động tĩnh của họ, biết họ rời khỏi trước, nhưng bây giờ nhận được tin nhắn của Lục Tây Nguyên thì mới hoàn toàn yên lòng.

Đi mấy bước, anh ta cảm thấy choáng váng, uể oải đi tới bên lều gọi người ở trong: "Mặt trời mọc tới mờ rồi kìa, lên đường thôi."

Sau đó đi đến bên xe gọi Bạch Thành.

Nhưng hai người không ai trả lời.

Trình Nặc nhìn kỹ trong xe, bên trong căn bản không có ai, rồi vén lều lên, quần áo đồ dùng gọn gàng, Ngải Mễ cũng không biết đi hướng nào.

"Đm ông nội nó!"

Trình Nặc phản ứng kịp, quay vào nhà gọi ông nội Cùng Đạt, ông cụ giật mình thức dậy, lúc này Trình Nặc mới ý thức được họ bị người ta bỏ thuốc.

Anh ta lấy đồ rồi nhảy lên xe đuổi theo.

****

Lục Tây Nguyên nhận được điện thoại của Trình Nặc, nhanh chóng cùng Chúc Nam Tâm lên xe rời khỏi.

Sau khi hẹn chỗ tập hợp với Trình Nặc xong, anh nhìn Chúc Nam Tâm trong gương chiếu hậu, hỏi cô: "Sợ sao?"

Chúc Nam Tâm đeo mắt kính: "Bây giờ chắc Ngải Mễ sợ hơn."

"Mục tiêu của đám người đó là tôi, bọn họ sẽ không sao."

"Sớm biết có ngày hôm nay, anh tội gì mà chơi trốn tìm với tôi ở Thanh Hải." Chúc Nam Tâm chế nhạo anh.

Lục Tây Nguyên mím môi, một lát sau, anh nói: "Ai mà biết cô khó đuổi như vậy."

"Nhận vụ làm ăn của tôi là phát hiện mình bị lộ?"

"Là phát hiện có người đi theo cô."

"Lúc nào?"

"Đền Kumbum."

"... Lục Tây Nguyên, anh đúng là ghê gớm thật."

Ở đền Kumbum lộ mặt là vì anh phát hiện có người đi theo cô, nên anh cũng buộc phải đi theo cô.

Chuyện đã qua tám năm, trong tám năm này, trước sau có người nhận được tin tức đến Tây Bắc tìm anh, nhưng anh dễ dàng ứng phó hết.

Lần này, chỉ vì người tới tìm anh là cô, nên anh không muốn trốn nữa.

Việc nên đến thì trốn không thoát.

Lục Tây Nguyên vòng mấy vòng trong trấn, sau đó canh chuẩn thời cơ tìm một ngã ba bỏ rơi người sau lưng.

"Cô cũng không ngốc, biết nhà trọ của Trình Nặc nổi tiếng nhất, nên dọc đường luôn ở nhà trọ của cậu ta."

"Cho nên... bình luận trên mạng là do anh tung?" Chúc Nam Tâm dường như suy nghĩ ra điều gì đó.

Trong những ngày ở hồ Thanh Hải tìm người, Chúc Nam Tâm đã làm rất nhiều bài tập, tất cả những tin tức liên quan đến Lục Tây Nguyên trên weibo cô không dám bỏ qua.

Mà trong khoảng thời gian này nhà trọ của Trình Nặc được tung lên, có bình luận cho thấy Lục Tây Nguyên hay ra vào nhà trọ của anh ta.

Lục Tây Nguyên giật giật khóe môi: "Nhà trọ của người quen tiện cho tôi ra vào."

"Là tiện theo dõi từng cử động của tôi hơn." Chúc Nam Tâm buồn bực, giọng không hề thân thiện.

Cô vốn tưởng rằng mình thông minh, nên mới bị cô tìm được dấu vết của Lục Tây Nguyên.

Không ngờ anh mới là người bố trí đằng sau.

Nhà trọ của người quen tiện cho anh ra vào, cũng tiện bảo vệ cô hơn.

Cô tới hồ Thanh Hải tìm anh, cực khổ tìm bao nhiêu ngày như vậy, còn rước họa vào người.

Anh chỉ có thể dùng hết sức làm cho cô biết khó mà lui, bảo vệ cô chu toàn.

"Nếu hôm đó nhóm Bạch Thành không tới, tôi cứ như vậy rời khỏi thì làm sao?"

"Đúng hợp ý tôi."

"Lục Tây Nguyên! Tin tức bảo anh đi Tây Ninh cũng là anh tự tung ra?"

Khi ấy anh nhất định muốn rời khỏi hồ Thanh Hải, mà cô về Tây Ninh thì sẽ an toàn hơn ở hồ Thanh Hải.

"Đến Tây Ninh không tìm được anh, tôi cũng sẽ không từ bỏ ý định." Cô thở hển hển.

"Không sao, để người đi theo cô tưởng cô quay lại là đủ rồi."

Chúc Nam Tâm suy nghĩ kỹ, hôm ấy, tin tức cô nhận được là anh sẽ đến sân bay đón người.

Sân bay...

Quả thật là dễ làm người ta lầm tưởng cô sẽ quay về.

"... Hôm ở đền Kumbum, anh vừa về hồ Thanh Hải phải không."

"Ừm." Lục Tây Nguyên thừa nhận.

"Thật ra anh có thể không về, như vậy... có lẽ sẽ không có nhiều chuyện về sau."

"Bây giờ nghĩ lại thì đúng là như vậy."

"Nhưng anh sẽ không làm."

Anh sẽ không biết rõ em tới tìm anh mà anh vẫn không xuất hiện.

"Là cô quá ngốc, bị người ta đi theo cũng không biết."

"Đương nhiên tôi biết." Chúc Nam Tầm gấp gáp.

"Cô biết mà còn không về?" Lục Tây Nguyên nổi giận.

Chúc Nam Tầm liếc mắt: "Tám năm nay... tôi chỉ muốn rời khỏi Hàng Châu, đi đâu mà không có ai đi theo chứ?"

"... Cũng là đám người này?" Trong lòng Lục Tây Nguyên không dễ chịu.

"Không nhất định."

"Chúng sẽ không..."

"Thường thì không, chỉ có một lần..." Chúc Nam Tầm muốn nói lại thôi.

"Một lần cái gì?" Giọng Lục Tây Nguyên vội vàng.

"Bắt cóc."

-- Rầm!

Là tiếng Lục Tây Nguyên đập mạnh tay lái.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C10

Năm năm trước, có người tung tin nói 《Bên Tầm Khê》 xuất hiện ở Nam Kinh, Chúc Nam Tâm và Chúc Nam Trạch trước tiên lên đường.

Sau khi đến Nam Kinh thì mới biết đây là một âm mưu. Hai anh em bị người ta dùng thủ đoạn bẩn thỉu bắt đi, lấy bức tranh nổi tiếng của nhà họ Chúc uy hiếp.

Mặc dù họ biết tác phẩm hội họa tám chín phần mười là giả, nhưng hễ có một chút xíu tin tức thì hai người đều đi tìm kết quả.

Bởi vì họ không chỉ muốn tìm tranh, mà càng muốn tìm người hơn.

Họ không muốn bỏ qua bất kì manh mối nào.

Năm đó, sau khi cảnh sát tham gia điều tra, tin tức của nhà họ Chúc bay đầy trời. Thế lực khắp nơi trong giới mỹ thuật rục rịch góc đầu dậy, họ biết nhà họ Chúc chỉ còn lại hai anh em thế cô sức yếu, ai cũng mơ mộng hão huyền được chia một phần từ nhà họ Chúc.

"Có quá nhiều người nghĩ đến nhà họ Chúc. Người bắt cóc tôi toàn là mấy tên cuồng tín bị người ta xúi giục muốn mò chút tiền lẻ. Tinh Tử là một loại khác, người yêu tranh, muốn xem bức 《Bên Tầm Khê》. Còn một số khác nữa, mục tiêu không nhằm vào tôi, nhưng muốn theo tôi tìm người. Dưới cái nhìn của họ, tôi và Chúc Nam Trạch đâu xứng gánh vác gia đình, họ muốn để người đó quay lại nhà họ Chúc chủ trì tình hình."

Chúc Nam Tâm quá bình tĩnh, nói xong lại khẽ nở nụ cười.

Phản ứng và nét mặt lúc này của Lục Tây Nguyên khiến cô rất thỏa mãn.

Từ một cô gái không rành việc đời cho đến bây giờ có thể tự mình đảm đương mọi việc, cô trải qua những đau đớn, tôi luyện thành một trái tim kim cương từ lâu.

Mà Lục Tây Nguyên làm sao không hiểu được cơ chứ.

Anh chỉ hận.

Anh không nợ bất kì ai, duy nhất chỉ nợ cô.

"Vậy lần ở Nam Kinh, cuối cùng giải quyết như thế nào?" Lục Tây Nguyên hỏi.

"Lừa thôi, tôi cho bọn chúng tranh tôi vẽ, đám đó ngu, con dấu cũng do tôi làm giả, chúng không nhìn ra, chờ đến khi chúng phát hiện thì bọn tôi đã có cơ hội thoát rồi."

Chúc Nam Tâm vừa nói vừa buộc tóc, cô nghiêng đầu nhìn gương chiếu hậu bên, con đường phía sau tựa như hộp băng bị kéo dài.

Không có chiếc xe nào đuổi theo nữa.

"Được, vậy dùng cách này đi."

Hồi lâu sau, Lục Tây Nguyên nói.

Xa lộ dẫn đến huyện Kỳ Liên, phong cảnh ven đường càng ngày càng phong phú. Đi qua một ngã ba, Lục Tây Nguyên đi vào đường nhỏ, không bao lâu, họ đến một trấn nhỏ khác.

Trấn nhỏ tên là "Tạp Hắc Bạch".

Lục Tây Nguyên dừng xe bên đường, xuống xe vừa hút thuốc vừa gọi điện thoại.

Ánh mắt anh yên tĩnh, hơi nheo lại, người trong điện thoại không phải là Trình Nặc, anh nói một loại tiếng địa phương khác.

Chúc Nam Tâm ngắm nhìn bốn phía, chỗ này đâu có tính là một trấn, cùng lắm chỉ có thể coi như là một ngôi làng nhỏ mà thôi.

Nhưng cô thích nơi này.

Nhìn cổ trấn non nước vùng Giang Nam quen rồi, cái cảm giác cô độc hoang vắng của Tây Bắc khiến cô say mê hơn.

Đàn bò, đàn cừu nuôi thả, mấy con bò yak trực tiếp nằm trên đường phơi nắng.

Ngôi làng yên tĩnh, không thấy bóng dáng người chăn nuôi đâu cả. Họ có thể phân biệt được bò, cừu của mình không?

Chúc Nam Tâm tìm kí hiệu trên người chúng, ngắm nghĩ.

Thoạt nhìn, cô không hề lo lắng về chuyện tiếp theo phải làm.

Có mấy chiếc xe việt dã mang biển số địa phương đang đậu ngay cổng ngôi nhà đất cách họ không xa. Lục Tây Nguyên hút thuốc xong, vẫy vẫy tay với họ, một thanh niên để râu mặc áo ba lỗ bước xuống xe.

Nhìn qua, anh ta chắc là người địa phương.

"Người ở đâu?" Lục Tây Nguyên hỏi chàng trai.

"Trên xe."

"Cáp Nhĩ làm à?"

"Phải. Anh này, cô bạn của anh xinh thật đấy." Chàng trai nói đoạn rồi cười đều đánh giá Chúc Nam Tâm.

Chúc Nam Tâm không hiểu họ nói gì, đi sang một bên tránh ánh mắt của anh ta.

Xa xa nhìn, xe của Trình Nặc xuất hiện ở cuối đường.

Giống như cảnh trong phim.

Lục Tây Nguyên hỏi tiếp: "Đối phương cho mấy cậu bao nhiêu tiền?"

Chàng trai cười hì hì, đưa mười ngón tay làm dấu cho Lục Tây Nguyên xem.

"Chỉ chút này à?"

"Anh, bọn em không tham đâu." Chàng trai cười cực kì bỉ ổi.

"Cho anh giá bao nhiêu?" Lục Tây Nguyên mò thuốc, tiện tay cho chàng trai một điếu.

Chàng trai nịnh nọt giúp Lục Tây Nguyên châm thuốc: "Cáp Nhĩ nói, người cho anh, anh ấy yên tâm, con số này thế nào?"

Cậu ta dùng tay ra dấu sáu.

Lục Tây Nguyên vỗ vỗ bàn tay ra dấu của cậu ta, cười khẩy một tiếng, "Coi như nể mặt anh."

Lúc này, xe của Trình Nặc đột nhiên vang lên tiếng báo động.

Chúc Nam Tâm nhìn kĩ, trên nóc xe vậy mà có một cái đèn còi báo động thật.

Thú vị.

Chàng trai đang định chạy, Lục Tây Nguyên túm anh ta lại: "Nói với Cáp Nhĩ, thả họ ra, phía cảnh sát để anh giải quyết, mấy cậu không cần làm việc cho đám người đó nữa."

"Được, được..."

Chàng trai ù té chạy.

Chờ sau khi xe Trình Nặc lái tới, đối phương quả thật thả Ngải Mễ và Bạch Thành xuống xe, sau đó lái xe đi.

Trình Nặc cất đèn còi báo động, vỗ tay với Lục Tây Nguyên cái đập: "Người tình cũ của cậu vừa nghe thấy là cậu, bất chấp nguy cơ bị xử phạt cũng muốn cho tôi mượn đèn còi, thật sự là góp sức rồi."

"Sao cô ấy không đến?" Lục Tây Nguyên hỏi.

Trình Nặc nhìn Chúc Nam Tầm một cái, cười hì hì: "Cậu có người hết rồi, người ta mong tới làm gì nữa?"

Chúc Nam Tầm khinh thường: "Cô giáo, nữ cảnh sát... Lục Tây Nguyên, gu của anh phong phú thật."

Lục Tây Nguyên mặc kệ họ, vứt tàn thuốc, lườm Chúc Nam Tầm một cái: "Người của cô mà cô không thèm quan tâm?"

Xa xa, Bạch Thành và Ngải Mễ đang đứng trong bụi đất, vô cùng đáng thương.

"Chúng tôi bị bắt cóc mà mấy người còn diễn trò, tôi phải báo cảnh sát." Mắt Ngải Mễ khóc sừng phù, nước nở rõ ràng.

"Không được báo cảnh sát." Người nói là Chúc Nam Tầm, giọng điệu kiêu ra lệnh.

"Tại sao không thể báo cảnh sát?"

Thấy Ngải Mễ nôn nóng, giọng Chúc Nam Tâm dịu lại: "Bây giờ không phải hai người bình an vô sự sao? Xem ra đám người đó cũng không làm gì hai người. Chúng ta... không có bằng chứng."

Ngải Mễ sụt sịt: "Tôi ra ngoài chơi, sao gặp phải nhiều chuyện tồi tệ vậy chứ, tôi muốn về nhà."

"Ngải Mễ, sau này ra ngoài đăng weibo đừng để định vị nữa, không an toàn đâu." Chúc Nam Tâm dứt khoát nói.

"... Nhưng đám người này đâu phải nhắm vào tôi." Ngải Mễ lại òa khóc.

"Là nhắm vào tôi, ai bảo tôi đẹp lại giàu có chứ."

Chúc Nam Tâm vừa nói câu này, Lục Tây Nguyên và Trình Nặc nhìn nhau, trao đổi cho nhau tâm trạng lúc này.

Lục Tây Nguyên: Là một cô gái thông minh.

Trình Nặc: Cô gái của cậu thật gian xảo.

Coi như là một sự hiểu lầm.

Tìm dân bản địa tới bắt người, còn bắt nhầm người.

May mà Lục Tây Nguyên quen mấy tay anh chị này, dùng chút kế là đuổi đi được.

Nếu không phải bọn họ bỏ thuốc mê Trình Nặc, thì Lục Tây Nguyên cũng không cách nào đoán được là do dân bản địa gây nên.

Nếu quả thật phải báo cảnh sát, ngoài việc làm Lục Tây Nguyên bị lộ nhiều hơn, thì càng phá hỏng mối quan hệ gây dựng nhiều năm qua giữa Lục Tây Nguyên và nhóm Cáp Nhĩ.

Cáp Nhĩ là đàn anh của mấy tên này, chơi cả hai giới hắc bạch, đối với Lục Tây Nguyên mà nói, tác dụng của người này cực lớn.

"Sau này cậu không lẫn lộn ở khu này được nữa rồi." Lục Tây Nguyên nói với Trình Nặc.

Trình Nặc không thèm, "Xưa nay anh cũng không muốn lẫn lộn ở đây."

"Cậu đi rồi thì ai quản lý việc kinh doanh của nhà trọ?"

"Fuck, cậu rốt cuộc nhớ ra tôi vẫn là một người có việc kinh doanh phải làm à, một cú điện thoại là bảo tôi tới, mau bồi thường tổn thất cho tôi đi."

Lục Tây Nguyên nhún vai đi khỏi, trên mặt viết ba chữ: Nghĩ hay quá.

"Này, tôi còn phải giúp cậu đưa người đến Tây Ninh nữa đó." Trình Nặc la với bóng lưng anh.

Lục Tây Nguyên xua tay: "Chuyện này tôi mặc kệ, tìm người vừa đẹp vừa giàu có trả đi."

Chúc Nam Tầm ở một bên nghe thấy câu này, mỉm cười với Trình Nặc: "Giải quyết xong, chi bao nhiêu báo tiêu bấy nhiêu."

"Nam Tầm, thật ra bây giờ em vui vẻ hơn trước đây." Bạch Thành ở bên cạnh lẩm bẩm.

Chúc Nam Tầm không lên tiếng, nắm tay Bạch Thành.

Bạch Thành mỉm cười với cô: "Anh ta đáng để em như vậy."

Chúc Nam Tâm nhìn Lục Tây Nguyên, anh cũng đang nhìn mình.

Từ sự dè dặt buổi đầu cho đến bây giờ phối hợp ăn ý, bọn họ không phải là người chung đường, bây giờ rốt cuộc đi thành người chung đường.

"Xin lỗi, làm liên lụy đến anh." Chúc Nam Tâm nhẹ giọng nói với Bạch Thành.

Bạch Thành ôm Chúc Nam Tâm, "Từ trước đến nay em không nói điều em muốn, bởi vì em biết không ai cho được, là anh thua rồi."

Ngoài anh ta ra thì không ai cho được.

"Trên đường về cẩn thận, đến Hàng Châu, nếu có ai gây phiền phức cho anh, anh đi tìm Chúc Nam Trạch, anh ấy sẽ giúp anh."

"Được."

Sau khi nhìn xe của Trình Nặc xa xa rời khỏi, hai người mới lên xe.

"Tiếp theo đi thế nào?" Chúc Nam Tâm hỏi Lục Tây Nguyên.

Lục Tây Nguyên nổ máy xe, "Đi Kỳ Liên."

"Khi nào anh dẫn tôi đi gặp bọn họ?"

Lục Tây Nguyên không lên tiếng.

"Vưu Tích... cũng ở sa mạc Badain Jaran sao?"

Lục Tây Nguyên vẫn im lặng.

"Anh và Vưu Tích..."

"Bây giờ vẫn chưa phải lúc." Lục Tây Nguyên rớt cuộc mở miệng.

Chúc Nam Tâm bĩu môi, "Tôi biết bây giờ chưa phải lúc."

"Nữ cảnh sát là chuyện gì nữa vậy?" Trước nay suy nghĩ của cô luôn nhảy vọt.

"Cảnh sát ở trong trấn tối qua, quen nhiều năm rồi."

"Quen thế nào?"

"Vào cục cảnh sát quen."

"Phạm tội gì?"

"Bán gái, chuyên chọn loại như cô để bán."

Anh vậy mà biết nói đùa.

"Thầy Lục, anh gặp gỡ nhiều thật."

"Tạm tạm thôi."

Chúc Nam Tâm bĩu môi, "Thật trơ trẽn."

Tất cả những người tới giúp đỡ đều là bạn tốt của Lục Tây Nguyên, nữ cảnh sát cũng không ngoại lệ.

Trong trấn nhỏ hoang vắng ấy, chỉ có tổng cộng hai cảnh sát.

Chuyện xưa phía sau anh vẫn còn rất nhiều rất nhiều.

Đồ ăn vặt Ngái Mễ bỏ lại trên xe giải quyết bữa trưa của hai người.

Người đuổi theo chỉ tạm thời không thấy bóng dáng, bọn họ biết rõ nên không hề dám buông lỏng.

Khi đến huyện Kỳ Liên thì đã sập tối, trong nắng chiều, Chúc Nam Tâm rốt cuộc thấy một chút bóng dáng của thành phố.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C11

Cửa trung tâm mua sắm lớn nhất huyện đang tổ chức một hoạt động giảm giá quy mô nhỏ, sân khấu đồ rực rỡ rất sơ sài, trên đó có mấy người đẹp ăn mặc hở hang đang nhảy vũ khúc thịnh hành vào mười năm trước, người dẫn chương trình ở một bên như lên dây cót, cảm xúc dâng trào rạo rọi.

Sản phẩm muốn bán là: Chảo không dính.

Đám đông tụ tập trước sân khấu khá nhiều, mọi người không chống cự nổi người đẹp. Chúc Nam Tâm cũng là một người trong số đó.

Ở miền nam đã ít thấy hoạt động thế này. Tiếng rao hàng mang cảm giác của thời đại đã ít lại càng ít hơn.

Đi ngang qua thì không nên bỏ qua...

-- Phì!

Chúc Nam Tâm bật cười thành tiếng.

Lục Tây Nguyên mua đồ trong siêu thị.

Phần lớn là mua thức ăn, còn có số rất ít là đồ dùng hàng ngày.

Từ trước đến nay anh luôn đơn giản, đi đường thường không cần chuẩn bị mấy thứ này, nhưng bây giờ dẫn một cô gái theo, con gái cần.

Chúc Nam Tâm rất thích ăn kẹo, anh không biết nhãn hiệu gì, chọn mấy loại đắt nhất đựng trong hộp nhỏ, trả tiền xong rồi nhét thẳng vào túi.

Đi ra khỏi siêu thị, anh liếc mắt nhìn thấy cô trong đám đông đang xem náo nhiệt. Yên lòng, rồi đi sang sạp trái cây bên cạnh mua ít trái cây tươi.

Nhưng trong phút chốc, anh chợt cảm nhận được sự thay đổi từ trường ở xung quanh.

Có người đang theo dõi anh.

Bên sạp trái cây có, cửa siêu thị có, bên kia đường có, bên hông sân khấu cũng có.

Bám dai như đĩa.

Người bên cạnh đang thảo luận về người trên sân khấu, mấy người họ phần lớn chỉ xem chứ không mua. Khi có người đẹp nhảy thì họ sẽ vỗ tay khen hay, khi tẻ nhạt thì họ cũng tộp năm tộp ba tản đi.

Khi âm nhạc vang lên lần nữa, đám đông lại bắt đầu sôi nổi.

"Đứng yên!"

Khi Chúc Nam Tầm cảm giác được phần eo bị ai đó chĩa bằng dao găm, thì cô đã không còn cách nào thoát thân.

Người đàn ông sau lưng lẫn trong đám đông, ý cười trên gương mặt. Ánh mắt của những người xung quanh tập trung hết vào sân khấu, không ai chú ý đến họ.

Vị trí Chúc Nam Tầm đứng khá khuất, nếu sử dụng vũ lực thì gã rất dễ thoát khỏi, cho nên cô không dám hành động thiếu suy nghĩ.

"Anh cũng tới mua cháo à?" Giọng cô bình tĩnh lạ thường.

Không ngờ cô sẽ hỏi như vậy, gã thoáng thả lỏng một chút.

"Tôi muốn một cái cháo." Chúc Nam Tâm đột nhiên la to với người dẫn chương trình trên sân khấu.

Bán được đồ, hai mắt người dẫn chương trình sáng lên: "Được, để chúng tôi mời cô gái xinh đẹp này lên sân khấu nào."

Ánh mắt mọi người lập tức tập trung vào Chúc Nam Tâm, còn gã phía sau thì luống cuống tay chân.

Gã vội vàng cất dao găm, tính rời khỏi đây.

"Đi đâu đấy?"

Người nói là Lục Tây Nguyên, anh ôm choàng vai gã, rồi giữ tay gã, cướp ngược dao găm, "Không muốn gặp cảnh sát thì bảo họ ngoan ngoãn đi đi, trên đường mà cầm dao giết người..."

Anh cố ý gằn giọng.

"Tôi không muốn giết người, chúng... chúng tôi chỉ muốn hỏi cô ấy mấy chuyện thôi." Gã quả nhiên rụt rè e sợ giải thích.

"Chuyện gì?" Lục Tây Nguyên mạnh tay hơn.

"Lục... Lục Hoài Tín."

"Mời nữ lễ tân của chúng ta cầm một cái cháo không dính cho cô gái này nào."

Chúc Nam Tâm đi lên sân khấu, giọng nói vang dội của người dẫn chương trình vang lên lần nữa.

Chúc Nam Tâm nhìn thấy trong đám đông Lục Tây Nguyên đang tóm cái gã cầm dao găm, rồi nhìn thấy đồng bọn của gã rục rịch xung quanh.

Khi nữ lễ tân mang đôi giày cao gót khủng đưa chảo cho cô, tay cô mềm oặt, cổ tình không nhận được chảo.

"Choang" một tiếng, cái chảo sắt đập trúng sân khấu, làm nữ lễ tân trượt chân ngã vào người Chúc Nam Tâm. Chúc Nam Tâm lại thuận thế ngã về phía sau, kéo tấm màn che sân khấu, giá đỡ màn che rơi rầm rầm xuống đất.

Người dẫn chương trình ở một bên và mấy cô gái nhảy múa hoảng sợ nhảy xuống sân khấu, người xem bên dưới cũng kinh ngạc kêu lên.

Nhân lúc mọi người hỗn loạn, Lục Tây Nguyên đẩy gã kia vào đám đông. Chúc Nam Tâm vừa vịn nhân lúc hỗn loạn chạy tới, anh nắm tay bảo vệ cô chạy về hướng xe đậu.

Mấy người kia không dám đuổi theo nữa, vì cách đó không xa cảnh sát đang chạy tới.

Lên xe mới phát hiện thì ra Lục Tây Nguyên luôn xách một túi đồ lớn. Chúc Nam Tâm lấy một trái táo trong đó, cắn một miếng: "Ngọt thật."

"Giá đỡ xuống đập trúng cô thì sao?" Lục Tây Nguyên nổi nóng.

Chúc Nam Tâm vuốt mái tóc bị rối, giống như người không sao cả: "Trước khi lên sân khấu tôi đã quan sát kết cấu giá rồi, vị trí tôi đứng vừa vặn trống."

"Tay bị sao vậy?" Lục Tây Nguyên lại nắm tay cô.

Mu bàn tay phải của cô bị quẹt đỏ một mảng, là va quẹt dưới đất khi cô bảo vệ đầu của nữ lễ tân vào lúc ngã xuống.

Cô thu tay lại, cười đùa cợt nhả: "Đau lòng ư?"

Lục Tây Nguyên không để ý đến cô, nhíu chặt mày, "Trong huyện không an toàn, chúng ta phải lên núi ở."

"Nếu không có mấy người này theo, có phải anh đã sớm đưa tôi về không?" Chúc Nam Tâm hỏi anh.

"Khi mới nhận vụ làm ăn của mấy cô là đã định như vậy, tôi đánh giá thấp sức ảnh hưởng của cô rồi."

"Mấy tên ban này cùng một nhóm với đám buổi sáng, bắt cóc... cầm dao... toàn là bọn không có đầu óc, đến vì tranh."

"Còn là người nhà Tinh Tử nữa."

"Sao xác định vậy?"

Lục Tây Nguyên đưa con dao găm cho Chúc Nam Tâm, Chúc Nam Tâm không nhìn ra bất kì manh mối nào.

"Đây là dao Tây Tạng, Tinh Tử đã mua mấy con dao ở đền Kumbum, dọc đường cậu ta có đưa cho tôi xem."

"Thằng nhóc này thật không phúc hậu gì cả."

"Không liên quan đến cậu ta, đoán chừng cậu ta cũng chẳng hay biết gì đâu."

"Sao nói thế?"

Lục Tây Nguyên lấy di động đưa cho Chúc Nam Tâm xem, là weibo của Tinh Tử, định vị hôm nay của cậu ta là ở hồ nước mặn Trà Ca.

Chúc Nam Tâm lại lướt xuống, mấy ngày trước, cậu ta tải tấm ảnh cậu ta chụp chung với người đàn ông vừa rồi.

Chắc là quan hệ rất tốt, nên mới tặng cho gã một con dao.

"Anh cũng chơi weibo sao?"

Chúc Nam Tâm quay trở lại giao diện, trở lại trang chính cá nhân, muốn xem thử weibo của Lục Tây Nguyên.

Khụ khụ...

Sau đó, cô hoảng sợ vì cái nick weibo khiến người ta buồn nôn này.

"Ngược xuôi tìm nàng trong biển người... Lục Tây Nguyên, sao anh lấy cái tên buồn nôn này vậy?" Cô có vẻ ghét bỏ.

Lục Tây Nguyên liếc cô một cái, "Cô động nào đi được không?"

Cô nhìn xuống tiếp, cái này thật ra là weibo của Trình Nặc.

Chúc Nam Tâm xem hết weibo của Trình Nặc, không tìm thấy bất kì dấu vết nào của Lục Tây Nguyên trong đó.

Hơn nữa, weibo này chỉ follow tổng cộng chưa tới mười người, ngoài Ngải Mễ và Tinh Tử mà Lục Tây Nguyên bảo anh ta follow ra, thì nick của mấy người còn lại đều có ba chữ "Cỏ phi yến", chỉ là tổ hợp và hình thức khác nhau.

"Cỏ phi yến..." Chúc Nam Tâm đọc thành tiếng.

"Bạn gái trước đây của Trình Nặc thích dùng nick này, cậu ta cũng không chắc trong mấy nick weibo này có cô ấy hay không, khi họ bên nhau thì vẫn chưa có weibo."

Chúc Nam Tâm im lặng.

Còn là một tên rất si tình nữa.

Con đường dẫn lên núi làm rất tốt. Kỳ Liên có công viên rừng quốc gia, còn có khu thắng cảnh núi Trác Nhĩ được mệnh danh là "Thụy Sĩ phương Đông", phong cảnh trước mắt rất cuộc không còn hoang vu nữa.

Nơi này cao hơn mực nước biển, tầng tầng áng mây như sinh ra trên đỉnh núi, kết hợp với địa mạo Đan Hà đặc sắc, màu xanh lá, màu cam, màu trắng, màu xanh da trời, đậm đà phong phú, tựa như từng khoảng thuốc màu bắt mắt nhất trên bảng màu.

Nếu không có mấy chuyện này quấy nhiễu, thì quãng đường thế này quả thật làm cho người ta vui vẻ.

Xe queo cua, một tấm bảng quảng cáo khổng lồ đập vào mắt Chúc Nam Tầm.

Thiên cảnh Kỳ Liên.

Sau khi xe chạy khoảng bốn mươi phút, họ đến một trang trại chăn nuôi yên tĩnh.

Trong trại nuôi nhốt cừu, ngoài hàng rào còn có mấy con ngựa cúi đầu ăn cỏ.

Bên trang trại là mấy căn nhà hai tầng xây tương tự nhau, trước mỗi căn đều có một cái sân nhỏ. Lục Tây Nguyên lái xe vào một cái sân trong đó, trong sân có mấy người phụ nữ đang rửa rau, một chàng trai khoảng mười bảy, mười tám tuổi từ trong nhà đi ra.

"Anh Lục, lâu quá anh không có tới đó!" Chàng trai sấp lại gần cửa kính xe, gương mặt tươi cười.

Lục Tây Nguyên đậu xe xong, "Thi thế nào rồi?"

"Phát huy bình thường thôi, nguyện vọng muốn điền trường ở Bắc Kinh."

"Không thành vấn đề." Lục Tây Nguyên vỗ vỗ vai cậu.

Sau khi Chúc Nam Tâm xuống xe, Lục Tây Nguyên giới thiệu cô cho cậu: "Khách tới du lịch, Chúc Nam Tâm."

Chúc Nam Tâm: "...

Hình như... cũng chỉ giới thiệu như vậy được thôi.

"Chào chị, em tên là Mạch Mông (1)." Chàng trai chào hỏi cô rất nhiệt tình.

"Bán manh (2)?" Chúc Nam Tâm cảm thấy rất thú vị.

(1), (2): Trong tiếng Trung, Mạch Mông và bán manh (卖萌, biểu hiện, làm ra vẻ đáng yêu) phát âm giống nhau.

"À, ha ha, em là người Hồi."

Mạch Mông cười rất đẹp, hàm răng trắng bóc như ngọc tuyết. Cậu giúp Lục Tây Nguyên lấy hành lý xuống, rồi gọi người trong nhà ra tiếp đãi hai vị khách.

Cái sân nhỏ bày biện rất độc đáo, trên lầu là một dãy phòng trọ, dưới lầu là phòng ăn và nhà bếp, thiết kế tổng thể cũng không lạc hậu, toàn là kiểu mới.

Mạch Mông dẫn hai người đến phòng bao duy nhất trong phòng ăn. Chúc Nam Tâm đi đến bên cửa sổ, nhìn thấy trang trại rộng lớn, cô nhớ đến quảng cáo sữa chiếu trên tivi.

Thế giới thần tiên, tâm trạng thư thái. Cứ như người vừa bị dao găm uy hiếp không phải là cô vậy.

"Ngồi tự nhiên đi, cứ coi như nhà mình nhé." Mạch Mông bưng trà sữa nấu sẵn tới, rồi đi đến cửa la lên lâu, "A Xá Nhi, anh Lục dẫn cô gái đẹp tới này!"

"Là nhỏ nào không biết xấu hổ vậy?"

Chưa thấy người mà giọng của cô gái đã tới trước, ngay sau đó nghe thấy tiếng xuống lầu "rầm rầm".

Lục Tây Nguyên uống trà sữa không có bất kì phản ứng gì, chỉ nhìn Chúc Nam Tầm, nhìn thấy đầu mày cô sắp đánh nhau.

"Mạch Mông, mày muốn chết hả!"

Một cô gái thắt tóc bím mặc áo trắng xuất hiện ở cửa. Mắt cô nàng như quả nho, gương mặt nhỏ nhắn như quả táo, trông vô cùng dễ thương, bộ dạng chống nạnh mắt hùng hực lửa nhìn Mạch Mông trông rất rung động.

"Đây là A Xá Nhi, chị em, quý dạ xoa."

Mạch Mông giới thiệu cô gái này với Chúc Nam Tầm như vậy.

"Đây là cô Chúc, khách anh Lục dẫn tới, người đến từ thành phố lớn."

Đây là lời giới thiệu Chúc Nam Tầm.

"Anh Lục, anh rốt cuộc nghĩ đến việc tới thăm em rồi." A Xá Nhi phớt lờ Chúc Nam Tầm, đi đến bên Lục Tây Nguyên ngồi xuống, cười đến ngây thơ.

Chúc Nam Tầm ở một bên không để ý sự trẻ con của tình địch, ngoắc tay nói với Mạch Mông: "Mạch Mông, đi cùng chị đến trang trại xem thử đi."

Khi đứng lên, cô bị Lục Tây Nguyên nắm tay: "Chú ý an toàn."

"Ừm." Chúc Nam Tầm cố tình lộ vẻ ngượng ngùng.

A Xá Nhi ở một bên trợn tròn mắt nhìn cô.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C12

Mạch Mông dẫn Chúc Nam Tâm đến trang trại của nhà mình, mở cửa hàng rào, cậu cố tình đuổi theo bầy cừu, đám cừu con chạy tán loạn, kêu be be.

"Sau khi em đi Bắc Kinh học đại học thì không thấy bọn nó được nữa. Trước kia ấy à, bố mẹ em mà bán cừu là em sẽ giận đấy. Họ cười em, bảo em ngốc, coi gia súc như thú cưng, nhưng hồi đó em xem trên ti vi thấy người ở thành phố đều nuôi chó con như con mình, nên em nghĩ, cừu con không ngoan hơn chó nhiều sao? Sao không coi là thú cưng được chứ."

Mạch Mông bắt một con cừu con ôm trong lòng, kể đầy sinh động cho Chúc Nam Tâm nghe.

Chúc Nam Tâm sờ đầu cừu con, cảm thấy cực kì dễ thương, sờ không đủ, cô lại đón lấy nó tự mình ôm.

Cô nói: "Chị chỉ nuôi chim thôi, mỗi ngày ríu rít ở trong sân, náo nhiệt lắm."

Mạch Mông hỏi: "Vậy sau đó thì sao?"

"Sau đó... anh của chị có nỗi sợ chim, chị nuôi chưa được mấy ngày thì thả nó rồi."

Nghĩ đến Chúc Nam Trạch, Chúc Nam Tâm lấy di động trong túi ra, nhìn nhìn Mạch Mông, rồi cất di động.

"Nỗi sợ chim ư? Là sợ loài lông vũ sao?"

"Ừm."

"A Xá Nhi sợ gà, cũng coi như là nỗi sợ chim sao? Nhưng em không thèm để bà ấy thả hết gà trong nhà đâu."

Mạch Mông và A Xá Nhi như một đôi oan gia, thật ra Chúc Nam Tầm rất hâm mộ tình cảm chị em như vậy.

"Vậy cô ấy có ăn thịt gà không?" Chúc Nam Tầm hỏi.

Mạch Mông hừ lạnh một tiếng: "Sao không ăn chứ, lần nào đùi gà cũng của bà ấy hết, cánh gà mới là của em."

Chúc Nam Tầm mỉm cười, cô hỏi tiếp: "Hai em quen Lục Tây Nguyên như thế nào vậy?"

"Anh Lục ấy hả, anh ấy luôn dẫn khách đến chỗ bọn em ở, mấy bác tài khác đều lấy tiền hoa hồng, chỉ có anh Lục là chẳng bao giờ đòi. Anh ấy nói phần lớn khách anh ấy dẫn là sinh viên đi du lịch, không có tiền, bảo bọn em lấy tiền phòng ít một chút, coi như là tiền hoa hồng. Bọn em thấy anh ấy không giống người khác, lâu dài rồi quen thân. Huống chi là A Xá Nhi có tình cảm với anh Lục." Nói đến đây, Mạch Mông có vẻ khinh thường.

"Bà ấy chính là một người mê trai." Cậu không nhịn được bổ sung thêm một câu.

Chúc Nam Tầm lại nở nụ cười.

Thảo nào A Xá Nhi thâm tình với anh.

Anh quả thật không giống người khác, cô gái này có con mắt tốt.

"A Xá Nhi lớn hơn em mấy tuổi? Cô ấy cũng là sinh viên ư?" Chúc Nam Tầm hỏi Mạch Mông.

Mạch Mông: "Lớn hơn em hai tuổi. A Xá Nhi không học đại học, hồi lớp 12 bà ấy bị bệnh nặng, ảnh hưởng việc thi tốt nghiệp, nếu không thì chắc bà ấy cũng có thể thi vào một trường tốt."

"Quả thật rất đáng tiếc." Chúc Nam Tâm nói.

"Đúng vậy. Chỗ bọn em có ít sinh viên quá, nên lần nào anh Lục dẫn nữ sinh tới thì A Xá Nhi cũng không vui. Đúng rồi, chị Chúc, chị nhất định là sinh viên phải không?"

Thì ra là thế, khó trách cô bé ghen tức đến vậy. Chúc Nam Tâm ngẫm nghĩ, nói: "Thành tích của chị không tốt, trước đây không thi đậu."

Mặt trời rớt cuộc lặn xuống núi.

Tầng mây mất ánh sáng chiếu rọi, trở thành màu xanh xám, từng đám mây lười biếng trôi lơ lửng trên đỉnh núi, giống như những tấm vải nhung.

Mạch Mông đề nghị về nhà ăn cơm, Chúc Nam Tâm nói cô muốn gọi một cú điện thoại rồi về, Mạch Mông liền biết điều đi trước.

Sau khi điện thoại thông, Chúc Nam Tâm móc mặt gỗ trên hàng rào, yên lặng đứng ở nơi ấy, cô trông rất bình tĩnh, nhìn xa xa giống như một thân cây.

Nhưng chỉ có bản thân cô biết, lõi cây đang sinh trưởng điên cuồng.

Lúc này, Chúc Nam Trạch vừa từ bên ngoài về đến nhà. Anh ngồi co quắp trên sofa, ném bừa áo khoác ở một bên.

Anh trông rất hốc hác, là do say rượu gây ra. Anh không biết Chúc Nam Tâm đã tìm được Lục Tây Nguyên, vẫn nhốt mình trong hồi ức không thể nào tự thoát ra được.

Kể từ khi bố mẹ đột ngột qua đời, danh họa trong nhà bị mất, phòng vẽ bị cháy, các học sinh của nhà họ Chúc chia năm xẻ bảy, mỗi người tự làm riêng. Bọn họ có một số người thì mượn danh nhà họ Chúc tự lập nhóm riêng, còn có một số người thì tuồn hàng giả vào thị trường phá hoại danh tiếng nhà họ Chúc, khiến nhà họ Chúc rơi sâu vào khủng hoảng một khoảng thời gian.

Còn người phụ nữ đó, cô đã biến mất tròn tám năm.

Cảm giác tội lỗi quẩn lầy anh, nỗi nhớ mong cũng đang giày vò anh. Chuyện quá khứ trói buộc bước chân anh, anh giậm chân tại chỗ, khó mà xua tan đi được. Nhưng nhà họ Chúc lại như một ngọn núi sừng sững đè lên người anh, anh chỉ có thể tự mình chống chọi.

Di động đặt trên bàn trà, chuông reo mấy lần anh mới vươn tay lấy, thấy là điện thoại của Chúc Nam Tầm thì anh vội bấm nhận máy.

"A Tầm, thế nào rồi? Có phải xảy ra chuyện gì không?"

Chúc Nam Tầm rời nhà lâu như vậy, đây là lần đầu tiên cô chủ động gọi điện thoại cho anh, anh rất lo lắng.

Từ hôm qua ở thảo nguyên bị theo dõi đến sáng nay Bạch Thành và Ngải Mễ bị bắt cóc, rồi hai tiếng trước cô bị người ta cầm dao găm đe dọa, cô chưa từng thấy vất vả và sợ hãi, nhưng khi anh của mình hỏi thăm thì cô chợt cảm thấy xót xa.

Anh là người hiểu cô nhất trên thế giới này, cũng là chỗ dựa quan trọng nhất của cô trên thế giới này.

"Không xảy ra chuyện gì đâu, em ổn lắm. Em sắp tìm được người rồi, anh yên tâm."

Giọng Chúc Nam Tâm kiên định, nói xong cô ngẩng đầu nhìn thấy vài vì sao trên bầu trời, nhưng dần dần, những vì sao ấy có bóng chùng.

Chúc Nam Trạch nghe thấy sắp tìm được người thì di động cũng cầm không vững, "Em ở đâu? Anh lập tức tới ngay."

"Đừng, anh... Chờ em tìm được họ rồi anh hãy tới. Nếu anh cũng rời Hàng Châu tới bên này, e rằng những người đó cũng sẽ đi theo."

"A Tâm, có phải đã có người đi theo em không?" Chúc Nam Trạch rất căng thẳng.

"Có, nhưng bị em bỏ rơi hết rồi. Anh, anh giúp em điều tra một người."

"Ai? Em nói đi?"

"Tổng Liên Tinh, người Giang Tô, gia đình đầu cơ tranh, hơn nữa... có gốc gác xã hội đen."

Đại khái là tình cảm chị em của Mạch Mông và A Xá Nhi lan sang Chúc Nam Tâm, cú điện thoại này của cô với Chúc Nam Trạch dịu dàng hơn rất nhiều.

"A Tâm, em nhất định phải cẩn thận đấy."

Chúc Nam Tâm không đáp lại người trong điện thoại, nhưng cô vẫn gật đầu, rồi mới cúp điện thoại.

Cô xoay người định đi về, lúc này mới phát hiện, Lục Tây Nguyên lặng lẽ đứng sau lưng cô.

Anh khoanh tay dựa vào hàng rào đứng trong bóng đêm, điều thuốc trong tay chập chờn, ánh sáng trong đôi mắt còn sáng hơn cả điều thuốc.

Chúc Nam Tầm đứng kề vai anh, nhìn anh hút thuốc, hỏi anh.

Anh vậy mà không từ chối.

Cô vốn tưởng anh sẽ lấy điếu khác cho cô, không ngờ anh đưa điếu của mình cho cô.

"Chỉ cho hút một hơi thôi." Anh nói.

Giọng trầm thấp, có vẻ hơi nghiêm túc.

Cô rất thích.

Chúc Nam Tầm rít một hơi, sau đó tựa đầu vào vai anh, chậm rãi phả khói thuốc.

Lần này anh không tránh nữa, mà khẽ nói với cô bốn chữ.

Có tôi ở đây.

*****

Sau khi ăn cơm xong, A Xá Nhi dẫn hai người lên lầu sắp xếp phòng cho họ.

Chúc Nam Tầm ở phòng ngoài cùng bên trái, Lục Tây Nguyên ở phòng ngoài cùng bên phải. Còn phòng ở giữa thì bỏ trống.

"A Xá Nhi, tôi ngủ một mình sợ lắm." Chúc Nam Tầm cố tình nói với cô ấy.

"Chẳng lẽ cô còn muốn ở chung phòng với anh Lục?" A Xá Nhi chẳng tốt tính gì với cô.

Chúc Nam Tầm mỉm cười, không hề để ý việc A Xá Nhi không thân thiện, cô ngẫm nghĩ, nói, "Hay là tối nay cô ngủ với tôi đi, dù sao thì ở đây

cũng có hai cái giường mà."

A Xá Nhi nhất thời không phản ứng kịp, sau khi đờ mắt mấy giây thì mới trả lời cô: "Có gì mà sợ chứ? Tôi không thèm ngủ chung phòng với cô đâu."

"Được thôi, cô không ngủ với tôi, vậy tôi sẽ ngủ chung phòng với anh Lục của cô. Anh ấy dẫn tôi tới, nếu buổi tối tôi xảy ra chuyện gì, thì anh ấy phải chịu..."

"Tôi ngủ với cô!" A Xá Nhi không chờ Chúc Nam Tầm nói xong liền vội vàng ra quyết định.

Lục Tây Nguyên ở một bên thờ ơ quan sát hai cô gái này, A Xá Nhi đâu phải là đối thủ của cô.

Chúc Nam Tầm nháy mắt với Lục Tây Nguyên, anh làm lơ, đi thẳng vào phòng mình, đóng cửa lại.

Bôn ba liên tục khiến Chúc Nam Tầm không có cả cơ hội rửa mặt dùng khăn, chiếc áo gió trên người đã mặc mấy ngày, tóc tai cũng nhờn nhờn, cô soi gương trong phòng tắm rồi nhìn mặt mình, thở dài.

Xông pha gió bụi, so với gương mặt căng mịn của A Xá Nhi, thì cô thô thảm hơn nhiều.

Tại sao phải so với A Xá Nhi chứ? Bình thường cô cũng đâu để ý mặt mình đâu.

Hơi buồn bực, cô nặn một đồng sữa rửa mặt vừa lục trong túi ra, thoa bừa lên mặt.

Tắm một trận khoan khoái, trong hơi nước mờ mịt, cô quay lưng về phía gương nhìn hình xăm nơi vai, Chúc Nam Tầm bất giác sờ lưng mình.

Rất đẹp, cũng rất mịn.

Cô tìm chiếc áo thun đen rộng mặc vào, không mặc đồ lót, đôi chân thẳng lộ ra ngoài.

"Này, sao cô mặc như vậy?" A Xá Nhi thấy Chúc Nam Tâm đi từ phòng tắm ra, mắt tròn tròn.

Chúc Nam Tâm đang lau tóc: "Sao nào?"

"Cô không biết mặc thêm một chút à, cô định lộ chân cho ai xem vậy?"

"Cô nói lộ cho ai xem?" Chúc Nam Tâm khẽ cười.

Cô không so đo là bởi vì cô biết cô gái này không có ác ý gì.

-- Cộc, cộc.

Hai tiếng gõ cửa vang lên.

"Ai vậy?" A Xá Nhi bực mình hỏi.

"Là tôi, Mạch Mông ở nhà bếp nướng khoai tây, hỏi hai cô có muốn ăn không?"

Người đứng bên ngoài là Lục Tây Nguyên.

"Không ăn không ăn đâu, bọn em đã ngủ rồi!"

Sao A Xá Nhi có thể để Lục Tây Nguyên thấy Chúc Nam Tâm hiện giờ được.

"Tôi muốn ăn." Chúc Nam Tâm nói đoạn rồi đi tới mở cửa.

Mở cửa, một luồng khí lạnh tràn vào, lúc này cô mới phát hiện, phía đối diện là núi tuyết trập trùng dưới ánh trăng.

Lục Tây Nguyên đứng quay lưng về phía cửa, bóng lưng cao lớn đứng ở nơi ấy, ngay cả dãy núi tuyết sừng sững cũng trở thành phông nền của anh.

Chúc Nam Tầm đến gần anh, anh ngửi thấy mùi thơm hỗn hợp của sữa tắm và dầu gội đầu, hơi quay đầu, nhìn thấy đôi con ngươi long lanh.

Ánh mắt né tránh, bị Chúc Nam Tầm tóm gọn, cô hỏi: "Anh hồi hộp cái gì?"

Lục Tây Nguyên hừ lạnh một tiếng, "Cái thân hình này của cô chẳng đẹp tí gì, gầy quá."

Chúc Nam Tầm không giận, toan mở miệng, A Xá Nhi cầm chiếc cardigan dài của cô đi tới: "Mặc vào đi, buổi tối nhiệt độ thấp."

Chúc Nam Tầm vui vẻ nhận áo: "Cảm ơn nha!"

Sau đó cô đi xuống lầu.

-- Ất xì!

A Xá Nhi hắt hơi một cái, "Cái mùi này làm em đau cả mũi."

Lục Tây Nguyên cười, vừa đi vừa nói với cô ấy: "A Xá Nhi, đừng học theo cô ấy."

Chúc Nam Tầm vừa đi đến cửa bếp, mùi thơm của khoai tây bay ra.

"Chị Chúc, chị sang đây đi." Mạch Mông gọi cô.

Cô đi tới bên bếp lò, lấy cái ghế nhỏ ngồi xuống, nhìn thấy Mạch Mông đã nướng một hàng khoai tây nhỏ, còn có mấy trái bắp.

Toàn là màu vàng óng.

"Chị ăn mấy món thế này chưa?" Mạch Mông hỏi cô.

Cô lắc đầu: "Chỉ ăn khoai lang nướng thôi."

Mạch Mông bẻ khoai tây, đưa cho cô, phần trong đã mềm nhũn, cô cắn một cái, mùi thơm khắp miệng.

"Giã nát rồi ăn chính là khoai tây nghiền, em với A Xá Nhi từng ăn một lần, đắt mà còn có một hộp nhỏ xíu, đâu có ngon bằng khoai nướng ở nhà."

Chúc Nam Tâm: "Đúng vậy, khoai tây nguyên nước nguyên vị mới ngon."

"Mạch Mông, buổi tối mà mày nướng khoai tây làm gì hả?"

A Xá Nhi đứng ở cửa la, còn Lục Tây Nguyên đứng trong sân gọi điện thoại.

Chúc Nam Tâm xa xa nhìn thấy nét mặt Lục Tây Nguyên, nụ cười trên mặt từ từ biến mất.

Mí mắt cô đột nhiên giật một cái, dấu hiệu xấu xông lên đầu.

Đêm đen, ánh trăng sáng, một buổi tối dịu dàng thế này, nếu không có những tranh giành kia thì tốt biết bao.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C13

-- Rùm.

Là di động trên tủ đầu giường đang rung, lập tức đánh thức người trong giấc mộng.

Chúc Nam Tâm nhìn giờ, một giờ sáng, cô mở tin nhắn, là tin Chúc Nam Trạch gửi.

A Tâm: Là nhà họ Tống ở Tô Châu, có thế lực mạnh ở địa phương, bề ngoài là mở tiệm đồ cổ, sau lưng là làm giả và đầu cơ tác phẩm nghệ thuật. Tống Liên Tinh học vẽ từ nhỏ, thầy dạy cậu ta là Chu Vân.

Chu Vân... Người này từng theo ông nội học vẽ mấy năm, sau đó trốn đi. Hồi nhỏ Chúc Nam Tâm từng gặp ông ta, trong ấn tượng ông ta khá hống hách, đồng thời không được ông nội xem trọng. Sau khi ông ta đi thì nhà họ Chúc cũng không có tin tức của ông ta nữa.

Chúc Nam Tâm đang suy nghĩ, đột nhiên, đèn trong sân sáng lên, cô rón rén rời giường đi tới bên cửa sổ, nhìn thấy Mạch Mông đang khóa cổng sân.

Cô sợ đánh thức A Xá Nhi, rón rén mở cửa đi ra ngoài, đi đến cửa phòng Lục Tây Nguyên, thử gõ cửa, quả thật không có ai.

Cô nhanh chóng xuống lầu, lòng như lửa đốt. Khi thấy xe vẫn còn ở trong sân thì thoáng yên lòng.

"Mạch Mông, anh ấy đi đâu vậy?"

Mạch Mông đang chuẩn bị về phòng, thấy Chúc Nam Tầm chỉ mặc một chiếc áo mỏng đứng ở đầu cầu thang, vội nói với cô: "Chị Chúc, ở ngoài lạnh lắm, chị mau về ngủ đi."

"Mạch Mông, anh ấy đi đâu vậy?" Chúc Nam Tầm hỏi lại một câu y như vậy.

Mạch Mông biết mình không qua loa lấy lệ được, cậu nói với Chúc Nam Tầm: "Anh Lục không nói cho em biết anh ấy đi đâu, chỉ dặn em nhất định phải bảo vệ chị. Chị Chúc, có phải anh chị gặp rắc rối gì không?"

Mấy tiếng trước, sau khi gọi điện thoại xong, Lục Tây Nguyên cũng vào ăn mấy củ khoai tây, bốn người ở trong bếp cười nói, không hề khác thường.

Chúc Nam Tầm không hỏi Lục Tây Nguyên gọi điện thoại cho ai, đã xảy ra chuyện gì, đại khái là vì mấy ngày gần đây ngày nào cũng bước trên lưỡi dao, cho nên cô biết rõ họ chỉ có thể "quân đến tướng chặn, nước đến đất ngăn", suy đoán và lo nghĩ căn bản không giải quyết được vấn đề gì cả.

Lục Tây Nguyên đã nói, chỗ này là khu danh lam thắng cảnh, tương đối an toàn, cho nên cô ngủ say một giấc. Nếu không phải là tin nhắn của Chúc Nam Trạch đánh thức cô, e rằng cô sẽ ngủ một giấc thẳng cho tới sáng.

Cô tin anh, anh tuyệt đối sẽ không rời đi một mình.

Cũng tin anh, anh nhất định sẽ bảo vệ cô chu toàn.

Anh không lái xe, chứng minh nơi phải đi không xa. Anh không dặn Mạch Mông quá nhiều, chứng minh anh hoàn toàn chắc chắn có thể trở về an toàn.

Chúc Nam Tâm nhìn trời, hít sâu một hơi, nói với Mạch Mông: "Đúng vậy, gặp rắc rối rồi. Mạch Mông, em nói nếu bây giờ A Xá Nhi bị chúng ta đánh thức, liệu cô ấy có tìm chúng ta tính số không?"

"Chị muốn làm gì? Nửa đêm thế này, bà ấy nhất định sẽ tính số đấy."

"VẬY CŨNG KHÔNG LO ĐƯỢC."

*****

"Cái này... A Xá Nhi, bà kiểm tra đi!"

Thứ Mạch Mông ném sang là một cái túi nhỏ trong hành lý của Chúc Nam Tâm, đựng toàn đồ lót.

A Xá Nhi không tình nguyện nhận lấy: "Mấy người tưởng đang đóng phim sao? Máy theo dõi? Bình thường chúng ta có ai từng thấy thứ này chứ?"

"Không chỉ có máy theo dõi mà còn máy nghe lén nữa, chỉ cần là vật cứng khả nghi hay thiết bị điện tử thì phải kiểm tra kỹ hết." Chúc Nam Tâm nói.

Mạch Mông nhìn vẻ nghiêm túc của Chúc Nam Tâm, hỏi cô: "Chị Chúc này, nhà chị làm gì vậy?"

Chúc Nam Tâm nhướn mày: "Bán ma túy, cho nên bị đuổi giết đó."

Cô cố tình nói đùa, Mạch Mông và A Xá Nhi quả nhiên kinh ngạc đến ngây người.

"VẬY ANH LỤC... ANH ẤY KHÔNG PHẢI LÀ TUYẾN DƯỚI CỦA CHỊ CHỨ?" Mạch Mông có vẻ xem nhiều phim truy bắt tội phạm ma túy.

Chúc Nam Tâm cười, hỏi cậu: "Tại sao anh ấy không phải là tuyển trên của chị?"

"Đâu có tuyển trên nào ra ngoài xông pha chiến đấu đâu?" Lần này là A Xá Nhi nói.

Hai chị em là người thông minh, không hỏi nhiều một câu. Họ có khả năng phán đoán của riêng mình, họ biết, Lục Tây Nguyên không thể nào là người xấu, cho dù gây ra rắc rối gì thì cũng không phải là vấn đề của anh.

Chúc Nam Tâm thôi cười, nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh trăng rục rỡ, đêm đen tĩnh mịch.

Lục Tây Nguyên, anh nhất định phải bình an trở về.

Một lát sau, ba người kiểm tra xong hết tất cả hành lý.

Không thu hoạch được gì.

"Có cần kiểm tra hành lý của anh Lục không?" A Xá Nhi hỏi.

Chúc Nam Tâm ngẫm nghĩ, nói: "VẬY cô kiểm tra đồ của anh ấy, cô kiểm tra xong thì tranh thủ xuống lầu. Mạch Mông, em theo chị đi kiểm tra xe."

A Xá Nhi đương nhiên là thích, cô ấy chắc chắn sẽ kiểm tra đồ của Lục Tây Nguyên thật nghiêm túc.

Sau khi A Xá Nhi đi, Chúc Nam Tâm mới nhận ra mình không có chìa khóa xe, theo cô ấy đến phòng Lục Tây Nguyên tìm. Mạch Mông lấy chìa khóa xe trong túi ra: "Không cần tìm đâu, ở đây này."

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Chúc Nam Tâm hỏi.

Mạch Mông nói: "Trước khi đi anh Lục nói với em, chị chắc chắn biết lái xe. Nếu thật sự xảy ra..."

"Chị sẽ không đi đâu. Đi thôi, không có chuyện gì đâu."

Chúc Nam Tầm không muốn nghe mấy câu tương tự tạm biệt này, nếu thật sự trở thành như anh nghĩ, thì cô cũng sẽ không rời khỏi theo cách mà anh đặt ra.

Con đường này rõ ràng mới vừa bắt đầu.

"Chị Chúc, có em ở đây. Nơi này tốt xấu gì cũng là địa bàn của em mà."

Tuy Mạch Mông không biết đầu đuôi sự việc, nhưng cậu tin Chúc Nam Tầm, còn chuyện Lục Tây Nguyên giao cho cậu, cậu cũng sẽ dùng hết sức để làm.

Chúc Nam Tầm gật đầu, nặn ra một nụ cười: "Mạch Mông, dựa vào em rồi!"

"Nếu có máy dò thì tốt, là món đồ chơi mà trước kia bọn chị thi, giáo viên dùng để kiểm tra ai dùng thiết bị điện tử gian dối đó." Chúc Nam Tầm vừa xuống lầu vừa nói.

Mạch Mông không hiểu Chúc Nam Tầm nói gì mấy, nhưng nghe ý thì mấy món đồ này hình như rất phổ biến ở thế giới bên ngoài.

Ai nói thế giới bên ngoài rất tuyệt chứ, thế giới bên ngoài rõ ràng rất đáng sợ.

Với tâm trí của Tinh Tử thì nhiều lắm là đặt ở gần chỗ ngồi. Chúc Nam Tầm tìm kỹ dọc ghế ngồi, ngay cả thảm cũng lục một lần, nhưng vẫn không có kết quả.

"Liệu có ở dưới gầm xe không? Chỗ đó khá khuất." Mạch Mông nói.

Chúc Nam Tâm suy nghĩ một chút, "Nếu dưới gầm xe, vậy thì chắc ở bên hông. Đi lấy một cái đèn pin tới đây, tìm dọc theo cạnh gầm."

Mạch Mông cầm đèn pin tới: "Để em, chuyện này sao để con gái làm được."

Chúc Nam Tâm thấy Mạch Mông quỳ dưới đất, đầu gần thân xe kiểm tra cẩn thận. Ánh mắt tập trung, cậu đưa tay vào gầm xe từ từ lần mò.

Một dòng nước ấm quét qua lòng cô.

"Tìm được rồi!" Một lát sau, Mạch Mông kinh ngạc vui mừng móc một thiết bị theo dõi dán bằng băng keo đen dưới gầm xe.

Chúc Nam Tâm thở phào một hơi: "Mạch Mông, em vất vả rồi."

"A Xá Nhi, mau xuống đây đi, tìm được rồi!" Mạch Mông gọi với lên lầu xong rồi hỏi Chúc Nam Tâm, "Bây giờ làm sao đây? Phá món đồ này hay là ném đi chỗ khác?"

"Bây giờ vẫn chưa đụng được, phá hay ném đi chỗ khác thì người gán nó sẽ phát hiện ngay, việc này sẽ bất lợi cho anh Lục của em."

Chúc Nam Tâm bình tĩnh lạ thường, nói xong cô nắm chặt món đồ trong tay.

"Chị, chị thông minh thật." Mạch Mông nói.

Rốt cuộc là ai đặt thứ này dưới gầm xe vào lúc nào? Chúc Nam Tâm nhớ kỹ lại toàn bộ hành trình từ khi rời khỏi Hắc Mã Hà đến bây giờ một lần, chỉ có một đoạn đường là xe rời khỏi tầm mắt Lục Tây Nguyên.

Khi ở chùa A Nhu.

Cho nên, về cơ bản cô có thể khẳng định, người đặt máy theo dõi không phải là người nhà họ Tống.

Còn một nhóm khác nữa.

Giày vò lâu như vậy, A Xá Nhi đã buồn ngủ gần chết, nhưng Lục Tây Nguyên chưa về thì cô ấy sẽ không đi ngủ.

Ba người chờ ở phòng bếp, Mạch Mông nhóm bếp, hâm nóng khoai tây và bắp nướng, còn nấu thêm ít trà sữa, hương thơm lập tức tràn ngập cả gian phòng.

Chúc Nam Tầm vươn tay hơ bên bếp lò, thấy thuốc đỏ thoa trước khi ngủ trên mu bàn tay thì không khỏi nở nụ cười.

Là Lục Tây Nguyên tìm thuốc bảo cô thoa, cô không chịu tự làm mà ép anh làm cho cô. Lục Tây Nguyên không lay chuyển được, bèn nháy mắt với A Xá Nhi ở một bên.

A Xá Nhi nhiệt tình thoa thuốc giúp cô, dịu dàng hiếm thấy.

Ăn uống no đủ, mí mắt bắt đầu đánh nhau, Mạch Mông không dám ngủ, lấy cái chăn đắp cho A Xá Nhi đang ngủ rồi vỗ mạnh mặt mình.

"Mạch Mông, em chớp mắt một lát đi." Chúc Nam Tầm nói với cậu.

Mạch Mông lắc đầu lia lịa: "Em không mệt. Chị, nếu chị không ngủ được, hay là chị dạy em phát âm tiếng Anh đi. Chị từ thành phố tới nên chắc chắn tiếng Anh rất tốt."

Chúc Nam Tầm ngẫm nghĩ, ở đây trình độ dạy tiếng Anh quả thật khá lạc hậu, nhưng tuy cô qua tiếng Anh cấp sáu, nhưng hoàn toàn không cần thiết khoe khoang trước mặt họ.

"Chị phát âm không tốt, sợ dạy sai cho em. Chờ khi em lên đại học thì sẽ có thời gian học đàn hoàng thổi." Nói xong cô nhắn tin cho Chúc Nam Trạch.

Ngày mai gửi một bộ sách luyện tập phát âm tiếng Anh bán chạy cho địa chỉ này...

Cô nghĩ, chuyện cô có thể làm cho họ cũng chỉ có những chuyện này thôi.

Bốn giờ, chó nhà hàng xóm đột nhiên sủa.

Mấy tiếng chó sủa liên tục phá vỡ buổi đêm yên tĩnh, Mạch Mông thức tỉnh từ trong giấc mộng, nhìn thấy Chúc Nam Tầm cầm đèn pin đi chậm rãi về hướng cửa chính.

"Chị, chị làm gì vậy?" Cậu khẽ gọi cô.

Chúc Nam Tầm thấp giọng nói: "Chắc là có người tới, chị nghe tình hình thử."

Cô đến gần cửa, quả nhiên có tiếng bước chân truyền đến.

Bước chân này rất từ tốn, là một người, từ từ đến gần cửa.

-- Cốc, cốc.

Tiếng gõ cửa yếu ớt vang lên.

Chúc Nam Tầm căng thẳng, "Lục Tây Nguyên, anh về rồi hả!"

Giọng nói của cô như câu hỏi bình thường nhất trong cuộc sống bình thường.

"Ừm, về rồi."

Anh cũng trả lời một cách bình thường nhất.

Cô mở cửa, anh một tay chống tường đứng đó.

Mạch Mông kêu anh vào, anh lại đứng yên.

Chúc Nam Tâm soi đèn pin vào anh, thấy tay kia của anh đang ôm bụng, một khoảng màu đỏ rỉ ra.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C14

"Anh Lục, anh bị thương rồi?"

Sau khi Chúc Nam Tầm và Mạch Mông dìu Lục Tây Nguyên vào nhà, A Xá Nhi nhìn thấy vết thương trên người anh, vô cùng khẩn trương.

"A Xá Nhi, còn ngây ra đó làm gì, đi lấy gạc và thuốc đi!" Mạch Mông cũng vội không thôi.

A Xá Nhi nhanh chóng chạy lên lầu. Mạch Mông dìu Lục Tây Nguyên ngồi bên bếp lò, dùng tay mình bịt chặt miệng vết thương của anh.

"Không sao đâu, đừng lo."

Giọng Lục Tây Nguyên đều đều, không lộ ra một chút đau đớn nào.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" Chúc Nam Tầm nhẹ giọng hỏi anh.

"Là Cáp Nhĩ, gài bẫy hãn nên hãn nổi điên. Ở đây có người chống lưng cho hãn." Lục Tây Nguyên nói tóm tắt đơn giản.

Chúc Nam Tầm hỏi tiếp: "Cần thiết phải dùng đến dao sao?"

Lục Tây Nguyên khẽ chau mày, rồi nặn ra một nụ cười: "Đám người trong giang hồ đấu nhau, lỡ tay làm tôi bị thương."

Tuy Cáp Nhĩ là dân anh chị, nhưng cùng lắm là con rắn nhỏ mà thôi, vùng Kỳ Liên này vẫn chưa đến lượt gã nói chuyện. Người sau lưng gã tên Côn Đạt, là tên dẫn đầu thế lực đen ở khu Kỳ Liên.

Cáp Nhĩ bị Lục Tây Nguyên đưa bôn ở Tạt Hắc Bạch, vụ hợp tác với nhà họ Tống cũng không thành, thế là tức giận đi theo họ đến Kỳ Liên, tìm Côn Đạt nói rõ đầu đuôi mọi chuyện, hi vọng mượn thế lực của gã tìm lại mặt mũi cho mình.

Côn Đạt không có chút hứng thú nào với ân oán cá nhân của Cáp Nhĩ, nhưng nghe nói giao dịch giữa gã và nhà họ Tống thì cũng muốn ôm cái việc béo bở này.

Cho nên mới có màn này.

Cáp Nhĩ tìm Lục Tây Nguyên tính sổ, Côn Đạt lại lén liên lạc với nhà họ Tống làm giao dịch, sau khi đến nơi hẹn thì Lục Tây Nguyên mới hiểu rõ đầu đuôi sự việc.

Anh từng nghĩ không đi, nhưng Cáp Nhĩ mang Côn Đạt ra, anh biết sự lợi hại của người này, không muốn mâu thuẫn trở nên gay gắt hơn, nên chỉ có thể đến nơi hẹn.

Khi Lục Tây Nguyên đến điểm hẹn, người nhà họ Tống vẫn chưa xuất hiện.

Thật ra Cáp Nhĩ cũng không muốn làm gì hết, chỉ cần Lục Tây Nguyên xin lỗi gã trước mặt đám anh em, đồng thời đền cho gã một trăm ngàn mà thôi, còn Lục Tây Nguyên thì nhìn Côn Đạt, không nói câu nào.

Theo Côn Đạt, Cáp Nhĩ có phần làm to chuyện, sao gã có thể vì mấy trăm ngàn con con mà bán cho nó thế diện lớn như vậy. Gã cảm thấy con người Lục Tây Nguyên không tệ, một mình đến nơi hẹn, rất can đảm, chỉ là không biết người này gây hấn với người bên ngoài thế nào mà bị người ta "đuổi giết".

Hai người nhìn nhau, Cáp Nhĩ ở một bên bị lờ đi.

Cảnh tượng vô cùng ngỡ ngàng.

"Gọi người bên ngoài vào đi."

Côn Đạt ra lệnh một tiếng, cổng sân được mở ra, Lục Tây Nguyên thấy mấy người gặp trong huyện buổi trưa đi vào.

Cáp Nhĩ ngậy ra tại chỗ, không rõ tình hình.

"Là nó sao?" Côn Đạt hỏi mấy người kia.

Người anh em của Tinh Tử mở miệng trước: "Đúng nó rồi, tranh thì sao?"

Côn Đạt đứng dậy khỏi ghế, nói bằng tiếng phổ thông lơ lơ: "Tao chỉ phụ trách bắt người, nó cho mày, tranh thì mày đòi nó."

Lục Tây Nguyên hiểu rõ nguyên do sự việc, nhìn Cáp Nhĩ, gã rõ ràng còn đơ hơn mình.

"Chỉ có nó, không có tranh, nhiều nhất là một trăm ngàn."

Tìm dân bản xứ ra tay thì tiện hơn và cũng an toàn hơn, sau khi Côn Đạt cung cấp tin tức cho họ, họ cầu còn không được. Họ vốn cũng không hi vọng Côn Đạt tìm được tranh trên người Lục Tây Nguyên, nhưng Côn Đạt này không có giá cao là không mời nổi, cho nên họ chỉ có thể ra giá giao dịch giả trước, sau đó mới ép giá.

"Côn Đạt, chi bằng chúng ta bàn chuyện làm ăn đi."

Lục Tây Nguyên nói câu này bằng tiếng địa phương, đây cũng là câu đầu tiên anh mở miệng nói.

Vẻ mặt anh bình tĩnh, không kiêu không ngạo.

Côn Đạt thấy người nhà họ Tống cò kè mặc cả, sau khi nghe thấy câu của anh thì ngồi xuống ghế, châm điếu thuốc.

"Mày nói đi." Côn Đạt nheo mắt nói.

"Tôi cho anh gấp ba, anh bảo đảm an toàn của tôi ở núi Kỳ Liên."

"Mày có ba trăm ngàn?"

"Tôi có tranh."

Côn Đạt biết bọn họ tốn hết tâm tư và sức lực để tìm tranh, chứng minh bức tranh này chắc chắn vô giá, nhìn thấy Lục Tây Nguyên can đảm hiểu biết, là một người đàn ông chân chính, so với mấy tên đàn mặc đồ tây mang giày da của nhà họ Tống này, gã bằng lòng làm giao dịch với người như vậy hơn.

"Mày đừng giở trò với tao."

Lục Tây Nguyên cong khóe môi, mỉm cười, "Tôi còn muốn lăn lộn ở Kỳ Liên mà, không dám."

"Thành giao."

Côn Đạt nói xong thì đuổi người nhà họ Tống, "Một trăm ngàn quá ít, bọn mày đi đi, tao không làm vụ này nữa."

Người anh em của Tinh Tử sốt ruột, nhưng không chịu nâng giá, nhất thời kích động ra hiệu cho đàn em cướp người.

Côn Đạt ở bên này thấy tình hình không ổn thì cũng ra tay.

Người hai bên bắt đầu đánh nhau.

Cáp Nhĩ biết gã không tìm lại được mặt mũi mất ở chỗ Lục Tây Nguyên, hiện giờ chỉ có thể ra sức cho Côn Đạt, mơ mộng nhận được chút lợi ích.

Có lẽ là ra sức quá nên khi rút dao gã cũng hoảng, nhưng người anh em của Tinh Tử có bản lĩnh siêu phàm, nên gã chỉ có thể dùng vũ lực.

Dao của Cáp Nhĩ đâm về phía đối phương, Lục Tây Nguyên thấy tình hình không ổn, chặn phía trước người anh em Tinh Tử. Cáp Nhĩ cũng không muốn thấy máu thật, nhưng tình huống lúc đó không phan lại được nữa.

Lục Tây Nguyên cứ như vậy mà bị thương.

Người anh em của Tinh Tử không ngờ Lục Tây Nguyên sẽ chặn dao cho mình, Cáp Nhĩ cũng ngây ra. Người đi tới đỡ Lục Tây Nguyên là Côn Đạt, Lục Tây Nguyên lại đẩy tay gã ra, nói: "Đừng kích động, làm lớn chuyện thì không ai thoát được đâu."

Côn Đạt nói: "Mày là một người đàn ông chân chính, chỉ cần ở Kỳ Liên, có ai gây rắc rối cho mày thì mày bảo nó tới tìm tao trước."

Lục Tây Nguyên gật đầu, rồi nhìn người anh em của Tinh Tử một cái, người kia nắm nắm đấm cúi đầu.

Người nhà họ Tống rút lui, tình hình lúc này làm họ bất ngờ, cũng không có sức lấy đá chọi đá. Nơi này dù sao cũng không phải là địa bàn của mình, huống chi người dẫn đầu của họ nợ Lục Tây Nguyên một nhất.

"Cáp Nhĩ, ân oán giữa hai chúng ta xóa bỏ toàn bộ."

Nói câu này xong, Lục Tây Nguyên đi một mình, Cáp Nhĩ nhìn bóng lưng anh, dao cầm trong tay rơi xuống đất.

Trên thế giới này, có một loại người không sợ vết thương.

"A Xá Nhi, bà sợ cái gì!"

Mạch Mông nhìn A Xá Nhi khử trùng cho Lục Tây Nguyên mà tay cứ run mãi, càng sốt ruột hơn.

"Để tôi làm cho." Chúc Nam Tầm ra hiệu cho A Xá Nhi dừng tay.

Lục Tây Nguyên mãi không lên tiếng, vết thương sâu nhưng không tổn thương chỗ quan trọng, đối với anh mà nói, chút đau này coi như chịu đựng được.

Chúc Nam Tầm khéo léo, khử trùng xong rồi thoa thuốc. Động tác của cô chậm rãi, không nặng không nhẹ, vô cùng vừa vặn.

"Không ngờ cô còn biết việc này." Lục Tây Nguyên trêu cô.

Chúc Nam Tầm ngược mắt nhìn anh: "Vừa học được."

"Kĩ thuật của chị tốt hơn A Xá Nhi nhiều, thế mà bà ấy còn là y tá bệnh viện trong trấn cơ đấy." Mạch Mông nói.

Thì ra là nữ y tá.

Chúc Nam Tầm thầm hừ lạnh một tiếng, có nghề nào mà là Lục Tây Nguyên anh không điều khiển được chứ.

"A Xá Nhi, đừng căng thẳng, vết thương nhỏ thôi." Lục Tây Nguyên mở miệng an ủi.

A Xá Nhi lau nước mắt, "Chảy nhiều máu như vậy mà còn nói không sao ư?"

"Bị thương nên anh ấy không đi được. Em gái, chúng tôi phải ở đây thêm mấy ngày nữa rồi."

Đại khái cách an ủi của Chúc Nam Tâm mới là điều A Xá Nhi muốn.

"Anh Lục, sau khi anh đi thì bọn em không ngủ, bọn em tìm được máy theo dõi đấy." Mạch Mông bắt đầu tranh công.

Lục Tây Nguyên hỏi: "Sao đột nhiên nghĩ đến cái này vậy?"

"Chị Chúc nói, hơn nửa đêm bảo anh đi một mình, anh cũng không lái xe, chứng minh người này biết rõ vị trí của chúng ta, nên họ ở ngay gần đây thôi."

Lục Tây Nguyên nhìn Chúc Nam Tâm một cái, cô đang bận băng bó vết thương, không ngẩng đầu.

"Không phải bọn họ đặt máy theo dõi."

Lục Tây Nguyên chỉ không phải là người gây rắc rối cho anh.

Côn Đạt là người của trấn này, đơn thuần trùng hợp mà thôi.

"Tôi biết," Chúc Nam Tâm nói, dừng một chút, cô hỏi tiếp, "Vừa rồi người nhà họ Tống cũng có mặt?"

"Ừm."

Băng bó vết thương xong, Chúc Nam Tâm đứng lên, "Tôi đi gọi điện thoại."

Chúc Nam Tâm đi ra khỏi phòng, bầu trời bên ngoài vẫn tối đen.

Cô bấm một số điện thoại, vuốt tóc, khí lạnh thổi khiến cô nhức đầu.

Ngày trước cô là một người không giỏi ăn nói, nhưng mấy năm nay cô thường xuyên giao thiệp đàm phán với người khác, vì nhà họ Chúc, và cũng để giải quyết tranh chấp.

"Chị Nam Tâm?"

Người nghe điện thoại là Tinh Tử.

"Là tôi." Giọng Chúc Nam Tâm đều đều.

"Chị Nam Tâm, em biết hết chuyện ban nãy rồi, việc này không phải là ý định ban đầu của em đâu." Tinh Tử ngả bài trước.

"Tinh Tử, nếu cậu không thể kiểm soát những chuyện này, thì tôi bàn một điều kiện với cậu."

"Chị Nam Tâm, đừng, em không muốn như vậy đâu, em sẽ bảo họ dừng tay."

Tinh Tử không phải là người xấu, nhưng cậu ta không hề có quyền phát biểu về việc tình hình phát triển thế nào. Cậu ta quý trọng Chúc Nam Tâm và Lục Tây Nguyên từ tận đáy lòng, nhưng người nhà cậu ta lại vì lợi ích mà làm hại họ, trong lòng cậu ta cực kì mâu thuẫn.

"Cậu nghe tôi nói trước đã. Cậu dùng điều kiện này để chuyển lời cho người nhà cậu, bất luận cuối cùng tôi có tìm được tranh hay không, thì việc làm ăn của nhà họ Chúc cũng nhường cho các cậu một phần. Thầy của cậu là người bước ra từ nhà họ Chúc, ông ấy biết gia sản nhà họ Chúc, nhưng điều kiện tiên quyết là, người của các cậu không được gây trở ngại cho chúng tôi nữa, dây dưa tiếp thì không ai tìm được người, nhận được tranh đâu."

Chúc Nam Tâm nói một hơi xong những câu này, di động kề bên tai nóng lên, đây là nhượng bộ lớn nhất mà cô làm.

Lợi ích của nhà họ Chúc chưa bao giờ phân chia, cô không sợ uy hiếp, cũng không sợ con đường phía trước gian nan, nhưng cô sợ người bên cạnh bị làm hại, cô ra quyết định này là vì vết dao của Lục Tây Nguyên.

Nếu khi đó con dao này đâm vào tim...

"Chị Nam Tâm, em sẽ nói với người nhà em, nếu mọi người bị tổn thương nữa, thì em sẽ tự mình đến Hàng Châu chịu đòn nhận tội. Xin chị nói lại với anh Lục, cảm ơn anh ấy đỡ một nhát cho anh họ em, anh em nợ anh ấy, để em trả."

Lời Tinh Tử truyền vào tai, Chúc Nam Tâm cảm thấy một cơn gió thổi vào lòng.

Anh có thể đỡ dao thay cho người nhà họ Tống, là đã hạ bao nhiêu quyết tâm để giải quyết tranh chấp.

Nhưng nghĩ lại, tình hình nhất định nằm trong sự khống chế của anh, cho nên anh mới có thể rút lui an toàn khỏi hai phe.

Chúc Nam Tâm đi vào nhà, Lục Tây Nguyên dựa vào lưng ghế lẳng lặng nhắm mắt.

"A Tâm, cô qua đây." Anh gọi cô.

Chúc Nam Tâm đi tới, dời cái ghế nhỏ ngồi cạnh anh, "Anh nói đi."

"Ở núi Kỳ Liên sẽ không có ai tới làm khó dễ nữa." Lục Tây Nguyên nói.

Chúc Nam Tâm tựa đầu vào cánh tay anh, "Sao anh làm được vậy?"

Lục Tây Nguyên sờ tóc cô, "Học theo cô, lừa gạt đó!"

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C15

A Xá Nhi và Mạch Mông không có ở đây, Lục Tây Nguyên nói đơn giản đầu đuôi sự việc cho Chúc Nam Tầm. Chúc Nam Tầm nghe xong thì chau mày: "Nếu lúc đó Côn Đạt không tin anh thì làm sao?"

"Nếu nhất định phải chọn một giữa tôi và nhà họ Tống, gã nhất định sẽ chọn tôi."

"Là vì gã nghĩ tranh trong tay anh?"

"Không, nhân phẩm."

Ý anh là nhân phẩm của anh tốt hơn.

Chúc Nam Tầm xem thường, lườm anh một cái, nói: "Nhân phẩm tốt mà còn ăn một nhát?"

"Một mũi tên trúng ba con chim, mua bán tốt biết bao nhiêu. Máu này bồi bổ chút là lấy lại thôi."

Nhìn bộ dạng nằm trên giường tâm tình bình tĩnh của Lục Tây Nguyên, Chúc Nam Tầm lại cảm thấy anh giống một tên du côn.

Đọc theo đường đi, cho tới bây giờ anh luôn bình tĩnh kiềm chế, tối nay, sau khi bị thương thì thật sự thả lỏng.

"Nếu người nhà họ Tống vẫn không chịu bỏ qua thì làm sao?" Chúc Nam Tầm cố ý hỏi anh như vậy.

Lục Tây Nguyên nói: "Họ cũng không muốn làm chúng ta bị thương thật, bây giờ nợ tôi một món nợ ân tình, tạm thời chắc sẽ không gây khó dễ cho chúng ta nữa. Côn Đạt cũng sẽ không cho phép bọn họ làm càn ở núi Kỳ Liên. Huống chi... không phải em đi bàn điều kiện với Tinh Tử sao?"

Chúc Nam Tâm nhìn Lục Tây Nguyên, anh nhìn thấy hết mọi thứ trong mắt.

"Ở núi Kỳ Liên sẽ không có ai đến gây khó dễ cho chúng ta nữa."

Cô lặp lại câu anh mới vừa nói.

Chúc Nam Tâm nhẹ nhàng gãi đầu lên ngực anh, "Lục Tây Nguyên, tôi biết anh sẽ bảo vệ tốt cho tôi, nhưng tôi tuyệt đối cũng sẽ không để bất kì ai tổn thương anh, chuyện anh có thể làm vì tôi, tôi cũng sẽ liều mạng làm được cho anh."

Lục Tây Nguyên nghe câu này của cô, chậm rãi thở phào một hơi: "A Tâm, chỉ cần em tin tôi là được."

Chúc Nam Tâm cảm thấy cay mũi, sao cô có thể không tin anh được chứ.

Nếu không tin thì tám năm trước, trước mặt cảnh sát, cô căn bản sẽ không giải vây cho anh.

Mạng của cô là do anh cho, sao cô có thể không tin được.

Hai người đã đi con đường này, cô chưa bao giờ hỏi anh Lục Hoài Tín ở đâu, 《Bên Tâm Khê》 ở nơi nào, cô biết, anh dẫn cô theo thì sẽ nhất định sẽ cho cô câu trả lời.

"Xử lý máy theo dõi thế nào đây?" Chúc Nam Tâm đổi đề tài.

Lục Tây Nguyên hỏi cô: "Em cảm thấy sao?"

"Chờ vết thương của anh lành rồi nói."

"Đám người này không dễ đối phó."

Chúc Nam Tâm: "Đi mấy ngày nay, không có một ai dễ đối phó cả. Cô giáo, nữ cảnh sát, nữ y tá..."

Lục Tây Nguyên cười: "Cả ngày em nghĩ gì trong đầu vậy?"

"Này, có phải anh chỉ thích con gái Tây Bắc không?"

"Con gái Tây Bắc rất tốt, thẳng thắn..."

"Vậy sao không thấy anh cưới một cô về nhà? Anh nói xem anh cũng đã ba mươi tuổi, nên cưới một cô về nhà sinh con rồi. Hay là tôi giúp anh thu xếp nhé?"

Chúc Nam Tâm quả thật phòng mang trợn má, Lục Tây Nguyên trêu cô tiếp: "Con gái Tây Bắc không tức giận tùy tiện đâu."

"Con mắt nào của anh thấy tôi tức giận?"

Lục Tây Nguyên: "Tôi không nói em, tôi nói cô gái khác sẽ không tức giận."

"Cô gái khác? Ngoài cô giáo nữ cảnh sát nữ y tá còn cô gái khác nữa? À, tôi nhớ ra rồi, chị của Cùng Đạt, Cùng Đạt nói với tôi chị em ấy thích anh, sao ai cũng thích anh vậy?"

Nhìn Chúc Nam Tâm nói một tràng nhiều như vậy, gương mặt nhỏ nhắn nóng cả lên, Lục Tây Nguyên bất đắc dĩ lắc đầu: "Chị Cùng Đạt mới mười hai tuổi thôi!"

Chúc Nam Tâm câm nín, bình thường cô là một người kiêu ngạo như thế, sao trước mặt Lục Tây Nguyên thì cứ như một cô bé giành kẹo vậy.

"A Tâm, em không phải cô gái khác, em không giống họ."

Anh quen cô khi anh hai mươi hai tuổi, chỉ có cô từng thấy bộ dạng anh lúc trẻ, cô đương nhiên không phải là cô gái "khác".

Sau khi nói câu này, Chúc Nam Tâm cảm thấy trong lòng có một nơi tan chảy, như viên kẹo xinh đẹp nhất hồi nhỏ nhận được tan ra trong miệng.

"Lục Tây Nguyên, anh có đau không?" Một hồi lâu sau, cô hỏi anh.

Anh không đáp lại, tựa như nhắm mắt ngủ.

Cô quan sát anh ở khoảng cách gần, kết quả anh ấn đầu cô vào ngực mình: "Đừng nhúc nhích, mau ngủ đi."

Anh biết cô mệt nhưng không chịu về phòng ngủ, nên đành phải như vậy.

Chúc Nam Tâm rất thỏa mãn, cong khóe môi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Đêm nay quả thật là dài đằng đẵng.

Có kích thích có căng thẳng, cũng có yên ổn và phóng thích.

Chúc Nam Tâm ngủ giấc này thẳng đến sáng.

Cô mở mắt liền nhìn thấy máu trên gác y tế, sau đó nhanh chóng đứng dậy đi lấy thuốc, đứng lên mới phát hiện đầu mày Lục Tây Nguyên nhú chặt, trán đầy mồ hôi.

"Đau nên tỉnh ư?" Cô hỏi Lục Tây Nguyên, ngẫm nghĩ rồi thêm một câu, "Có phải mãi không ngủ không?"

Dao đâm thì sao có thể không đau chứ. Trong nhà lại không có bất kì thuốc giảm đau nào.

"Không sao, nhiều năm không đau như vậy bao giờ thôi." Lục Tây Nguyên nói.

Chúc Nam Tầm biết cảm giác đau đớn, lửa lớn đốt cháy da, và thuốc tê nhỏ xíu đâm vào cơ thể khi làm phẫu thuật hồi phục, đều là cơn đau thấu tim.

"Tôi đi mua thuốc." Nói xong cô đi ra ngoài.

Lục Tây Nguyên nhìn bóng lưng quật cường của cô, nhớ đến cô bé bất chấp sống chết lao vào phòng vẽ năm ấy.

Trước mặt cô, anh không có tư cách kêu đau.

Trời vừa sáng, không tìm được ai để hỏi chỗ, Chúc Nam Tầm đành phải đi một mình dọc theo đường cái vào trấn, đi không bao xa, trước mặt có một cô gái trẻ đeo ba lô lớn đi tới tìm cô hỏi đường.

Chúc Nam Tầm quan sát cô ấy, giống như là khách ba lô tới du lịch, nhưng điều khiến Chúc Nam Tầm buồn phiền là, tuy cô gái trông rất xinh xắn, nhưng lại không nói được.

Cô vội đi mua thuốc, cô gái hỏi đường thì cầm một cuốn sổ viết từng nét một lời mà mình muốn nói.

"Xin hỏi ở đây có nhà nghỉ không ạ?"

Chúc Nam Tầm gật đầu, chỉ sân nhà Mạch Mông, sau đó chuẩn bị cầm cây bút của cô ấy viết vào giấy cho cô ấy xem.

Cô gái lại viết một câu: Chị nói đi, em nghe được.

"Cái sân cắm lá cờ nhỏ đó là nhà nghỉ." Chúc Nam Tầm nói với cô ấy.

Cô gái đó ra dấu cảm ơn, tiếp đó đi về phía sân. Sau khi cô ấy đi, Chúc Nam Tầm mới phản ứng kịp, cuốn sổ cô gái đó viết là một cuốn sổ kí họa.

Chắc là một cô gái biết vẽ tranh, Chúc Nam Tầm có thiện cảm hơn với cô ấy mấy phần.

Đột nhiên nhớ ra Mạch Mông và A Xá Nhi vẫn chưa dậy, cô lại theo cô gái cùng quay lại sân.

"Mạch Mông, có khách đến này!" Cô la về hướng phòng của Mạch Mông.

"Ai vậy, sáng sớm ai tới ăn cơm vậy?" Mắt Mạch Mông nhấp nhèm, cậu vừa mặc áo vừa đi ra ngoài.

"Khách tới ở trọ, có việc làm ăn mà em còn không làm ư?" Chúc Nam Tầm véo mặt Mạch Mông, rồi nhỏ giọng nhắc cậu, "Cô gái này không nói được, em kiên nhẫn một chút."

Mạch Mông nhìn cô gái đeo ba lô, cô ấy mỉm cười nhìn Mạch Mông, rất thân thiện. Mạch Mông nói với Chúc Nam Tầm: "Yên tâm đi."

Chúc Nam Tầm hỏi vị trí phòng khám, rồi mượn xe đạp của Mạch Mông, chỉ chốc lát sau cô đã mua thuốc giảm đau về.

Khi về, A Xá Nhi đang thay thuốc cho Lục Tây Nguyên, cô nhìn thấy gạc y tế dính vào vết thương, thấy mà đau lòng.

"A Xá Nhi, đại khái là mất mấy ngày thì bình phục được?" Lục Tây Nguyên hỏi cô ấy.

"Tuy vết thương không sâu, nhưng vết thương khép miệng thì cũng là một quá trình khá dài, không tới mười ngày nửa tháng, anh đừng mong vết thương lành được."

"Vậy sau này có để lại sẹo không?" Người hỏi là Chúc Nam Tâm.

A Xá Nhi thở dài: "Đương nhiên rồi, giống như phụ nữ sinh mổ vậy, dao cắt có thể không để lại sẹo sao?"

-- Phì.

Chúc Nam Tâm và Lục Tây Nguyên bật cười.

"Đừng có cười, cười sẽ làm động tới thần kinh, sẽ đau hơn đó." A Xá Nhi đau lòng không thôi, rồi xoay người nhìn Chúc Nam Tâm, "Tôi nói này chị hai, chị có chút lòng thông cảm nào không vậy, anh ấy bị thương thành thế này rồi, mà chị còn tâm trạng đùa giỡn à?"

Chị hai...

Chúc Nam Tâm ném thuốc tới trước mặt Lục Tây Nguyên, "Uống thuốc rồi thì không đau nữa, chị hai phải đi ngủ đây."

Lục Tây Nguyên bắt đắc dĩ bĩu môi, A Xá Nhi thì lườm một cái.

Thật chẳng hiểu nổi hai người này, một người ăn dao lại nói không sao, một người thì rõ ràng đau lòng mà còn có tâm trạng đùa giỡn.

Chẳng ai là người bình thường mà.

Khi đi ra khỏi phòng, Chúc Nam Tâm nhìn thấy cô gái không nói được đang mở cửa vào phòng, cô đi tới chào hỏi cô ấy: "Có cần giúp gì không?"

Kết quả cô gái kia để ba lô xuống đất, rồi lấy cuốn sổ nhỏ viết cho Chúc Nam Tâm xem.

"Em tên Ninh Ngạn, từ miền nam tới vẽ vật thực, em rất vui được biết chị."

Chúc Nam Tâm nhìn nét chữ xinh xắn của cô ấy, gật đầu với cô ấy, nói: "Tôi cũng rất vui được biết em."

Quả nhiên là một cô gái biết vẽ tranh, nhưng giờ phút này, Chúc Nam Tâm lại chợt nghĩ đến Tinh Tử.

Ninh Ngạn mở cửa, mời Chúc Nam Tâm vào phòng ngồi, Chúc Nam Tâm lại nói dối mình còn việc khác, rồi xuống lầu.

"Mạch Mông, mùa này có nhiều người tới núi Trác Nhĩ vẽ vạt thực không?" Chúc Nam Tâm đi tới trước quầy bar, hỏi Mạch Mông.

Tâm tư cô quá mức tinh tế.

"Nhiều chứ, sao mà không nhiều. Chị, chị quay đầu nhìn bên ngoài kia, tùy tiện chỗ nào mà không phải cái gì... Đúng, tranh sơn dầu, đẹp lắm! Nhiều người tới đây chụp ảnh vẽ tranh đấy." Mạch Mông vừa dọn dẹp vừa trả lời.

Chúc Nam Tâm quay sang nhìn ra bên ngoài, sương mù vừa tan, dưới dãy núi tuyết là núi non trùng điệp, đường nét không sắc nhọn, rất mềm mại, xanh mơn mớn, nơi không có thảm thực vật bao phủ là địa hình karst màu cam, rung động, có một không hai.

"Chị, có phải chuyện xảy ra tối qua làm chị sợ không? Hay là em cho chị xem thông tin cá nhân của cô ấy?" Mạch Mông thấy Chúc Nam Tâm rơi vào trầm tư, suy nghĩ kỹ, nhỏ giọng nói với cô.

Chúc Nam Tâm phản ứng kịp, mỉm cười, "Không cần đâu. Mạch Mông, em làm việc đi, chị về ngủ một lát."

Quả nhiên tính cách con người bị thay đổi theo những việc đã trải qua.

Lĩnh hội những bề ngoài bọc đường bao phủ dục vọng, sẽ trở nên không dễ tin bất kì ai.

Trải qua đủ loại hoàn cảnh khó khăn khiến người ta nghĩ lại mà sợ, sẽ ôm nhiều bất định đối với an bình trước mắt.

Cô cũng không ngoại lệ.

Con đường phía trước còn gian nan hơn, cô chỉ có thể tu luyện mình thêm kiên cường thì mới có thể đập tan từng khó khăn.

Nhưng cô càng bước đi thành thạo trên lưỡi dao, thì càng hoài niệm cô bé luôn cần yêu mến cần được bảo vệ kia.

Cô mong tất cả những việc này có thể sớm kết thúc, cô sợ ở trên con đường này mình càng đi càng mệt mỏi.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C16

"Ninh Ngạn, em xem, phong cảnh ở đằng xa xa chúng ta hơn, cho nên độ sáng hẳn thấp hơn, phía viền cũng nên xử lý mờ, còn vật thể gần thì chúng ta có thể thấy rất rõ, phải tả thật hơn, dùng màu thì độ tinh khiết cũng phải cao hơn, như vậy cảm giác không gian của cả bức tranh mới hiện ra được."

Chúc Nam Tâm nói đoạn pha màu xanh xám đưa cho Ninh Ngạn, Ninh Ngạn gật đầu, vẽ màu này lên dây nỉ xa xa.

Chúc Nam Tâm vốn tưởng Ninh Ngạn là một cô gái vẽ khá được, nhưng giống như cô không tưởng tượng nổi cô ấy không nói được vậy, cô không ngờ năng lực lĩnh hội mỹ thuật của cô gái mang đủ dụng cụ vẽ này kém đến vậy.

Cô hơi nhức đầu, vì cô không phải là một cô giáo tốt giỏi ân cần dạy bảo, nhưng trong mấy ngày Lục Tây Nguyên nghỉ ngơi chờ vết thương lành, gần như ngày nào Ninh Ngạn cũng đòi kéo cô vẽ tranh chung với cô ấy.

"Có phải chị chê em ngốc không?" Ninh Ngạn viết vào sổ.

Chúc Nam Tâm đỡ trán, "Tôi không xem em như học sinh, em cũng đừng xem tôi như cô giáo, chúng ta chỉ học hỏi nhau thôi. Nhưng mà Ninh Ngạn này, theo hướng phát triển phong cách vẽ của em, thì có lẽ em nên thử trường phái trừu tượng đi."

-- Khụ khụ.

Mạch Mông ở bên cạnh không nhịn cười được, "Chị, em biết trường phái trừu tượng, người sáng lập tên là cái gì Ma... Matisse? Thầy dạy mỹ thuật có kể cho bọn em."

Chúc Nam Tâm lại đỡ trán, "Mạch Mông à, Matisse mà em nói... là trường phái dã thú."

Mạch Mông: "..."

Ninh Ngạn cũng mỉm cười, Chúc Nam Tâm thấy vui, đây là một cô gái rộng lượng.

"Mạch Mông chết tiệt, chỉ biết quẩn lẩn con gái thôi, khách tới cửa mà mày không biết hả?"

Khi A Xá Nhi mắng cậu, nhóm Chúc Nam Tâm mới quay đầu nhìn người vừa tới.

Người đứng ở phía trước là một người đàn ông trung niên mặc đồ bán địa, hơi béo, thoạt nhìn trông rất dễ gần, phía sau có mấy gã trai trẻ cường tráng đi theo.

Chúc Nam Tâm nắm chặt cọ, tạm thời cô vẫn khó mà phân biệt mục đích của đám người này.

"Côn Đạt, ông tới làm gì?"

Tiếng "Côn Đạt" này của Mạch Mông khiến Chúc Nam Tâm căng thẳng hơn.

"Ninh Ngạn, em về phòng trước đi, mấy thứ kia lát tôi dọn cho." Chúc Nam Tâm nói nhỏ với Ninh Ngạn.

Ninh Ngạn không biết sắp xảy ra chuyện gì, nhưng nhìn tư thế trước mắt, rồi nhìn nét mặt nghiêm trọng của Chúc Nam Tâm, thì nghe lời cô, lên

lâu.

Khi lên lâu, cô ấy vừa vịn gặp Lục Tây Nguyên xuống lâu. Cô ấy lắc đầu với Lục Tây Nguyên, ý là anh đừng có xuống.

Lục Tây Nguyên hiểu ý, rồi khẽ nói với cô ấy một câu.

"Cậu em, cậu bình phục thế nào rồi?" Côn Đạt thấy Lục Tây Nguyên đi tới, chào hỏi anh trước.

"May mà tay của Cáp Nhĩ không có sức, bằng không thì lòi hết ruột rồi." Lục Tây Nguyên nói.

"Cậu đúng là biết nói đùa." Côn Đạt cười, nhưng nụ cười khiến người ta không suy nghĩ ra.

Không khí xung quanh di chuyển nhanh chóng, ánh nắng trưa chói chang, dưới tia sáng có thể thấy những hạt bụi nhỏ đang lơ lửng, dưới ánh mặt trời, hai người nhìn nhau, nét mặt Lục Tây Nguyên thư giãn, nụ cười của Côn Đạt từ từ thu lại.

Mạch Mông, A Xá Nhi và Chúc Nam Tầm ở một bên theo đuổi suy nghĩ của riêng mình.

"Tiền đâu?"

Côn Đạt chung quy là một người chỉ coi trọng lợi ích.

Lục Tây Nguyên điềm tĩnh: "Bị thương nên chẳng đi đâu được, có tranh thì cũng không đổi ra tiền được."

"Vậy tranh đâu?"

Đây đại khái mới là mục đích cuối cùng của Côn Đạt.

Nét mặt Lục Tây Nguyên dần nghiêm túc, Côn Đạt nói tiếp: "Tình nghĩa giữa chúng ta thuộc về tình nghĩa, nhưng chuyện cậu đồng ý với tôi thì cũng phải làm được, hôm đó, mấy anh em của tôi cũng bị thương, tôi cũng coi như bị người ta gài bẫy..."

"Mạch Mông, họ đang nói gì vậy?" Chúc Nam Tầm không hiểu tiếng địa phương, nhỏ giọng hỏi Mạch Mông.

"Hình như là đang nói tranh gì đó, đang nói về chuyện tối hôm đó."

Trong lòng Chúc Nam Tầm hiểu rõ, Côn Đạt không phải là người dễ chọc, nhưng tiền không thể cứ đưa không cho gã, may mà gã không biết gì về tranh, đây là lợi thế lớn nhất của họ.

"A Xá Nhi, cô bảo họ vào trong nói chuyện đi, cứ nói bên ngoài nắng quá, rồi mang tách trà ngon cho họ." Vừa nói xong, Chúc Nam Tầm bổ sung thêm một câu, "A Xá Nhi, cô dịu dàng một chút nhé."

Sau khi nghe xong câu này, giờ Mạch Mông mới hiểu tại sao Chúc Nam Tầm không bảo mình đi kêu họ.

"Anh hai ơi, trong nhà mát hơn, đi vào uống tách trà, có chuyện gì thì từ từ nói."

Vào thời điểm mấu chốt, A Xá Nhi vẫn vô cùng thông minh.

Côn Đạt nhìn vết thương của Lục Tây Nguyên, ngẫm nghĩ, rồi bước vào nhà.

Chúc Nam Tầm nhân cơ hội chạy lên lầu.

"Ninh Ngạn, tranh của em đâu? Đưa hết tranh vẽ mấy ngày nay cho tôi xem." Chúc Nam Tầm vào phòng Ninh Ngạn liền bắt đầu tìm tranh khắp nơi.

Ninh Ngạn thì chẳng nghĩ ra chút nào, viết nhanh vào cuốn sổ: Đừng vội, em chuẩn bị xong hết rồi.

Cô ấy viết xong rồi cầm bức tranh sơn dầu phong cảnh mà Chúc Nam Tâm dạy cô ấy vẽ phần lớn sang.

Chúc Nam Tâm bưng tỉnh: "Là Lục Tây Nguyên dạy em?"

Ninh Ngạn mỉm cười gật đầu.

Lúc lên lầu, Lục Tây Nguyên nói với Ninh Ngạn: "Hãy giúp tôi một chuyện, tìm bức tranh mà cô giáo Chúc của em dạy em vẽ ra, rồi cất hết mấy bức tranh khác đi."

"Ninh Ngạn, cất hết mấy bức tranh khác chưa?" Chúc Nam Tâm hỏi tiếp.

Ninh Ngạn gật đầu.

Diễn kịch thì phải diễn cho trọn bộ, lỡ như mấy tên đó tới lục soát, một đồng tranh na ná nhau để đó thì Côn Đạt không tin bức nào cả.

"Nếu gã không tin thì làm sao?" Ninh Ngạn viết vào sổ.

Cô ấy ở trên lầu cũng nghe hơn phân nửa, hiểu đại khái đầu đuôi sự việc. Nếu tìm một bức tranh có thể bán lấy tiền, thì sao có thể không có bằng chứng làm người ta tin được chứ.

"Dùng con dấu." Chúc Nam Tâm nói xong liền về phòng mình lấy con dấu.

Khi cô đóng con dấu lên mặt sau tấm vải vẽ tranh sơn dầu, trong lòng thầm nói xin lỗi chủ nhân của con dấu.

Con xin lỗi ông nội, con thật sự là hết cách rồi.

Trong phòng, Lục Tây Nguyên vẫn im lặng, theo Côn Đạt, sự do dự của anh không phải là một chuyện xấu.

"Chú em, ba trăm ngàn này là cậu tự hứa, không bỏ tiền thì đổi bằng tranh, đây cũng là chuyện nên làm. Huống chi cậu là người có bản lĩnh, mỗi bức tranh thôi mà, với cậu mà nói thì có tính là gì chứ."

Tâm tư của Côn Đạt vô cùng rõ ràng.

"Bức tranh này là người nhà tôi để lại cho tôi, mấy năm nay quá nhiều người tới tìm, tôi không nỡ bán càng không nỡ để nó bị người ta cướp..." Lục Tây Nguyên nói.

Từ trước đến nay Mạch Mông và A Xá Nhi chưa bao giờ thấy Lục Tây Nguyên nói chuyện như vậy.

"Vậy nếu không thì, cậu xem thế này xem, bức tranh này chắc chắn cũng không chỉ ba trăm ngàn, cậu không nỡ bán, vậy để tôi làm cho, tôi bán lấy tiền, tôi lấy ba trăm ngàn, số còn lại tôi trả cậu."

Tính toán của Côn Đạt vang leng keng, nhưng Lục Tây Nguyên vẫn nhú chặt mày, không nói lời nào.

Qua thêm một lúc lâu, khi Côn Đạt sắp ngồi không yên, Lục Tây Nguyên mới mở miệng:

"Côn Đạt, ở đây anh là người rất có danh tiếng, tôi tin anh nói được thì sẽ làm được, nhưng bức tranh này là mạng của tôi, tôi không thể cứ cho anh như vậy được. Thế này đi, anh viết cho tôi một tờ cam kết, anh lấy tranh, xóa bỏ hết ba trăm ngàn mà tôi hứa với anh, anh bán tranh, kiếm bao nhiêu tiền tôi mặc kệ, dù sao thì bức tranh đó cũng có nhiều người cướp như vậy, tôi cũng không có ngày nào sống yên ổn. Nhưng anh lấy tranh thì phải bảo đảm sự an toàn của tôi ở Kỳ Liên, nếu có một ngày có người tìm tôi đòi tranh nữa, thì anh phải ra mặt cho tôi."

Côn Đạt thấy Lục Tây Nguyên suy nghĩ chu toàn, nói năng đúng trọng tâm, gật đầu lia lịa đồng ý, gã kêu Mạch Mông: "Nhóc con, đi lấy bút với giấy đi, tao viết cam kết."

Nói xong rồi kêu người của mình đi theo Lục Tây Nguyên lấy tranh.

Lúc này, Chúc Nam Tầm và Ninh Ngạn đã chuẩn bị xong đồ xuống lầu. Côn Đạt này chắc chắn không biết hàng, nhưng gã rốt cuộc có tin bức tranh này là bức chúng tìm hay không thì còn phải dựa vào việc lừa dối.

Khi nhìn thấy bức tranh mà Ninh Ngạn chuẩn bị xong ở phòng mình, Lục Tây Nguyên thở phào nhẹ nhõm, rồi khi nhìn thấy con dấu của nhà họ Chúc thì cong khóe môi.

Cô nhóc này là yêu tinh.

Côn Đạt cầm bức tranh, từ từ mở tấm vải vẽ tranh ra, nhìn một cái, chỉ cảm thấy rất đẹp, nhưng không hiểu quý giá ở chỗ nào, gã hỏi: "Chỉ cái này thôi?"

Lục Tây Nguyên mím môi không nói.

Côn Đạt nhớ khi vào cổng thì trong sân có người vẽ tranh, cầm bức tranh này sang đặt bên bức Ninh Ngạn vẽ, so sánh hai bức, cao thấp rõ ràng.

Bức Chúc Nam Tầm dạy Ninh Ngạn vẽ thì mình tự làm hơn phân nửa, bản thân cô đã có kỹ thuật vẽ vững chắc, cảm nhận màu sắc càng hơn người, còn bức hôm nay Ninh Ngạn tự vẽ thì chẳng có bố cục gì, dùng màu cũng tồn tại vấn đề nghiêm trọng.

"Tranh đẹp lắm, nhưng sao chúng mình được bức tranh này đáng giá chứ?"

Côn Đạt quả nhiên nghiêm túc trong vấn đề này.

"Nhìn mặt sau đi." Lục Tây Nguyên thản nhiên nói.

Côn Đạt lật ngược tấm vải, con dấu riêng của ông nội Chúc Nam Tâm chợt xuất hiện trên đó, "Đây là cái gì?" Gã hỏi.

"Trời ơi, đây không phải là con dấu riêng của cụ Chúc sao? Anh này, sao anh có được tranh của cụ Chúc vậy. Anh chỉ nợ ông ta ba trăm ngàn mà đã đưa tranh cho ông ta rồi. Hay là thế này, anh bán cho tôi năm trăm ngàn, anh còn kiếm được hai trăm ngàn nữa kìa."

Người nói là Chúc Nam Tâm, khi xuống lầu, cô đã chuẩn bị sẵn lời thoại này trong lòng.

"Cô là ai nữa vậy? Bức tranh này rõ ràng đã đồng ý cho tôi rồi." Côn Đạt quả nhiên nôn nóng.

Chúc Nam Tâm kéo Ninh Ngạn đến bên mình, "Tôi với em gái tới núi Kỳ Liên vẽ vật thực, không ngờ còn có thể thấy bản vẽ đẹp của cụ Chúc. Anh này, nếu không thì tôi thêm một trăm ngàn, anh bán cho tôi nhé."

"Vậy cũng không được! Cậu em của tôi đã đồng ý đưa tranh cho tôi rồi. Nhóc con, giấy bút đâu? Mau mang tới đây đi!" Côn Đạt hoàn toàn rơi vào cái bẫy Chúc Nam Tâm giăng ra.

"Côn Đạt, anh lấy tranh thì thật sự sẽ ra mặt thay cho tôi?" Lục Tây Nguyên hỏi một câu.

"Cậu em, cậu đưa tranh cho tôi, nếu có người gây rắc rối cho cậu nữa, thì cậu cứ việc nói tên của tôi, ở núi Kỳ Liên vẫn chưa có ai qua được Côn Đạt tôi đâu. Đối với cậu mà nói việc này cũng là một loại giải thoát mà." Côn Đạt không chỉ thề son sắt, ngược lại còn suy nghĩ thay cho Lục Tây Nguyên.

Lục Tây Nguyên vẫn tỏ vẻ nửa tin nửa ngờ.

"Anh này, anh thật sự không cần nhắc chuyện tôi nói sao?" Chúc Nam Tâm đổ thêm dầu.

Lục Tây Nguyên cúi đầu suy nghĩ, "Cô này, nếu bán tranh cho cô, cô phải trông đi mất, thì rắc rối vẫn ở trên người tôi thôi."

"Anh Lục và chị Chúc kẻ xướng người họa biết diễn thật." Mạch Mông ở một bên nói nhỏ với A Xá Nhi.

Côn Đạt viết cam kết xong, cầm tranh rồi chạy mất, gã như lấy được một món bảo bối, sợ bị người ta cướp.

"Loại IQ này sao làm đại ca núi Kỳ Liên được vậy?" A Xá Nhi khịt mũi khinh thường.

"Chỉ tại em còn nhỏ thôi." Mạch Mông lắc đầu bất đắc dĩ.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C17

"Anh to gan thật, nếu hôm nay tôi không mang con dấu riêng của ông nội tôi, thì anh làm thế nào?" Chúc Nam Tâm nhớ lại toàn bộ quá trình chuyện xảy ra, nghĩ lại mà sợ.

"Tôi có." Lục Tây Nguyên vẫn bình tĩnh.

"Anh có? Anh mang con dấu riêng của Lục Hoài Tín ư? Lục Tây Nguyên, anh lợi hại thật."

Chúc Nam Tâm nổi giận, sớm biết anh có con dấu riêng của Lục Hoài Tín, thì cô cũng không đến nỗi bất an và áy náy như vậy.

Cô chưa bao giờ tự mình dùng con dấu riêng của ông nội, vậy mà vì loại người tham lam ngu ngốc mà mang con dấu riêng ra, trong lòng cô nghĩ thế nào cũng thấy khó chịu.

"Hôm nay em diễn tốt lắm." Lục Tây Nguyên nói tiếp.

Chúc Nam Tâm hừ lạnh một tiếng, "Như nhau cả thôi."

Sau khi hết náo nhiệt, Chúc Nam Tâm một mình đến trang trại, cô trèo lên hàng rào ngói, mái tóc dài xõa bị gió thổi tung lên.

Nếu diễn tốt như vậy, vậy thì tội gì phải dùng đến con dấu riêng thật, dù sao thì Côn Đạt có nhìn cũng không hiểu. Cô hơi hối hận.

Côn Đạt sẽ bán tranh bằng cách nào? Liệu có bán cho nhà họ Tống không? Tuy con dấu riêng đóng lên bằng cách lừa người khác, nhưng phối

với tranh của mình thì liệu có làm mất mặt ông nội không? Cô lo lắng trăm điều.

Dãy núi xa xa sừng sững bất động, chỉ có tầng mây xung quanh đang trôi lơ lửng, ngọn núi tuyết cao vót chạm đến bầu trời, đỉnh núi trắng xóa như tiên cảnh, hết như chốn thần tiên.

Lúc này Chúc Nam Tâm chỉ muốn nhắm mắt lại.

Nơi đẹp thế này cũng sắp không ở tiếp được nữa rồi. Trước khi tìm được Lục Hoài Tín và Vuơ Tích, họ vẫn còn phải đi con đường rất xa.

Khi quay đầu nhìn thấy Ninh Ngạn ở cách đó không xa cầm sổ kí họa vẽ tranh, hình như là đang vẽ cô, cô vẫy tay với cô ấy: "Ninh Ngạn, sang đây."

Ninh Ngạn đi tới bên Chúc Nam Tâm, đưa cuốn sổ cho cô xem, quả nhiên là vẽ cô.

"Ninh Ngạn, vừa rồi cảm ơn em nhé." Chúc Nam Tâm nói với cô ấy.

Ninh Ngạn viết vào sổ: Anh chị có thể tin em, em nên cảm ơn anh chị mới phải. Có phải anh chị gặp rắc rối gì không?

Chúc Nam Tâm nhìn Ninh Ngạn, trong đôi mắt cô ấy không có chút tạp chất, sạch sẽ như nước hồ Thanh Hải.

"Gặp phải rắc rối, nhưng nghĩ kĩ thì hình như tôi chưa bao giờ thoát khỏi rắc rối cả. Ninh Ngạn, em biết marathon không? Bây giờ tôi như một vận động viên marathon vậy, tôi còn rất xa điểm cuối, tôi thường hay sợ mình chạy không nổi nữa, nhưng tôi biết rõ, nếu tôi không chạy đến điểm cuối, vậy thì những nỗ lực tôi bỏ ra trước kia sẽ uổng phí hết."

Có lẽ là vì Ninh Ngạn không nói được, nên trước mặt cô ấy, Chúc Nam Tầm có thể bộc lộ bản thân một cách chân thật.

"Tôi rất khó tin tưởng một người, cho nên thường hay tỏ ra lạnh nhạt với người lạ trước. Tôi quen suy đoán người chủ động tiếp cận tôi, cũng thường xuyên nảy sinh nghi ngờ người bên cạnh, cũng hoài nghi chính mình. Nhưng mà, khoảng thời gian này tôi thật sự rất thoải mái, bất kể là em, hay Mạch Mông và A Xá Nhi, đều khiến tôi cảm thấy yên tâm."

Đối với lời tâm sự không có lý do của Chúc Nam Tầm, Ninh Ngạn có vẻ hơi mất tự nhiên, cô ấy nghiêm túc nghe, rồi viết một câu cho Chúc Nam Tầm xem.

"May mà chị có anh Lục, anh ấy hiểu chị, cũng có thể xoa tan buồn phiền, loại bỏ khó khăn cho chị."

Chúc Nam Tầm cúi đầu mỉm cười, "Ừm."

Tám năm trước, Lục Tây Nguyên và cô đã bước lên cùng một con thuyền, họ là đồng đội thân thiết nhất.

Trở về sân, Mạch Mông đang giúp Lục Tây Nguyên dọn đồ, Chúc Nam Tầm liếc nhìn liền thấy hành lý của mình, hỏi: "Chuẩn bị đi ư?"

Lục Tây Nguyên gật đầu.

Chỗ này không thích hợp ở lâu, mọi người ngầm hiểu.

"Vết thương của anh vẫn chưa khỏi, không lái xe được, nhưng chị Chúc cũng không biết lái xe mà." Mạch Mông nói.

Chúc Nam Tầm nhớ tới tối qua cô nói "Cô sẽ không đi (1)" với Mạch Mông, thật ra ý của cô là cô sẽ không đi một mình, chứ không phải là cô

không biết lái xe, vừa định mở miệng giải thích thì Lục Tây Nguyên nói: "Người biết lái xe đến ngay thôi."

(1) Câu gốc của Chúc Nam Tâm ở chương 13 là 我不会, có thể hiểu là "Chị sẽ không (đi)" hoặc "Chị không biết (lái xe)".

Chúc Nam Tâm ngầm hiểu. Cái gương mặt "Mê chết người không đền mạng" kia, cô sắp gặp lại rồi.

"Ninh Ngạn thì làm sao? Em ấy ở lại đây không an toàn."

Nói xong, Chúc Nam Tâm có phần hối hận đã kéo Ninh Ngạn vào vũng nước đục này, nhưng tình hình lúc đó, cô và Ninh Ngạn giả làm người mua thì mới có thể làm người ta tin nhất.

Lục Tây Nguyên hỏi: "Ninh Ngạn, trạm tiếp theo em dự định đi đâu?"

Ninh Ngạn viết vào sổ: Trương Dịch.

Tuyến Thanh Hải -- Kỳ Liên -- Trương Dịch -- Đôn Hoàng, về cơ bản đây là tuyến đường du lịch Tây Bắc kinh điển. Lục Tây Nguyên nghĩ rồi hỏi tiếp: "Đi theo chúng tôi đến Trương Dịch, được không?"

Ninh Ngạn không phản ứng kịp, Chúc Nam Tâm kéo cô ấy sang một bên, "Em cũng thấy đấy, chúng tôi gặp không ít rắc rối, lần này còn liên lụy em... Nếu em không muốn thì..."

Ninh Ngạn nghe thấy câu này thì xua tay lia lịa.

"Không phải em không muốn đi theo anh chị, nhưng em không nói được, sợ làm liên lụy anh chị thôi." Cô ấy viết.

Chúc Nam Tâm chăm chú nhìn từng nét bút của cô ấy, nghĩ đến hoàn cảnh của họ, mang theo Ninh Ngạn nói không chừng còn gây ra rắc rối cho cô ấy, nhưng cô gái này lại luân phiên lo nghĩ cho họ.

"Em sẽ không liên lụy chúng tôi đâu." Chúc Nam Tầm nắm chặt tay Ninh Ngạn.

"Lục Tây Nguyên, anh dọn đồ của tôi xong hết chưa?" Chúc Nam Tầm hỏi anh.

"Đồ của cô là do tôi dọn." A Xá Nhi nhảy ra nói.

Mạch Mông giễu cô ấy: "Anh Lục đi lấy đồ của chị Chúc, bà giành dọn thì có, không phải là sợ anh Lục thấy..."

"Mạch Mông chết tiệt mày câm miệng đi." A Xá Nhi muốn đánh cậu, đuổi theo Mạch Mông.

Chúc Nam Tầm nhớ đồ lót của mình treo trên ban công, hiểu chuyện gì xảy ra, liếc nhìn Lục Tây Nguyên, anh như người không có chuyện gì vậy, vẻ mặt bình tĩnh.

"Đồ dùng tắm rửa của tôi cũng dọn xong hết rồi?" Cô lại hỏi anh.

"Hỏi A Xá Nhi ấy." Anh trả lời.

Chúc Nam Tầm nguyền anh một cái: "Đi nào, Ninh Ngạn, tôi giúp em dọn đồ của em."

Ninh Ngạn cười trộm, kéo Chúc Nam Tầm lên lầu.

Lục Tây Nguyên quay đầu nhìn bóng lưng họ, giống hệt như một cặp sinh đôi, đi dưới ánh mặt trời cực kì động lòng người.

Nếu đây là một chuyến du lịch bình thường thì tốt biết bao. Còn là lần đầu tiên anh dẫn hai cô gái xinh như vậy nữa.

"Mạch Mông, em sang đây." Anh vừa nghĩ vừa gọi Mạch Mông sang.

Sắp đi rồi, phải xử lý máy theo dõi.

Họ dừng hơn mấy ngày, nhưng người đặt máy theo dõi lại không có bất kì động tĩnh gì, anh suy nghĩ không ra, rất không thực tế.

Có người đến nhà Cùng Đạt thăm dò xem họ đang ở đâu, không phải là người nhà họ Tống, cũng không phải là người đặt máy theo dõi, tình hình hiện nay đại khái gọi là địch vây bốn phía, những âm mưu và dục vọng đã ẩn núp tám năm kia sắp xuất động.

Anh đã đánh hơi được mùi.

"Ồ, một năm không gặp, A Xá Nhi lại nóng nảy hơn thấy rõ rồi."

Chúc Nam Tầm nghe thấy giọng nói dưới lầu, cong khóe môi nói với Ninh Ngạn: "Thu dọn xong hết chưa, chúng ta phải xuất phát rồi."

Ninh Ngạn nhìn xuống dưới lầu, một người đàn ông to cao đứng trong sân, tóc anh ta hơi dài, che khuất một bên mắt, râu ria cũng hơi xồm xoàm, may ra có cái gương mặt trông được, lời thô lếch thếch lại có mùi vị tang thương.

"Xin hỏi anh đây đến ăn xin sao?" A Xá Nhi đáp trả ác độc.

Ninh Ngạn "phì" một tiếng, bật cười.

"Tôi đưa người ta đi Tây Ninh, rồi quay lại hồ Thanh Hải dặn dò chuyện nhà trọ, nghe thấy bên cậu xảy ra chuyện nên lập tức tới đây, mấy người thật vô lương tâm mà."

Trình Nặc vừa nói vừa đi vào trong nhà. Lục Tây Nguyên thấy anh ta đi tới, nói với Mạch Mông: "Tìm cây kéo tới đi."

"Cậu muốn làm gì?" Trình Nặc nghe thấy kéo thì cuống quýt.

"Tóc cậu nên cắt rồi." Lục Tây Nguyên ghét bỏ nhìn anh ta, nói.

Trình Nặc hất mái: "Thanh Hải không có cô nào có tay nghề tốt, mái tóc này không cắt cũng được."

"Để A Xá Nhi cắt cho cậu." Lục Tây Nguyên nói.

Trình Nặc liếc mắt, tỏ ý từ chối, anh ta hỏi Lục Tây Nguyên: "Bị thương ở đâu? Còn sống được mấy ngày nữa vậy?"

"Tạm giữ hơi tàn, chờ cậu tới gặp cậu lần cuối."

"Cô gái của cậu thì sao?"

Lục Tây Nguyên đã sớm không lạ gì cái miệng của Trình Nặc, anh không định để ý tới câu hỏi này của anh ta, nhưng Chúc Nam Tầm vừa vịn đi xuống lầu.

"Nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, mấy ngày không gặp, cô Chúc vẫn xông pha gió bụi như vậy nhỉ."

Ý Trình Nặc là mỗi lần gặp cô, cô đều ở khắp nơi.

Chúc Nam Tầm quan sát Trình Nặc từ trên xuống dưới: "Nói đến xông pha gió bụi thì có lẽ tôi không bằng anh, anh Trình, có mang hóa đơn không?"

Lúc này Trình Nặc mới nhớ đến chuyện hẹn phải báo tiêu khi chia tay lần trước, vỗ vỗ đầu: "Ái chà, quên mang rồi. Nhưng tôi đưa họ đến sân bay an toàn rồi."

Chúc Nam Tầm nhún nhún vai: "Cảm ơn."

"Này, bữa cơm đó thế nào cũng phải mời một bữa chứ?"

Chúc Nam Tầm mặc kệ anh ta, la lên lầu: "Ninh Ngạn, em nhanh chút đi."

"Còn người khác đi chung nữa à?" Trình Nặc hỏi.

Vừa dứt lời, chỉ thấy Ninh Ngạn đeo bảng vẽ của cô ấy xuống lầu.

Ninh Ngạn nhỏ con xinh xắn, cả người trông đầy sức sống, thấy mấy người dưới lầu nhìn mình, thì ngượng ngùng cúi đầu.

"Hi, người đẹp!" Trình Nặc chào hỏi cô ấy.

Ninh Ngạn cười gật đầu, sau đó đi đến bên Chúc Nam Tầm.

"Ai muốn cắt tóc? Tôi không thèm cắt cho anh ta." Lúc này A Xá Nhi chào hỏi khách trong phòng bao xong, đi ra.

Trình Nặc chẳng thèm: "Tôi cũng chẳng muốn để em cắt cho tôi."

"Vậy thì cứ xấu tiếp đi, chúng ta xuất phát." Lục Tây Nguyên nói.

Ninh Ngạn ở một bên ra hiệu cho Lục Tây Nguyên là cô ấy biết.

Cứ như vậy, Ninh Ngạn giúp Trình Nặc cắt tóc.

Toàn bộ quá trình, Trình Nặc không nói câu nào, chỉ cảm thấy ngón tay Ninh Ngạn rất dịu dàng, linh hoạt lướt qua tóc anh ta.

Thật ra không phải anh ta không để ý hình tượng của mình, chỉ là không có người đó, thì anh ta không chịu để người khác cắt tóc cho mình.

Trước kia, "Cỏ phi yến" luôn giúp anh ta chỉnh sửa tóc tai.

"Anh Trình Nặc vẫn đẹp trai lắm đó." Mạch Mông nói.

"Nói thừa, tốt xấu gì anh đây cũng là người đẹp trai nhất hồ Thanh Hải mà."

"Thật không biết xấu hổ." A Xá Nhi nói.

Trình Nặc trả lời: "A Xá Nhi, người ta không thích con gái miệng mồm cay độc đâu."

A Xá Nhi nhìn Lục Tây Nguyên, cụp mắt: "Có thích hay không thì có gì ghê gớm đâu chứ."

Nói xong cô ấy vào phòng lấy một túi thuốc đưa cho Chúc Nam Tầm: "Nhớ thay thuốc cho anh ấy."

Sau đó cô ấy lên lầu.

"Chúc mừng cô, K.O thêm một tình địch nữa." Trình Nặc nói với Chúc Nam Tầm.

Chúc Nam Tầm nhìn bóng lưng A Xá Nhi, trong lòng nói một tiếng cảm ơn.

Đây là một cô gái đáng yêu.

"Mạch Mông, nếu Côn Đạt tới gây rắc rối, em đối phó được không?" Lục Tây Nguyên hỏi Mạch Mông.

Mạch Mông đã tính trước: "Anh yên tâm, bọn em chỉ mở nhà trọ, không biết chuyện gì khác."

Mạch Mông quả nhiên lanh trí.

"Được, chú ý nhà cửa cho tốt, có thư thông báo trúng tuyển thì nói cho anh biết."

Mạch Mông gật đầu: "Anh Lục, anh Trình Nặc, chị Chúc, mọi người đi đường cẩn thận. Chị Ninh Ngạn, gặp lại sau nhé."

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C18

Sau khi xuất phát, núi Trác Nhĩ dần bị bỏ lại phía sau, thị trấn mà họ dừng lại mấy ngày nằm yên trong thung lũng. Sau khi vòng qua một ngọn núi thì hoàn toàn không nhìn thấy ngôi nhà trong trấn nữa, khi đang ngỡ ngơ, dường như thị trấn này không tồn tại trên thế giới, nó biến mất hẳn giữa màn sương mù.

Họ đi con đường khác lúc đến, trước tiên phải vòng qua một ngọn núi rồi sau đó mới xuống núi. Đường đồi núi gập ghềnh vừa nguy hiểm vừa kích thích, khi đến đỉnh núi, Chúc Nam Tâm nhìn thấy trên bảng chỉ đường: Cao hơn mực nước biển 4000 mét.

Trên đỉnh núi toàn là tuyết đọng, một mảng lớn trắng xóa, hết như chiếc váy trắng của những nữ vũ công ballet.

Đây cũng là núi tuyết hướng về phía sân nhà Mạch Mông, nhưng từ đây nhìn sang bên kia, ngoài màn sương mù dày đặc ra thì không nhìn thấy khoảng sân nhỏ, cũng không nhìn thấy Mạch Mông và A Xá Nhi nữa.

Nhiệt độ chợt giảm xuống, trong xe bật chế độ sưởi, sương phủ đầy trên cửa kính. Chúc Nam Tâm dùng ngón tay vẽ một hình người nho nhỏ trên mặt kính, nhìn Lục Tây Nguyên, thêm một người nữa, rồi nhìn Trình Nặc và Ninh Ngạn, thêm hai người nữa, cuối cùng, dứt khoát vẽ Mạch Mông, A Xá Nhi và Cùng Đạt lên đó.

Quãng đường đi tới đây, những người này là bạn bè thân thiết nhất của cô. Cô không giỏi biểu đạt, khi tạm biệt cũng chưa từng buồn, nhưng cô nhớ từng người trong lòng, cô nghĩ, chắc cô sẽ không quên bọn họ.

Lục Tây Nguyên ở bên cạnh nhìn thấy Chúc Nam Tâm hành động như thế, cong khóe môi nở nụ cười.

Cô gái này hình như thay đổi rồi.

Chỉ nhàn nhạt trong thoáng chốc thôi, nhưng bị Trình Nặc bắt tại trận, Trình Nặc trêu: "Cái người có vợ trẻ này ấy à, khác rồi."

Ninh Ngạn ngồi ở ghế phụ quay đầu nhìn hai người phía sau, Lục Tây Nguyên đang nhắm mắt ngủ, còn Chúc Nam Tâm thì nghiêng đầu sang một bên như thể không nghe thấy câu này.

Cô ấy đang không nghĩ ra, giọng Chúc Nam Tâm vang lên: "Cái người không có vợ ấy hả, chỉ thích nhìn chăm chăm vợ nhà người ta thôi."

"Đâu có ai tự nói mình là vợ nhà người ta? Đúng là không cảm thấy xấu hổ mà."

"Tôi đâu có nói, là anh nói trước đấy chứ."

Trình Nặc á khẩu.

Lục Tây Nguyên giật giật khóe môi, anh rất hài lòng về đòn đánh trả của Chúc Nam Tâm.

"Ninh Ngạn à, hai người này chung một phe, nếu em cảm thấy mình bị xa lánh thì hãy đi theo anh, anh chắc chắn sẽ không để em cô đơn đâu."

Bản thân bị xa lánh, Trình Nặc đành phải lôi kéo Ninh Ngạn, ai ngờ Ninh Ngạn lắc đầu, gõ vào di động cho anh ta xem: Anh Trình, ba người bọn em không xa lánh anh đâu.

Biểu cảm của Trình Nặc cứng đờ trên mặt. Anh ta tìm lối thoát cho mình, nói: "Cô gái tốt thế này bị hai người làm hư rồi, đúng là tàn nhẫn mà."

"Cô gái tốt thế này ngồi kế anh, phung phí của trời mà."

Trước kia Chúc Nam Tâm cũng không thấy mình nhanh mồm nhanh miệng, nhưng gặp Trình Nặc, cô luôn có hứng đấu võ mồm với anh ta.

Đại khái là ở Hắc Mã Hà bị anh ta lừa, cô vẫn còn thù dai chuyện này.

"Lục Tây Nguyên, cậu trông coi người của cậu đi, năm đó người vào sinh ra tử với cậu là tôi đấy, sao cô ấy có thể không tôn trọng tôi chứ." Trình Nặc mang kỹ năng biểu diễn của học viện ra.

Lục Tây Nguyên mở mắt, "Ờ."

Trình Nặc: "... Tôi muốn về hồ Thanh Hải."

Lục Tây Nguyên lại nhắm mắt: "Lên thuyền giặt thì đừng hòng xuống."

Chúc Nam Tâm chém thêm: "Làm tài xế thì phải có phẩm đức nghề nghiệp của tài xế, bớt nói đi, lái xe nghiêm túc vào."

Chuỗi thức ăn sẽ có đấy, trên xe bọn họ cũng có, chính là Trình Nặc.

Đến thị trấn tiếp theo, Trình Nặc đổi sang lái xe mình, xe Lục Tây Nguyên được gửi ở nhà một người bạn, mọi người lại lên đường.

Trước đó Trình Nặc đã đậu xe ở đây, sau đó mới lên núi, lái xe Lục Tây Nguyên dễ bị lộ, anh ta đã sớm lên kế hoạch.

Vượt qua địa phận Kỳ Liên, xe tiến vào Cam Túc, nhiệt độ thay đổi khiến vết thương của Lục Tây Nguyên khó thích ứng, giữa đường, Chúc Nam Tâm thay thuốc cho anh một lần.

Trình Nặc nhìn thấy vết thương, "chậc" một tiếng: "Tôi còn tưởng vết thương nghiêm trọng thế nào, so với lần ở miền nam Tứ Xuyên... Ờ, coi

như tôi chưa nói."

Nhưng lời nói ra không lấy lại được, Chúc Nam Tâm hỏi: "Ở miền nam Tứ Xuyên làm sao?"

"Không sao." Lục Tây Nguyên rõ ràng không muốn bước vào đề tài này.

Chúc Nam Tâm nhìn Trình Nặc, Trình Nặc tránh ánh mắt cô, cô hết cách, đành phải vén áo Lục Tây Nguyên lên, chỉ thấy trên lưng anh có vết sẹo to to nhỏ nhỏ, nhìn thấy mà đau lòng.

"Sao bị vậy?" Chúc Nam Tâm hỏi tiếp.

"Sớm muộn gì cũng không giấu được đâu," Trình Nặc không phải là người có thể giữ bí mật, anh ta vô cùng căm phẫn, "Nhờ nhà họ Chúc mảy cô ban cho, người cướp tranh đuổi theo từ Chiết Giang đến miền nam Tứ Xuyên, thủ đoạn gì mà không sử dụng? Chị Vuư Tích... chị Vuư Tích suýt thì... Thôi, tôi không nói nữa, chuyện này cũng không liên quan đến cô."

Chúc Nam Tâm biết mấy năm nay người tìm Lục Hoài Tín chưa bao giờ gián đoạn, nhưng đối với một họa sĩ tài hoa kiêu ngạo như vậy, cô tưởng mục đích của mọi người chỉ là cướp tranh, hoặc là cướp người. Nếu không phải bản thân đã trải qua thủ đoạn phi thường của nhà họ Tống và những vết sẹo trên người Lục Tây Nguyên, thì cô căn bản khó mà tưởng tượng những tên cuồng tín đó đối xử với họ thế nào.

"Lục Tây Nguyên, năm đó các anh đến nhà họ Chúc rốt cuộc là vì cái gì?" Chúc Nam Tâm không còn chờ được anh tự tiết lộ bí mật.

Lục Tây Nguyên mặc áo vào, nhìn hai gương mặt nghiêm túc quá mức của Chúc Nam Tâm và Trình Nặc, anh nói đầy nhẹ nhàng thoải mái: "Vì một người phụ nữ."

Anh không nói dối.

-- Cộc cộc cộc.

Là tiếng Ninh Ngạn gõ cửa kính dồn dập.

"Sao thế? Mau lên xe đi." Chúc Nam Tâm lầm tưởng có người đuổi theo, bảo Ninh Ngạn mau lên xe.

Ninh Ngạn lại đứng yên, liều mạng dùng tay chỉ hướng bánh xe sau.

Trình Nặc và Lục Tây Nguyên nhìn ra sau, mấy đứa trẻ đang dùng lưỡi dao rạch lốp xe.

Trình Nặc nhanh chóng nhảy xuống, bọn trẻ thấy anh xuống thì giải tán ngay lập tức, có mấy đứa vừa chạy vừa la về phía họ: "Nhỏ cam, nhỏ cam... Nhỏ cam không nói được..."

Trình Nặc tức giận, nhặt hòn đá dốt đất ném vào người chúng. Ninh Ngạn kéo chặt tay anh ta lắc đầu, chỉ bánh xe bảo anh sang kiểm tra.

"Mẹ nó!"

Trình Nặc nhìn, lốp xe đang xì hơi, cái lỗ dài như đang thị uy.

Dừng lại thay lốp, không có lựa chọn nào khác.

Lục Tây Nguyên bị thương không làm được gì, Chúc Nam Tâm và Ninh Ngạn giúp Trình Nặc thay lốp xong, Trình Nặc mệt đến mức mồ hôi đầy người.

"Ninh Ngạn, sau này không cho phép em rời khỏi tầm mắt của tôi."

Chúc Nam Tâm vừa nói câu này, Trình Nặc lại lên cơn, anh ta nói: "Cô có thể bảo vệ tốt cho em ấy được ư? Hai người tốt nhất là ai cũng đừng

chạy lung tung."

Ninh Ngạn vội đưa nước mình vừa mua cho Trình Nặc, ý bảo anh ta uống. Rồi cho Chúc Nam Tâm một chai, ra dấu với cô.

"Sau này em không đi nữa đâu."

Chúc Nam Tâm gật đầu, cầm chai nước toan lên xe. Khi cô mở cửa sắp bước vào, nhìn thấy đám trẻ ban nãy đang đi từ trong cửa hàng nhỏ mà Ninh Ngạn mua nước ra, mỗi đứa cầm một cây kem, đi trên đường diều võ giương oai.

Trình Nặc nói với Ninh Ngạn: "Em gái, sau này anh bảo vệ em, nếu ai dám bắt nạt em nữa, thì anh bắt nó treo lên đánh."

Chúc Nam Tâm nghe thấy, nói: "Người bắt nạt Ninh Ngạn ở đối diện kia, anh đi bắt bọn nó đi, tôi giúp anh treo lên đánh."

Ninh Ngạn nghe thấy, chỉ xua tay.

Có lẽ đối với cô ấy mà nói trải qua chuyện tương tự như vậy quá thật quá nhiều, huống chi đây chỉ là một đám trẻ con, nên cô ấy căn bản cũng không để trong lòng.

Thấy bộ dạng cô ấy, Chúc Nam Tâm rốt cuộc mở miệng hỏi: "Ninh Ngạn, em rốt cuộc tại sao không nói được vậy?"

Lục Tây Nguyên đứng bên kia xe nhìn sang phía họ, hình như cũng vô cùng tò mò đáp án này.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C19

Ninh Ngạn chưa bao giờ giải thích, những người khác cũng chưa từng hỏi, nghe được nhưng không nói được, Ninh Ngạn luôn tồn tại bằng cách thức như vậy.

Khi cô ấy kéo cổ áo xuống, Chúc Nam Tâm mới ý thức được, nhiều ngày như vậy, cổ cô ấy gần như toàn che kín. Vết sẹo này đã rất mờ, nhưng quần quanh cái cổ mảnh khảnh của cô, vướng vào dây thanh âm của cô, khiến cô không thể nào phát ra âm thanh được.

"Hay, người cả xe toàn là sẹo." Trình Nặc thở dài.

Ninh Ngạn nói vết sẹo này là do hồi nhỏ bị bỏng nước sôi, Chúc Nam Tâm sờ cái trán bị lửa làm bỏng của mình, cảm nhận được như chính mình đích thân trải qua.

Khi lên đường vốn đã là buổi trưa, cộng thêm việc sửa xe làm trễ hơn một tiếng, nên họ không thể chạy đến huyện mà buổi tối sẽ dừng chân đúng hạn. Chẳng mấy chốc bầu trời đã tối đen, trước không thôn sau không tiệm, Trình Nặc hỏi: "Chạy tiếp hay là ở lều đây?"

Lục Tây Nguyên nói: "Mấy cô gái quyết định đi."

Đọc đường không có ai đáng nghi đi theo, khí hậu địa phương cũng vừa phải, chỉ cần tìm được chỗ thích hợp thì ở lều có gì mà không thể.

Chúc Nam Tâm hỏi ý Ninh Ngạn, cô ấy nói: Anh Trình lái xe rất vất vả, lái ban đêm mệt lắm, cứ ở lều đi.

Thế là, Trình Nặc lái xe vào một thung lũng.

Gió đêm thổi hiu hiu, trăng sao mê say, thảo nguyên tĩnh lặng không tiếng động, chỉ có đèn xe làm lóa mắt.

Lục Tây Nguyên ngồi dựa vào cửa xe, Chúc Nam Tầm quỳ dưới đất thay thuốc cho anh, cách đó không xa, Trình Nặc và Ninh Ngạn đang dựng lều, cái bóng của bốn người chìm đắm trong màn đêm, vô cùng hài hòa.

Chúc Nam Tầm nhờ ánh trăng quan sát vết thương của Lục Tây Nguyên ở khoảng cách gần, xung quanh yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng hít thở của đôi bên.

"Để lại sẹo nữa rồi." Chúc Nam Tầm nói.

Lục Tây Nguyên: "Không có gì đáng ngại."

"Cởi áo đi." Cô nói tiếp.

"Làm gì?"

"Tôi xem thử vết thương mà nhà họ Chúc chúng tôi ban cho anh. Xem đèn bù cho anh thế nào." Cô nói đoạn xoắn áo anh lên.

Dưới ánh trăng, đường nét cơ bắp săn chắc của anh như ẩn như hiện, ngón tay thon dài của cô vuốt lên làn da anh, anh cảm thấy tê dại một hồi.

Khi ngón tay cô chạm vào một vết sẹo lồi, cô rụt tay lại theo bản năng.

"Đừng nhìn nữa, tôi kể cho em nghe," anh đè tay cô, rồi kéo áo xuống, "Sau lưng toàn là sẹo do bị đánh, vốn có thể không để lại sẹo, nhưng lúc đó điều kiện chữa trị kém, ngay cả thuốc cũng không có, chứ đừng nhắc tới loại bỏ sẹo. Trên hông cũng là vết dao, nhưng không phải là dao găm, là dao ăn."

"Dao ăn ư?" Chúc Nam Tầm khó có thể tưởng tượng.

"Ừm, xảy ra mâu thuẫn trên bàn ăn."

"Với ai?"

"Người mua."

"Bán tranh của Lục Hoài Tín?"

"Ừm, khi đó cần tiền gấp."

"Lục Tây Nguyên, năm đó các anh bị ép đến tình cảnh đó, không nghĩ tới quay lại tìm nhà họ Chúc ư?"

Chúc Nam Tầm biết phải trải qua giày vò về tâm lý như thế nào mới rèn được một gương mặt thản nhiên khi nói đến sự tuyệt vọng, nhưng cô không hiểu, vì sao họ phải trốn nhà họ Chúc.

Lục Tây Nguyên châm điều thuốc: "Em ngồi lại đây."

Chúc Nam Tầm ngồi dựa vào thân xe như anh, anh hút xong cả điều thuốc mới mở miệng: "A Tầm, tại sao em tin tôi?"

Chúc Nam Tầm tựa đầu vào vai anh, thở ra một hơi: "Tôi tin anh, không chỉ là vì anh từng cứu mạng tôi, tôi tin anh càng là vì Lục Hoài Tín, ông ấy là chú của anh, ông ấy cũng là người mà mẹ tôi từng yêu sâu đậm."

"Là tôi lấy bức tranh, mặt dây mà em đeo chính là chìa khóa két sắt." Lời thốt ra, Lục Tây Nguyên mới phát hiện thì ra nhận lỗi không khó khăn đến vậy.

Chúc Nam Tầm nhớ đến Lục Tây Nguyên khi hai mươi hai tuổi, nhẹ nhàng nhắm mắt: "Tôi biết."

Lục Tây Nguyên kinh ngạc quay đầu nhìn cô, nhưng nhanh chóng bình tĩnh trở lại.

Đúng vậy, cô sớm đã không còn là cô bé mười sáu tuổi kia nữa.

"Nhưng tranh bị hủy rồi." Anh nói tiếp.

Lần này đến lượt Chúc Nam Tâm khiếp sợ không thôi.

Tranh bị hủy, vậy mấy năm nay, mấy người kia tranh giành cái gì?

Anh đỡ vai cô, nói từng chữ một: "A Tâm em nghe đây, chuyện này ngoài chúng tôi ra thì chỉ có một mình em biết, năm đó chính tay tôi ném bức tranh vào đồng lửa, họ không buông tha cho chúng tôi là vì thứ họ muốn tìm không phải là tranh, mà là di chúc giấu trong tranh của ông nội em."

"Ninh Ngạn, em xem hai người kia chỉ lo yêu đương kìa, chẳng trượng nghĩa chút nào."

Trình Nặc dựng lều xong, mệt rũ rời, trực tiếp nằm trên bãi cỏ.

Ninh Ngạn lục một gói bánh quy trong túi ra đưa cho anh ta, gõ chữ trên di động: Hai người họ rất xứng đôi.

"Em còn nhỏ, hiểu cái gì mà xứng đôi hay không chứ, hai người họ ấy à, gọi là 'quạ nào mà quạ không đen', chuyện nghĩ trong lòng thôi cũng không phải là chuyện mà người bình thường có thể hiểu được."

Cô ấy đã trải nghiệm sự thông minh của Lục Tây Nguyên và Chúc Nam Tâm, nghe Trình Nặc nói vậy, cô ấy quay đầu nhìn hai người họ, nhìn xa xa, họ cũng đang quan sát cô ấy và Trình Nặc.

Nằm trong lều, tiếng gió gào thét rõ ràng hơn. Chúc Nam Tâm không ngủ được, khẽ gọi Ninh Ngạn một tiếng, Ninh Ngạn không hề động đậy.

Đại khái là đang ngủ, Chúc Nam Tầm nghe thấy tiếng hít thở đều đều của cô ấy, sau đó cô mở lều đi ra ngoài, ai ngờ nhìn thấy Lục Tây Nguyên ngồi ngay ngắn ở ngay cửa.

"Anh làm tôi sợ muốn chết." Chúc Nam Tầm nói.

Lục Tây Nguyên hỏi cô: "Trẻ thế này rồi, em không ngủ mà chạy ra ngoài làm gì?"

"Tôi không ngủ được. Anh ngồi đây làm gì?" Cô hỏi vặn lại.

Lục Tây Nguyên xoa thái dương: "Cảm thấy không đúng lắm, sợ xảy ra chuyện gì đó."

"Đi lên xe nói."

Hai người ngồi ở vị trí hàng ghế sau trong xe, Chúc Nam Tầm hỏi: "Sao vậy?"

Lục Tây Nguyên hỏi cô: "Khi đó em tìm được một cái máy theo dõi?"

Chúc Nam Tầm gật đầu: "Tôi khẳng định."

Lục Tây Nguyên nói tiếp: "Vậy thì không đúng, tôi đã dặn Mạch Mông, chúng ta vừa đi thì hủy máy theo dõi ngay lập tức, nhưng sau khi chúng ta đi, bên đó không có một chút tin tức."

"Anh đã hỏi Mạch Mông?"

"Mạch Mông nói, không có bất kì ai đến hỏi thăm."

"Anh nghĩ thế nào?"

"Tôi nghi chúng ta lại bị người ta đi theo rồi, thậm chí có khả năng, hành tung của chúng ta luôn bị kiểm soát."

"Không phải đã đổi sang xe của Trình Nặc sao?" Chúc Nam Tâm hỏi.

Lục Tây Nguyên ngời ngay ngắn: "Thủ đoạn của mấy tên đó sâu hiểm khó dò hơn em nghĩ."

"Chẳng lẽ là... Sao có thể chứ?" Chúc Nam Tâm nói đến đây, bản thân cũng không có sức.

Cô cẩn thận nhớ lại mấy ngày quá mức bình lặng này, đột nhiên lạnh cả người.

Lục Tây Nguyên khẽ nắm tay cô: "Nếu tối nay không ra tay thì ngày mai chúng ta sẽ đến Trương Dịch. A Tâm, tối nay chúng ta phải chuẩn bị sẵn sàng."

Gió đêm lay động, thảo nguyên im ắng, hết như sự yên tĩnh trước giông bão, chỉ có người nhạy bén mới có thể ngửi thấy nguy hiểm đến gần.

Không phải bất cứ ai cũng có được năng lực như vậy.

Nhưng Lục Tây Nguyên có thể, vì anh là người bước ra từ bụi gai, những vết sẹo kia đều là kinh nghiệm tích tụ.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C20

"Nếu đã như vậy, tại sao không mau chạy đến huyện ở?" Chúc Nam Tâm hỏi.

Lục Tây Nguyên nói: "Tôi cũng chỉ đoán thôi, nhưng nếu như tối nay thật sự xảy ra chuyện gì đó, vậy thì xác nhận được rồi."

Anh nói xong điều chỉnh tư thế một chút, sau đó dựa vào lưng ghế nhắm mắt lại. Chúc Nam Tâm nhìn dáng vẻ đa mưu túc trí của anh, bĩu môi nói với anh: "Đúng là cáo già, nếu đánh cược cả chúng ta vào thì làm sao?"

"Cũng không phải không có chip đánh bạc, sợ gì chứ." Anh đáp lại.

Chúc Nam Tâm suy nghĩ cẩn thận, nói: "Anh đúng là gian xảo, tôi còn tưởng anh sẽ nói, anh nhất định sẽ bảo vệ tôi thật tốt nữa."

Hình như cũng phải. Nhưng Lục Tây Nguyên nghĩ lại, nói: "Nếu quá thật hết cách, vậy mang em ra làm chip đánh bạc cũng được."

Chúc Nam Tâm: "..."

Cô hung hăng cắn vai anh một cái, "Nhều sẹo như vậy, thêm cái của tôi cũng không nhiều đâu."

"Đừng nhúc nhích, để tôi ngủ một lát," anh nhịn đau vươn tay đè đầu cô vào ngực mình, sau đó cười khẽ, "Cô gái ngoan."

Trình Nặc luôn ngủ như chết, cho đến tận khi bị Chúc Nam Tâm bóp mũi, anh ta mới giật mình tỉnh dậy từ trong giấc mộng. Anh ta vừa toan la

lớn thì bị Chúc Nam Tầm chặn miệng, nhỏ giọng dặn: "Là tôi, đừng lên tiếng, bên ngoài có người tới."

Trình Nặc nghe thấy có người tới, tỉnh táo hơn phân nửa: "Ai? Có bao nhiêu người? Lục Tây Nguyên đâu?"

"Ba, bốn người thì phải, có nam có nữ, lai lịch không rõ, Lục Tây Nguyên ở trong lều của Ninh Ngạn."

"Cậu ta đi đến lều của Ninh Ngạn làm gì?" Trình Nặc rõ ràng lăm lăm trọng điểm.

Chúc Nam Tầm liếc mắt: "Bảo vệ Ninh Ngạn chứ gì, sau đó anh bảo vệ tôi." Nói xong nhìn bộ dạng của Trình Nặc, nói tiếp: "Bỏ đi, vẫn là tôi bảo vệ anh thì hơn."

Trình Nặc vỗ đầu, muốn để bản thân tỉnh táo hơn một chút, anh ta hỏi: "Có mang vũ khí không?"

"Không có."

"Tôi là hỏi mấy tên kia." Anh ta nhấn mạnh.

"Không thấy rõ." Chúc Nam Tầm nói.

"Có phải là người trước đây không?" Anh ta hỏi tiếp.

Chúc Nam Tầm: "Không xác định."

"Vậy thì làm cái rắm, cái gì cũng không biết, cô trốn cho kỹ, tôi đi ra xem thử." Trình Nặc nói xong liền ra khỏi lều một mình.

Ban đêm nhiệt độ chợt giảm xuống, Trình Nặc rùng mình, khom lưng đi đến phía ngoài chiếc lều bên cạnh, không nghe thấy bất kì động tĩnh gì. Anh ta vừa định mở miệng nói chuyện với Lục Tây Nguyên, thì phát hiện

phía trước có một người tới, chỉ cách anh ta năm, sáu mét, anh ta đành phải cúi người trốn sau lều.

"Này, có cần rút lui trước không?" Anh ta thấp giọng hỏi người bên trong.

Nhưng không ai đáp lại. Qua thêm mấy giây nữa, bên trong truyền đến tiếng dùng chân đá lều.

Trình Nặc lập tức vòng ra phía trước lều, nhờ ánh trăng, anh ta nhìn thấy Ninh Ngạn bị một người phụ nữ ăn mặc già dặn siết cổ bằng dây thừng, không nhúc nhích được.

Anh ta đang định xông vào, một người đàn ông đột nhiên ngã xuống sau lưng anh ta. Trình Nặc quay đầu nhìn, Lục Tây Nguyên đứng sau lưng anh ta, nắm chặt một cái dùi cui điện, còn cái gã bị đánh ngã kia cũng đang cầm dùi cui điện y như vậy, chính là tên ban nãy đi sang bên này.

"Mẹ nó! Đánh lén hả!" Trình Nặc chưa tỉnh hồn.

"Đừng la nữa, tôi đã giải quyết mấy tên còn lại rồi, cô gái bên trong giao cho cậu, tôi đi tìm Nam Tâm, tập hợp trong xe."

Lục Tây Nguyên dặn xong thì đi về phía chiếc lều kia, ai ngờ giọng Chúc Nam Tâm lại truyền đến từ phía sau chiếc lều này.

Cô hình như đang kiềm chế người phụ nữ uy hiếp Ninh Ngạn trong lều, giọng nói sắc bén: "Muốn giữ cái chân thì buông dây ra, con dao này của tôi không có mắt đâu."

Trình Nặc vừa định ra tay với người phụ nữ kia thì nghe thấy câu này của Chúc Nam Tâm, thảo nào cô ta dù bắt giữ Ninh Ngạn cũng không dám lên tiếng, anh ta nói với Lục Tây Nguyên: "Mẹ nó, người phụ nữ của cậu đủ hùng hổ đấy!"

Lục Tây Nguyên vòng đến trước mặt Chúc Nam Tầm nhìn, cô đang giữ một chân đưa ra khỏi lều của người phụ nữ kia, còn thứ cô cầm trong tay đâu phải là một con dao, đó rõ ràng là cái đinh sắt dài dùng để cố định lều.

Người phụ nữ kia quả nhiên không dám nhúc nhích nữa, ngoan ngoãn buông Ninh Ngạn ra, Trình Nặc trói cô ta lại, cầm đèn pin soi: "Ồ, còn là một bà chị xinh đẹp nữa."

Cô ta không nói lời nào, mở to mắt trừng mắt nhìn người trước mặt, nhìn nét mặt cô ta thì chẳng khó chịu chút nào, phảng phất còn có một chút khinh thường.

Chúc Nam Tầm cảm thấy cô ta rất quen, nhưng thế nào cũng nhớ không nổi cô ta rốt cuộc giống ai trong trí nhớ.

"Dọn đồ đi thôi." Lục Tây Nguyên nói.

"Cô ta xử lý thế nào?" Trình Nặc hỏi.

"Trói lại, bỏ ở đây, đồng bọn của cô ta tỉnh lại sẽ cởi trói cho cô ta."

Ninh Ngạn nhìn người phụ nữ đó, theo Chúc Nam Tầm lên xe, cô ấy nắm chặt tay áo Chúc Nam Tầm, run lấy bầy.

Chúc Nam Tầm liếc nhìn Lục Tây Nguyên, nhếch khóe môi, nụ cười khiến người ta khó nắm bắt.

Nhưng Lục Tây Nguyên biết cô có ý gì, liếc nhìn lại cô, ánh mắt nghiền ngẫm.

"Nguy rồi, không thấy cái túi nhỏ tôi mang theo đâu nữa." Khi xe chạy gần đến quốc lộ, Chúc Nam Tầm mới phản ứng được.

"Em để ở đâu?" Lục Tây Nguyên hỏi.

"Trong cái túi bên trong áo, có cởi qua một lần khi ngủ trong lều."

"Trong túi để cái gì?"

"Con dấu." Chúc Nam Tâm vô cùng bình tĩnh.

Lục Tây Nguyên chau mày: "Trình Nặc, quay xe lại đi."

Ninh Ngạn ngậy ra mấy giây, tìm kiếm khắp xe và ba lô của mình.

"Đừng quay lại, nghe tôi nói xong trước đã, trước đó con dấu là để trong túi, nhưng sau lần lấy ra lừa Côn Đạt, tôi giấu con dấu ở chỗ khác rồi." Thảo nào cô không khẩn trương một chút nào.

"Vậy trong túi để thứ khác sao?" Lục Tây Nguyên hỏi.

Chúc Nam Tâm nói: "Cái hộp nhỏ đựng con dấu."

"Em chắc chắn con dấu không ở trong đó?"

"Chắc chắn, vì tôi bỏ thứ khác vào hộp rồi."

"Thứ gì?"

"Cái hộp nhỏ đựng kẹo mà anh mua cho tôi ở huyện Kỳ Liên."

Lục Tây Nguyên nghe xong, lắc đầu bất đắc dĩ.

Cô nhóc này quả nhiên không ngốc.

Trình Nặc thở phào nhẹ nhõm: "Cô Chúc à, cô làm việc đáng tin chút được không?"

Chúc Nam Tâm hừ một tiếng: "Mời mấy tên đó ăn kẹo còn không được à?"

Sau khi xe của nhóm Lục Tây Nguyên rời khỏi, người phụ nữ dùng lưỡi dao cắt dây, cô ta lấy cái túi nhỏ của Chúc Nam Tâm ra, mở hộp đựng con dấu, rồi nhìn thấy một cái hộp thiết, trên đó ghi "Kẹo XX".

Cô ta thờ hớn hển ném cái hộp, gọi đồng bọn của cô ta đang nằm dưới đất: "Chưa lấy được đồ, mau đuổi theo."

Lục Tây Nguyên dụ địch đi vào sâu, muốn chứng thực suy đoán của mình. Chúc Nam Tâm cũng học theo anh, làm thăm dò nhỏ, thay xà đôi cột.

Sau khi nói cho cô biết trong tranh giấu di chúc, Lục Tây Nguyên nói tiếp cho cô một bí mật.

"Di chúc viết trên tấm lụa, tấm lụa chia làm hai, một đoạn ở trong tranh, đoạn còn lại ở trong con dấu riêng của ông nội em."

Không có mấy người thấy qua con dấu, Lục Tây Nguyên cựa trúng rồi.

"Dừng xe."

Xe chạy đến quốc lộ, Trình Nặc vừa định tăng tốc, Lục Tây Nguyên liền bảo anh ta dừng xe.

"Anh hai, sao nữa vậy?" Trình Nặc dù ngoài miệng oán trách nhưng vẫn dừng xe lại.

"Gậy ông đập lưng ông." Lục Tây Nguyên nói đoạn mở cửa xuống xe.

Chúc Nam Tâm nhìn thấy anh đi sang bên kia đường, một chiếc xe viết đã biến số chữ "Xuyên" mới tinh đậu ở đó.

Lục Tây Nguyên dùng dao rạch hết bốn bánh xe.

"Thấy không, bụng dạ đen tối mà. Vừa biết đánh nhau vừa biết giở trò xấu." Trình Nặc nói với Ninh Ngạn ở bên cạnh.

Ninh Ngạn nhìn bóng lưng Lục Tây Nguyên, nắm chặt tay, dường như vẫn còn chìm đắm trong nỗi sợ hãi vừa rồi.

"Đừng sợ, không sao nữa rồi." Trình Nặc an ủi cô ấy.

Chúc Nam Tâm vỗ vai Ninh Ngạn: "Làm em lo lắng sợ hãi rồi."

Ninh Ngạn lắc đầu, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười.

Lục Tây Nguyên lên xe, Chúc Nam Tâm hỏi anh: "Anh giải quyết mấy tên đó thế nào?"

"Họ căn bản cũng không muốn làm ai bị thương, tôi cướp một cái dùi cui điện, đánh lén."

Chỉ là để lấy đồ, không cần phải ra tay thật, huống chi mấy tên gốc đó căn bản không phải đối thủ của Lục Tây Nguyên.

"Cô Chúc, cái chân của cô gái kia thò ra ngoài lều như nào vậy?" Trình Nặc hỏi cô.

Chúc Nam Tâm học giọng nói chuyện của Lục Tây Nguyên: "Chỗ đó của lều vốn bị rách một lỗ, tôi phát hiện cô ta quỳ dưới đất siết Ninh Ngạn nên túm chân cô ta kéo ra ngoài, đánh lén."

"Cô còn mang dao bên người ư?" Trình Nặc không quên được sức mạnh cô uy hiếp người phụ nữ đó nói muốn chém chân cô ta.

Chúc Nam Tâm nhướn mày: "Đó là vũ khí của tôi."

Trình Nặc ngây người, quay đầu giơ ngón cái nói với Chúc Nam Tâm: "Không hổ là người phụ nữ của thầy Lục, thật tuyệt."

Xe từ từ lái về hướng bình minh, Ninh Ngạn quay đầu nhìn thấy phía đường chân trời có tia sáng đang khởi hành.

Một đêm hoang đường chính thức trôi qua, người muốn đuổi theo không thể được như ý nguyện.

Họ sẽ đến Trương Dịch trước buổi trưa, có người quá hồi hộp, có người đang dự tính chuyện khác, còn có người đang chìm đắm trong nỗi buồn ly biệt.

Đến thị trấn, Trình Nặc và Ninh Ngạn đi đồ xăng, Lục Tây Nguyên và Chúc Nam Tầm đi mua đồ ăn sáng, mọi người chia nhau hành động.

"Đồ ăn Cam Túc chắc ngon hơn đồ ăn Thanh Hải nhỉ."

Chúc Nam Tầm nhớ đến buổi sáng sớm cười ngựa kia, Lục Tây Nguyên ăn hết bát mì đầy dầu mỡ cô ăn còn dư ngay trước mặt cô.

"Nhân dân cả nước đều biết mì kéo Lan Châu nổi tiếng, nhưng có rất ít người biết, mì kéo Lan Châu bắt nguồn từ Tây Ninh."

"Lục Tây Nguyên, tôi muốn ăn bánh chiên nhà Cùng Đạt và khoai tây Mạch Mông nướng." Chúc Nam Tầm kéo tay áo Lục Tây Nguyên như một cô bé.

Lục Tây Nguyên dừng bước, nắm tay cô: "Sẽ còn cơ hội khác."

Chúc Nam Tầm thế này giống như một cô bé.

"Bản thân em có cảm thấy không, quãng đường đi này em đã thay đổi rất nhiều." Lục Tây Nguyên nói.

Chúc Nam Tầm thở dài: "Là anh nhân phẩm tốt, dẫn tôi thấy rất nhiều trái tim chân thành."

Trong cây xăng, Ninh Ngạn đang soạn tin nhắn trên di động, cô viết một đoạn rất dài, xóa rồi viết viết rồi lại xóa.

Cuối cùng, cô không gửi cho bất kì ai.

Trình Nặc hỏi cô: "Trạm tiếp theo em đi đâu?"

Ninh Ngạn không trả lời anh, chỉ nói một câu: Anh Trình, em sẽ nhớ các anh.

Trình Nặc không lên tiếng, nhìn mặt trời vừa mọc, tia sáng còn rất êm dịu, mềm mại chiếu vào thân xe, lại là một ngày mới, anh tạm biệt lần nữa.

Anh nghĩ về "Cỏ phi yến", nghĩ về những cô gái tốt mà anh gặp sau này, họ đều muốn rời đi, anh không có cách nào giữ họ lại.

"Ninh Ngạn, anh còn muốn cắt tóc ngắn hơn một chút, đến Trương Dịch, em giúp anh cắt tóc rồi hãy đi nhé."

Ninh Ngạn nhìn gương chiếu hậu, nước mắt chỉ đảo quanh viền mắt.

Anh Trình, e rằng em không đến Trương Dịch được rồi.

Trong gương chiếu hậu là "mối nguy hiểm" đến từ miền nam Tứ Xuyên.

Họ là khách đánh liều hỏi thăm tối qua, cũng là bạn cũ bảy năm không gặp của Lục Tây Nguyên.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C21

"Trình Nặc, đến đầu đường phía trước cậu quẹo phải, vào đường nhỏ, phía sau có người đang theo."

Nghe thấy Lục Tây Nguyên nói như vậy, Chúc Nam Tâm và Ninh Ngạn đồng thời quay đầu nhìn phía sau.

Có tổng cộng ba chiếc xe theo họ ở xa xa đằng sau, hai chiếc việt dã, một chiếc xe van, cả ba đều có biển số mở đầu là chữ "Xuyên".

"Xem ra trợ thủ của nhóm tối qua đến rồi, không biết có gốc như chúng không."

Khi đang nói chuyện, Trình Nặc lái xe vào con đường nhỏ, con đường này cực hẹp, chỉ có một làn xe, hai bên đường toàn là cánh đồng hoa cải dầu vàng rực.

Chúc Nam Tâm thấy xe phía sau cũng đuổi theo vào con đường nhỏ, mà phía trước là một ngôi làng nhỏ, con đường hẹp hơn, không tiện ẩn trốn, càng bất lợi cho việc chạy trốn, cô nói với Lục Tây Nguyên: "Đằng trước không đi được nữa."

Lục Tây Nguyên suy nghĩ, nói: "Ba người xuống xe chạy vào cánh đồng hoa, động tác nhanh một chút. Trình Nặc, xe đưa tôi, tôi chặn sau."

"Cậu còn bị thương mà, để tôi làm cho." Trình Nặc chau mày nói.

Lục Tây Nguyên khẽ quát: "Bớt nói nhảm đi, cậu dẫn hai cô ấy chạy, để lại một mình tôi lo thôi."

Chúc Nam Tâm biết thời gian ít ỏi, nên không nói nhiều một câu, liếc nhìn Lục Tây Nguyên, nháy mắt với anh, sau đó nói với Ninh Ngạn: "Ninh Ngạn, cầm đồ quan trọng, sau khi tôi đếm đến ba thì chúng ta nhảy xuống."

Trình Nặc phối hợp dừng xe, chờ sau khi Chúc Nam Tâm và Ninh Ngạn nhảy xuống, anh ta cũng từ vị trí ghế phụ nhảy ra ngoài, còn Lục Tây Nguyên nhanh chóng nhảy vào ghế lái, sau đó lùi xe, tốc độ cực nhanh.

Xe theo phía sau đang định tăng tốc đuổi theo người nhảy khỏi xe, thấy xe của họ điên cuồng lùi về sau, chiếc dẫn đầu phanh gấp dừng lại giữa đường, còn xe phía sau đột ngột không kịp chuẩn bị, dồn dập tông vào đuôi xe.

Lục Tây Nguyên nghe thấy tiếng vang, rồi thấy xe phía sau tông đuôi trong gương chiếu hậu bên, đổi lại hướng, đạp chân ga tăng tốc lái về phía trước. Chạy đến vị trí ban nãy nhóm Chúc Nam Tâm xuống xe, anh đánh tay lái dừng xe ngang giữa đường, sau đó rút chìa khóa xuống xe, tung người nhảy một cái vào cánh đồng hoa.

Chúc Nam Tâm đỡ Ninh Ngạn chạy ở phía trước, Trình Nặc theo sát sau họ quan sát xem có người đuổi theo hay không.

Đối phương có tổng cộng mười mấy người, ai nấy tài nghệ không tầm thường, Lục Tây Nguyên vừa chạy mấy bước, thì bóng dáng của mấy tên đó lần lượt xuất hiện ở rìa ruộng hoa.

Lục Tây Nguyên nhìn vị trí hiện giờ của Trình Nặc, rồi nhìn người phía sau, đổi hướng khác, dụ bọn chúng đi.

Chúc Nam Tâm liều mạng chạy về phía trước, hoa cải dầu bị họ giẫm đạp cũng làm vướng chân họ, cô cũng không phân biệt rõ nên đi hướng nào, phóng tầm mắt nhìn, bốn phía toàn là hoa cải dầu không có bờ bến, còn bên tai chỉ nghe thấy tiếng thở dốc của mình và Ninh Ngạn, cô nói với Ninh Ngạn: "Hãy kiên trì thêm một lúc nữa."

Nhưng tốc độ của Ninh Ngạn càng ngày càng chậm, vừa rồi khi hai người ngã, cô ấy bị trật chân.

"Chạy tiếp thế này cũng không phải cách, hai cô cúi người từ từ trốn, tìm được chỗ ẩn nấp thì trốn đi, tôi đi dụ bọn chúng. Bên kia có ngôi làng, nếu nửa tiếng sau tôi vẫn chưa tìm được hai cô, hai cô cứ đi vào làng trốn, cho mấy bác thêm ít tiền."

Trình Nặc dặn hai cô gái, Ninh Ngạn đã kiệt sức căn bản không nghe rõ anh ta nói gì, Chúc Nam Tầm còn coi như tỉnh táo, thở hổn hển nói với anh ta: "Anh cẩn thận một chút."

"Yên tâm, tôi và người đàn ông của cô là người từng đánh nhau với bọn giang hồ đấy." Trình Nặc nở nụ cười, sau đó trong mắt dần tràn đầy sát khí.

Anh ta tìm kiếm bóng dáng Lục Tây Nguyên trong cánh đồng hoa, rồi nhặt cây gậy răn chắc dưới đất, tiếp đó khom lưng từ từ đi về phía trước thăm dò.

Còn Lục Tây Nguyên ở phía khác của cánh đồng hoa cũng đang gắng sức chạy trốn, anh dụ hơn phân nửa kẻ theo dõi, lúc này đang chơi trốn tìm với chúng.

Bảy năm trước, ở gần biển Ngưu Nãi cao hơn mực nước biển 4000 mét, anh cũng chơi trò với đám người này như vậy, chỉ là năm đó, anh dẫn theo Vưu Tích gần chuyễn dạ và Lục Hoài Tín bị phản ứng cao nguyên nghiêm trọng không thể may mắn tránh được sự truy đuổi của chúng.

"Này, không chạy nổi thì đánh, một người bị thương tàn phế như cậu có được không hả?"

Giọng nói truyền đến là của Trình Nặc, Lục Tây Nguyên dựa vào âm thanh phân biệt phương hướng, rồi ngồi xổm xuống nghe tiếng bước chân

của người phía sau, sau đó la với Trình Nặc: "Câm miệng, cậu chạy về hướng tây bắc của cậu đi."

Trình Nặc xoay tại chỗ một vòng, chờ ra, "Mẹ nó, bên nào là hướng tây bắc vậy?"

"Nhìn mặt trời." Lục Tây Nguyên nói tiếp.

Nói xong anh từ từ di chuyển về hướng đông nam.

Nửa phút sau, hai người tập hợp.

"Hai cô ấy đâu?" Lục Tây Nguyên hỏi.

"Trốn rồi, giải quyết đám này xong chúng ta đi tìm."

Lục Tây Nguyên chau mày: "Chắc chắn phía sau họ không có ai đuổi theo?"

"Không có, tôi dụ đi hết rồi, hơn nữa, cậu còn không tin người phụ nữ của cậu à? Bản lĩnh cô ấy lớn lắm đó." Trình Nặc vừa nói vừa đổi tư thế ngồi khác.

Lục Tây Nguyên hơi đứng lên quan sát động tĩnh xung quanh, nói: "Tôi đương nhiên tin cô ấy, chỉ là không biết cô em kia có gây trở ngại hay không thôi."

Câu anh nói có ẩn ý.

Trình Nặc không phản ứng kịp, trả lời anh: "Ninh Ngạn không chạy nổi, nhưng không chạy nổi thì trốn được mà."

Bên kia, Chúc Nam Tâm và Ninh Ngạn chạy đến một khoảng đất trống, trốn sau một cái máy ép dầu.

Chúc Nam Tầm bảo Ninh Ngạn ngồi xuống nghỉ, mình thì ngồi xõm quan sát động tĩnh phía trước, Ninh Ngạn lại lấy di động ra ném vào cánh đồng hoa xa xa.

Chúc Nam Tầm kinh ngạc quay đầu lại, cô căn bản không có cách nào hiểu được hành động lúc này của Ninh Ngạn.

Còn Ninh Ngạn rơi nước mắt, cô ấy há miệng, định mở miệng nói. Chúc Nam Tầm đỡ vai cô ấy, bảo cô ấy đừng vội, cô ấy lại cúi đầu, nghẹn ngào phát ra âm thanh: "Chị Nam Tầm, em xin lỗi."

Chúc Nam Tầm cảm thấy đầu mình nổ "âm" một cái.

Hai tiếng trước, trong trấn nhỏ đổ xăng, Lục Tây Nguyên và Chúc Nam Tầm ở trước cửa một quán mì nhỏ chờ ông chủ gói đồ ăn sáng.

Đề tài là Chúc Nam Tầm bắt đầu trước.

"Ngoài máy theo dõi, anh rốt cuộc phát hiện cô ấy bất thường như thế nào?" Cô hỏi Lục Tây Nguyên.

"Trước đó tôi cũng không dám khẳng định, chỉ là suy đoán thôi, nhìn thấy vết sẹo do bị phỏng trên cổ cô ấy mới bắt đầu nghi ngờ. Bảy năm trước, chúng tôi đến miền nam Tứ Xuyên điều tra, điều tra được một người tài xế ở nơi đó, tay ông ấy cũng có một vết sẹo do bị phỏng, mức độ giống như vết trên cổ Ninh Ngạn, ông ấy nói là con gái ông ấy hồi nhỏ bưng nước sôi không cẩn thận làm phỏng."

"Trùng hợp như vậy ư? Chuyện xa xưa như vậy chi tiết nhỏ như vậy mà anh cũng nhớ?" Chúc Nam Tầm cảm thấy Lục Tây Nguyên trước mắt quả thật là đáng sợ.

Lục Tây Nguyên mỉm cười, nói: "Cái này chỉ là suy đoán thôi, nhưng chứng thực cũng là vì cổ cô ấy. Tình huống lúc đó, cô ấy dùng chân liềm

mạng đá lều, hẳn là phản ứng do bị người phụ nữ kia siết chặt cổ tạo ra, nhưng không có bất kì dấu vết nào lưu lại trên cổ cô ấy, chứng minh người phụ nữ đó căn bản không dùng sức, bởi vì họ quen nhau."

"Tôi biết họ là một nhóm, cô ấy tiếp cận chúng ta là muốn dùng trí, không muốn ra tay thật, gọi người quen của mình đến tiếp ứng là hợp lý nhất. Thật ra điểm này, chúng ta nên thấy may mắn."

Lục Tây Nguyên trầm mặc trong chốc lát, nói: "Ừm, còn rất thông minh nữa."

"Lục Tây Nguyên, Ninh Ngạn không phải là người xấu, nếu cô ấy muốn tự lấy đồ đi, thì cô ấy đã sớm thành công rồi."

Lục Tây Nguyên nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Chúc Nam Tâm, vỗ đầu cô: "Tôi biết."

Ninh Ngạn là con gái của người tài xế kia, họ đều không phải là người xấu, anh biết.

Bởi vì nếu cô ấy thật sự muốn ra tay, thì không phải cần con dấu, mà là mạng của anh.

"Chị Nam Tâm, chị mau đi đi, nếu sớm biết chị cũng ở đây, thì em sẽ không đến đâu."

Ninh Ngạn có giọng Tứ Xuyên đặc, cô ấy giả làm người câm là sợ Lục Tây Nguyên sinh nghi. Lần này họ đến Tây Bắc là do nhận được tin, nói Lục Tây Nguyên xuất hiện, nhưng mấy người đó không nói cho cô ấy biết, người khiến Lục Tây Nguyên xuất hiện chính là Chúc Nam Tâm.

"Em biết tôi?" Chúc Nam Tâm kinh ngạc không thôi.

Ninh Ngạn nhìn xung quanh, nắm chặt tay Chúc Nam Tâm: "Tám năm trước, bố mẹ chị đến miền nam Tứ Xuyên vẽ vật thực, thuê xe của bố em. Sau khi họ gặp chuyện không may, trên báo nói là chết do tai nạn xe, cả chiếc xe rơi xuống hẻm núi, ba người trên xe chết hết, nhưng bố em -- ông căn bản không chết. Chị Nam Tâm, là về sau nhóm anh Lục điều tra đến nhà em, em mới biết chân tướng sự việc, nhưng bố em bị bọn chúng khống chế, cả nhà bọn em chỉ có thể bán mạng cho chúng mà thôi."

Thảo nào cô cứ cảm thấy người phụ nữ đêm qua như đã gặp trước đó, thì ra cô ta là người nhà của tài xế gặp nạn đăng trên báo năm ấy, trên báo có ảnh cô ta, nếu cô đoán không lầm, người phụ nữ này là chị của Ninh Ngạn.

Khó trách năm đó nhóm Lục Tây Nguyên bị người ta đuổi giết, thì ra là vì họ đi điều tra chân tướng cái chết của bố mẹ cô, chuốc họa vào người.

Nhưng bố mẹ cô... rốt cuộc là chuyện gì xảy ra?

Thì ra, người tìm tranh đều không đáng sợ, muốn giết người diệt khẩu mới đáng sợ nhất.

Chúc Nam Tâm trầm mặc, mím môi không nói một lời, cô nhìn Ninh Ngạn, đôi mắt cô gái này trong veo trước sau như một.

Khi cô gặp cô ấy lần đầu đã sinh nghi, sau đó cảm thấy mình quá nhạy cảm quá đa nghi, nên không nghi ngờ nữa.

Sau đó nữa, Ninh Ngạn đối xử với họ thật lòng, nếu xảy ra chuyện gì thật, thì với thủ đoạn của người sau lưng cô ấy, họ không thể nào bình an vô sự rời khỏi Kỳ Liên.

Nghi ngờ lần nữa là từ chỗ lốp xe bị bọn trẻ rạch thủng, cô ấy cứ đòi xuống xe mua đồ, sau đó họ bị buộc ở thảo nguyên, dẫn tới nguy hiểm.

Nhưng giống như cô phân tích với Lục Tây Nguyên, Ninh Ngạn không muốn làm hại họ, có lẽ ngay cả cái cơ "di chúc" cũng là chủ ý của cô ấy.

Đêm hôm đó, ở trong lều, cô cố tình tiết lộ cho Ninh Ngạn, nói mọi người đều đang tranh giành di chúc giấu trong con dấu, khi ấy cô cho rằng Ninh Ngạn cũng đến vì di chúc, nên muốn thăm dò thử.

Nhưng không ngờ, Ninh Ngạn có tính toán khác.

Cô ấy bảo mấy người thân cận đến trước cướp con dấu, sau đó dùng lợi thế "di chúc" này bàn điều kiện với người ở trên, cô ấy cho rằng như vậy, vừa có thể khiến chúng thả bố cô ấy, và cũng có thể tranh thủ thời gian cho nhóm Chúc Nam Tâm trốn thoát.

Đáng tiếc cô ấy suy nghĩ quá đơn giản, cũng biến khéo thành vụng.

Sau khi Chúc Nam Tâm nói cho họ biết mình đánh tráo con dấu, cô ấy biết ngay mình không chỉ bị lộ, mà còn mất đi lợi thế duy nhất này.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C22

"Chị Nam Tâm, chị Nam Tâm -- không còn thời gian nữa đâu, họ sẽ đuổi tới đây ngay lập tức đấy, di động của em có định vị theo dõi, chị mau đi đi, em đi giữ họ lại."

Ninh Ngạn lắc vai Chúc Nam Tâm, Chúc Nam Tâm vẫn còn chìm đắm trong mỗi suy nghĩ rồi như mớ bòng bong, không cách nào tự thoát ra được.

Còn bên kia, Lục Tây Nguyên và Trình Nặc bị bảy, tám gã đàn ông bao vây trong cánh đồng hoa, một trận chiến ác liệt sắp bắt đầu.

"Ninh Ngạn, tôi hỏi em, mục đích của người phía sau em đến tột cùng là muốn di chúc hay là muốn mạng của chúng tôi?"

Nghe thấy động tĩnh trong cánh đồng hoa, Chúc Nam Tâm rất cuộc tình táo lại.

"Nếu không phải chị nói cho em biết là có di chúc, thì họ hình như căn bản không biết còn có chuyện này, trước đó là muốn giết người diệt khẩu, bây giờ e rằng là muốn hết."

Chúc Nam Tâm quả nhiên đoán không sai, cô chưa kịp suy xét chu toàn hơn, đột nhiên thấy trên con đường cách đó không xa có một đoàn du lịch đang xuống xe, cô nghĩ ra một kế, nói với Ninh Ngạn: "Em nghe đây, em lấy con dấu đi để ăn nói với chúng, nếu bọn chúng vẫn tin em thì chúng ta còn gặp lại được, nếu chúng không tin, em hãy ngoan ngoãn nghe lời chúng, bảo vệ bản thân mình. Qua một khoảng thời gian, nếu tôi còn có thể bình an vô sự, tôi đi miền nam Tứ Xuyên tìm em."

Ninh Ngạn nghe thì rơi nước mắt, cô ấy nói: "Chị Nam Tâm, chị phải cẩn thận đấy, trong xe vẫn còn một máy theo dõi, em để dưới chỗ ngồi, em không còn cách nào khác... Còn nữa, mọi người đừng dùng di động của mình, họ có số sẽ lần theo dấu vết, con dấu... em lấy đi nhất định sẽ nghĩ cách giúp chị lấy lại, chị yên tâm."

Cô ấy nói xong liền chạy đến chỗ vứt di động, mặc dù trong lòng Chúc Nam Tâm trăm mối cảm xúc ngổn ngang, nhưng lúc này cũng không dám lãng phí cảm xúc và thời gian nữa, vì trong bụi hoa cách đó không xa đã có người tìm tới, cô có thể nghe rõ tiếng bước chân của chúng, cô nhìn Ninh Ngạn chạy xa, liều mạng chạy về hướng đoàn du lịch.

Chạy chưa được mấy bước, giọng Ninh Ngạn truyền đến từ một hướng khác: "Lấy được đồ rồi, đừng đuổi theo nữa, bên kia có khách du lịch."

Trình Nặc đánh ngã một tên, một bụi hoa cải dầu bị người tên đó đè lên, Lục Tây Nguyên một tay bảo vệ vết thương, tay kia bóp cổ một tên: "Còn lại ba tên, cậu thế nào?"

"Mới hoạt động gân cốt thôi." Trình Nặc vặn cổ, ung dung nói.

Anh ta vừa dứt lời, Lục Tây Nguyên tăng thêm sức, nhân lúc tên này không thể cựa quậy, lại nhanh chóng dùng khuỷu tay đánh trúng tim hãn, tên đó ngã xuống đất trong nháy mắt.

"Phong thái không giảm năm nào!" Trình Nặc thấy thì trêu anh, trong lúc đùa giỡn, giọng Ninh Ngạn truyền tới.

Sau khi nghe thấy, người còn ở trong bụi hoa tìm cơ hội ra tay lập tức rút sang bên kia, còn Lục Tây Nguyên sau khi nghe thấy câu này của Ninh Ngạn thì nhanh chóng nắm bắt bóng dáng Chúc Nam Tâm trong cánh đồng hoa, nhìn xa xa, mái tóc cô bị gió thổi rối tung, chạy rất khó khăn, nhưng may mà đã sắp đến gần đám đông bên đường.

Anh thở phào nhẹ nhõm, nói với Trình Nặc: "Không đánh nữa, cậu đến con đường bên kia tìm Nam Tâm, tôi đi lái xe, gặp nhau ở đầu đường."

Trình Nặc lại sững sờ tại chỗ: "Người nói -- là Ninh Ngạn?"

Lục Tây Nguyên cũng vừa phản ứng kịp, nhưng sau khi ngẫm nghĩ thì không kinh ngạc như Trình Nặc, anh không định giải thích bây giờ, kéo Trình Nặc vừa chạy vừa nói: "Chạy thoát thân quan trọng hơn."

Đầu óc Trình Nặc trống rỗng, ngay cả Lục Tây Nguyên nói câu này anh ta cũng cảm thấy xa lạ.

Đúng là xa lạ, anh ta từng thấy Lục Tây Nguyên chạy thoát thân, Lục Tây Nguyên la phải chạy thoát thân thì vẫn là lần đầu tiên anh ta thấy.

"Này, tại sao người phụ nữ của cậu mà bắt tôi đi tìm?"

Đại khái là được gió thổi cho đầu óc tỉnh táo, anh ta phản ứng lại.

Lục Tây Nguyên nói: "Bên kia bị ba chiếc xe chặn, cậu qua được?"

Ý của anh là kỹ thuật lái xe của anh tốt hơn.

Trình Nặc không để ý nữa, trong lòng buồn bực. Ninh Ngạn có vấn đề, nhưng anh ta vậy mà không hay biết gì, anh ta cảm thấy IQ của mình bị sỉ nhục.

Vì Lục Tây Nguyên và Chúc Nam Tâm rõ ràng đã biết từ lâu.

Chúc Nam Tâm chạy đến chỗ đám đông, phần lớn khách du lịch đang chụp ảnh, cô hỏi một người trong đó: "Nơi này là nơi nào thế?"

Người đó trả lời: "Chỗ nổi tiếng nhất về hoa cải dầu đấy, Môn Nguyên."

Chúc Nam Tâm hỏi tiếp: "Vậy tiếp theo mọi người đi đâu?"

"Trương Dịch, sau đó là Đôn Hoàng."

Chúc Nam Tâm suy nghĩ, hỏi anh ta: "Hướng dẫn viên ở đâu vậy?"

Khi Lục Tây Nguyên và Trình Nặc lái xe đến con đường có đoàn du lịch, người phía sau lại từ xa xa theo tới. Trình Nặc không tìm được bóng dáng Ninh Ngạn trong cánh đồng hoa, về mặt đờ đẫn, Lục Tây Nguyên liếc nhìn anh ta, tăng tốc độ xe.

Sau khi xe dừng bên cạnh xe của đoàn du lịch, hai người xuống xe đi tìm Chúc Nam Tâm.

Không có nhiều người, Lục Tây Nguyên liếc mắt là thấy cô, cô ngồi ở ven đường, đầu đội cái nón đỏ nhỏ của công ty du lịch, trên mặt có vết trầy, cô ôm đầu gối, ngăn người nhìn dưới đất.

Ngay trong thoáng chốc này, cô chợt ngẩng đầu, thấy Lục Tây Nguyên đứng trước mắt, về mặt cô bình tĩnh lại, cô nhanh chóng đứng dậy, sau đó ôm chặt người trước mặt.

"Lục Tây Nguyên, tại sao cái gì anh cũng không nói cho tôi biết?"

Lục Tây Nguyên đoán Ninh Ngạn hẳn đã nói với cô một số chuyện, anh dịu dàng vỗ đầu cô: "Tôi cảm thấy vẫn chưa phải lúc."

Chúc Nam Tâm không ngờ mình sẽ khóc, sụt sịt mũi, cố gắng hết sức không để nước mắt rơi xuống, "Anh cứ nói chưa phải lúc, rốt cuộc khi nào mới phải? Tôi không hỏi thì anh không nói, chuyện gì anh cũng gánh một mình hết --"

"Này! Bây giờ không phải lúc lôi chuyện nhà cũng không phải đại hội tuyên dương cá nhân đâu, cái đuôi còn chưa bỏ rơi kìa, nếu muốn hỏi

chuyện, tôi còn muốn hỏi kìa, Ninh Ngạn rốt cuộc là chuyện gì vậy?"

Trình Nặc thô bạo ngắt lời Chúc Nam Tâm, nói đến phần sau thì bản thân cũng buồn bã.

Lục Tây Nguyên lại vỗ lưng Chúc Nam Tâm, Chúc Nam Tâm nhìn cánh đồng hoa, nói với Trình Nặc: "Ninh Ngạn là một cô gái tốt, tôi đưa con dấu cho cô ấy rồi."

Trình Nặc không lên tiếng, dừng một chút rồi mới nói: "Lên xe nói đi."

"Sợ là không đi được. Trình Nặc, cậu lái xe đi, bỏ rơi bọn chúng, chúng không phát hiện chúng tôi thì sẽ không theo cậu nữa. Tôi với Nam Tâm đi theo đoàn."

Lục Tây Nguyên nói xong nhìn Chúc Nam Tâm, Chúc Nam Tâm đưa cái nón khác trong tay cho anh: "Đã trả tiền cho hướng dẫn viên rồi, chúng ta chỉ đến Trương Dịch mà cô ấy lấy tôi nguyên giá, lỗ lớn rồi."

Trình Nặc nhìn hai người trước mặt, nhún nhún vai: "Được, hai người lại có thần giao cách cảm, phu xướng phụ tùy, tôi đi trước đây, không nhìn thấy thì không ngược được."

Trong đoàn du lịch phần lớn là người trung niên và người già, sau khi lên xe, Chúc Nam Tâm và Lục Tây Nguyên ngồi hàng cuối cùng, không hề làm người khác chú ý.

Do hướng dẫn viên lôi kéo, khách du lịch ở phía trước bắt đầu thay phiên nhau hát, người đang hát là một ông chú, ông ấy hát bài hát cũ «Quay đầu lại», hai người ngồi ở phía sau, nghe nhạc, ai nấy yên lặng.

Một lúc lâu sau, Lục Tây Nguyên mở miệng trước: "Di chúc là thật, trong tranh và con dấu mỗi cái có một nửa, nhưng bản di chúc này không

phải là chia tài sản, nếu không thì mấy người này lấy được cũng vô dụng. Trong di chúc ghi lại chi tiết tất cả các bộ sưu tập tác phẩm nghệ thuật và đồ cổ liên quan đến nhà họ Chúc, bao gồm vị trí cất giữ, trong đó có một số ở bên ngoài, còn có một số chưa ai thấy qua. Sau khi ông nội em mất, mọi người đều tưởng bản ghi chép này sẽ ở trong tay bố mẹ em, nhưng khi đó nhà họ Chúc vẫn chưa chia năm xẻ bảy, thế lực còn rất lớn, cho nên những người có ý đồ xấu đó không dám động vào họ, nhưng về sau, họ một mình đi miền nam Tứ Xuyên -- A Tầm, bố mẹ em hẳn là bị người khác hại chết."

Chúc Nam Tầm lắng lắng nghe, bí mật phía sau còn đáng sợ hơn cô tưởng tượng, cô hoàn toàn không thể tưởng tượng được bố mẹ không phải chết do tai nạn, nhưng nghĩ đến việc mấy năm nay cô gần như là bị người ta giám sát, rồi tận mắt thấy Lục Tây Nguyên bị người ta đuổi giết, dường như bí ẩn thoáng cái tan ra.

"Vậy những người này làm sao biết bản ghi chép đó ở trong tranh, còn các anh làm sao phát hiện bố mẹ tôi..." Nói đến đây, Chúc Nam Tầm không đành nói nữa.

Lục Tây Nguyên nắm chặt tay cô: "Tin tức trong tranh có bản ghi chép là tôi tung ra, mục đích là muốn để người giết chúng tôi diệt khẩu và người mơ ước mấy món bảo bối kia kiếm chế lẫn nhau, chỉ có chúng tôi sống, bọn chúng mới có thể nhìn thấy bản ghi chép đó, còn bắt đầu nghi ngờ chân tướng cái chết của bố mẹ em là vì trận hỏa hoạn đêm hôm ấy --"

Lục Tây Nguyên nói được một nửa, đột nhiên im bật, Chúc Nam Tầm vừa định mở miệng, anh lại thấp giọng nói với cô: "A Tầm, đừng nhìn sang bên phải của em, có một tên theo chúng ta lên xe."

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C23

Chúc Nam Tầm và Lục Tây Nguyên ngồi hai vị trí trong cùng bên phải hàng cuối cùng trên xe buýt, tên đi theo ngồi vị trí trong cùng bên trái, có hai người giữa họ.

"Còn hai tiếng nữa mới đến Trương Dịch, chúng ta bị theo dõi, Trình Nặc nói không chừng đã thoát rồi."

Lục Tây Nguyên nói đoạn lấy di động ra đổi sim nhắn tin cho Trình Nặc, Chúc Nam Tầm thấy vậy, nhướn mày nói: "Thỏ khôn có ba hang."

Trước khi lên xe, hai người họ đều tháo sim vút vào cánh đồng hoa cải đầu, anh vẫn còn một cái sim khác, cái này mới là tổ chất mà người có kinh nghiệm chạy trốn nên có.

Trình Nặc bị bám theo không bao lâu, thì dễ dàng bỏ rơi tên phía sau, nhưng trong lòng anh ta vẫn không thoải mái, vì trước khi lên xe, Chúc Nam Tầm nói cho anh ta biết dưới chỗ ngồi của Ninh Ngạn có máy theo dõi.

Anh ta đã hủy máy theo dõi, ném ra ngoài cửa sổ, ném rất xa, anh ta nghĩ thế nào cũng không nghĩ ra, tại sao cô gái tốt như vậy có thể là người bên miền nam Tứ Xuyên cơ chứ.

Sau khi nhận được tin nhắn của Lục Tây Nguyên, anh ta phanh gấp, sau đó quay đầu xe đi đón đầu xe của đoàn du lịch, anh ta nóng lòng đánh nhau trực tiếp với đám người kia, anh ta muốn chính miệng hỏi rõ, đây rốt cuộc là chuyện gì.

Sau khi xác nhận thời gian gặp nhau với Trình Nặc, Lục Tây Nguyên nói với Chúc Nam Tâm: "Đi thêm mấy cây số nữa, ven đường có một toilet công cộng, Trình Nặc sẽ chờ chúng ta ở đó. Em xem, xe phía sau đi theo khá xa, lát nữa chúng ta chỉ cần bỏ rơi tên trên xe là được."

Chúc Nam Tâm ngẫm hiểu, gật đầu, từ đầu đến cuối cô không nghiêng đầu nhìn tên đi theo họ ở bên cạnh.

Một lát sau, khi xe gần chạy đến toilet công cộng, Chúc Nam Tâm ôm bụng đi đến đầu xe.

"Hương dẫn viên, tôi muốn đi vệ sinh." Vẻ mặt cô trông vô cùng đáng thương.

Hương dẫn viên biết cô trả tiền nhiều hơn những người khác, nên không tiện từ chối, thấy phía trước có một toilet liền kêu tài xế dừng xe ở đó.

Lục Tây Nguyên vốn muốn để Chúc Nam Tâm xuống xe trước, sau khi anh kiểm chế tên phía sau sẽ xuống xe, nhưng tên kia theo quá gần, trên xe lại đông người, hai người đều không dễ ra tay, vì vậy mà đôi bên luôn giằng co.

Thấy xe sắp dừng hẳn, tên kia nóng ruột, vừa định ra tay với Lục Tây Nguyên, Chúc Nam Tâm nhìn thấy màn này trong gương chiếu hậu, đột nhiên xoay người chỉ vào hắn rồi nói lớn với hương dẫn viên: "Người này lên xe ở Môn Nguyên, chưa trả tiền."

Trong thoáng chốc ánh mắt mọi người tập trung hết vào tên kia, Lục Tây Nguyên nhân cơ hội đi lên trước kéo Chúc Nam Tâm rồi xuống xe, còn tên kia bị hương dẫn viên ngăn lại, không có cách nào thoát ra để đuổi theo.

Chúc Nam Tâm và Lục Tây Nguyên nhanh chóng lên chiếc xe đã đậu ven đường từ lâu của Trình Nặc. Trình Nặc đạp chân ga, trên quốc lộ 227

diễn ra một màn đua tốc độ và kích thích.

Nhìn thấy xe phía sau đuổi tận cùng không buông, Trình Nặc giễu Lục Tây Nguyên: "Không làm chiếc xe van này cũng bị đụng, xem ra lúc đó kỹ thuật lái xe của cậu cũng chẳng ra hồn."

Lục Tây Nguyên sờ mũi: "Là xe cậu không tốt. Đằng trước có một đoạn quốc lộ vòng quanh núi, đường nguy hiểm nhiều xe. Trình Nặc, thời điểm khảo nghiệm kỹ thuật lái xe của cậu đến rồi đấy."

Trình Nặc không để ý câu trước của anh, nói đầy quyết tâm: "Xem anh có chơi chết chúng không."

Chúc Nam Tầm nhìn chăm chăm xe phía sau, không hề dám lơ là.

Không biết bây giờ Ninh Ngạn thế nào, cô lại nghĩ thầm.

Chiếc xe chạy ra khỏi quốc lộ thẳng tắp, chạy vào một quốc lộ vào núi ngoằn ngoèo, mặt trong là núi đá, không có thảm thực vật bao phủ, gập ghềnh, làm con đường trông có vẻ hẹp vô cùng, còn bên kia là vách đá, phía dưới có con sông và bãi đá.

Khoảng thời gian này là thời điểm số lượng xe cộ nhiều nhất, rất nhiều xe tải chở hàng xuất hiện ở khúc cua một cách xuất quỷ nhập thần, do thân xe bị hình dạng núi che khuất, cho nên nhóm tài xế đi ngược chiều phải vô cùng cẩn thận, mới có thể không xảy ra sai sót.

Chúc Nam Tầm chưa bao giờ thấy Trình Nặc căng thẳng như vậy, anh ta tập trung tinh thần cầm tay lái, một mặt phải tránh xe tải, mặt khác còn phải đề phòng xe phía sau, mỗi lần một chiếc xe tải lái qua, Chúc Nam Tầm đều cảm thấy mình thở phào nhẹ nhõm, nhưng chiếc xe phía sau cứ như bóng ma vậy, từ đầu đến cuối không bỏ rơi được.

"Quốc lộ miền nam Tứ Xuyên khó đi hơn thế này, tài xế của chúng ta toàn là cao thủ." Lục Tây Nguyên nói.

Chúc Nam Tầm nghĩ về bằng lái xe miễn cưỡng thi đậu của mình, nói với Lục Tây Nguyên: "Chờ có thời gian, anh dạy tôi lái xe đi."

Đường còn dài, dù thế nào thì cô cũng phải gánh vác một phần.

Trình Nặc lại đả kích cô, nói: "Phụ nữ lái xe thì chỉ có thể loanh quanh trong thành phố thôi, cái này nói không chừng còn đụng đầu va đó."

Chúc Nam Tầm nghe cũng không có lòng dạ nào phản bác anh ta, chỉ đành thở dài: "Anh Trình à, vậy thì chỉ có thể dựa vào anh thôi."

Đi hết một ngọn núi, lại có ngọn núi khác xuất hiện, thế núi dần dốc đứng, đường xá cũng càng ngày càng tệ.

Đến một khúc cua gấp, chiếc xe phía sau đột nhiên đuổi theo rất nhanh, Trình Nặc chỉ có thể tăng tốc độ quẹo cua, duy trì khoảng cách với xe phía sau, vì phía trước có quá nhiều đường ngoằn ngoèo, bất cứ lúc nào cũng có xe tải tới, khoảng cách hai xe quá gần thì thật sự rất nguy hiểm.

Nhưng ngay lúc này, phía trước đột nhiên có một chiếc xe tải, tốc độ xe cũng cực nhanh. Trình Nặc phát hiện chỗ này là một điểm mù, chiếc xe sau lưng càng không thể nào thấy xe tải xuất hiện, trong thoáng chốc anh ta muốn giảm tốc độ, để chiếc xe phía sau cũng giảm tốc độ, tránh cho họ và xe tải đụng nhau, nhưng con đường ngoằn ngoèo giảm tốc độ là gần như không làm được.

-- Âm!

Sau tiếng phanh xe chói tai là một tiếng vang lớn!

Âm thanh va chạm vang vọng trong thung lũng, người nghe thấy không một ai không rùng mình.

Mặc dù Lục Tây Nguyên nắm chặt tay Chúc Nam Tâm, nhưng cô vẫn đụng đầu vào lưng ghế phụ, việc này là do Trình Nặc phanh xe cực nhanh sau khi nghe thấy tiếng đụng xe.

Tại Chúc Nam Tâm vang ong ong, hai tay cô ôm đầu đau đớn dữ dội, cảm thấy xung quanh đang lắc lư, ngay cả giọng Lục Tây Nguyên nói cũng không nghe rõ.

Lục Tây Nguyên gọi tên cô, ôm chặt vai cô.

Thấy xe phía sau dừng lại càng ngày càng nhiều, có người gọi 110, có người đang gọi điện thoại cấp cứu, Lục Tây Nguyên mới nói với Trình Nặc: "Đi thôi."

Nếu không phải bị những tên này đuổi theo, thì anh ta căn bản không thể nào ra quyết định như vậy. Trình Nặc cẩn thận kiểm tra camera hành trình lần nữa, sau khi xác nhận mình không liên can mới lái xe đi.

Khi xe chạy đến một con đường đồi núi đối diện với thung lũng chỗ địa điểm tai nạn, Trình Nặc dừng xe, cùng Lục Tây Nguyên đi quan sát hiện trường tai nạn từ xa.

Quả thật là đụng nhau do tốc độ hai xe quá nhanh, Trình Nặc vội tăng tốc quẹo cua đúng thời điểm mới giúp ba người may mắn thoát nạn. Xe phía sau căn bản không kịp phản ứng, còn tài xế xe tải cũng càng không ngờ, khó khăn lắm mới bỏ qua một chiếc, phía sau vậy mà có một chiếc xe khác theo sát.

"Mạng của hai người cũng suýt bị mất trong tay tôi rồi." Trình Nặc nhìn xa xa, lâm bẫm.

Lục Tây Nguyên vỗ vai anh ta: "Chiếc xe van này cũng không tệ lắm, thân xe nghiêng vào sườn núi, còn chiếc xe tải cũng không rơi xuống vách núi, tuy va chạm rõ ràng, nhưng không nhất định có thương vong nghiêm trọng. Kỹ thuật lái xe của cậu được, chúng tôi không hề bị thương."

"Vậy chúng ta đi trước thôi, sau này sẽ có tin tức. Thật bất đắc dĩ mà, chúng ta không có cách nào nói rõ với cảnh sát. Cứ để chúng giải thích đi."

Lục Tây Nguyên nghe xong, gật đầu: "Chỉ có thể như vậy thôi, nhưng chúng ta cũng phải đến bệnh viện một chuyến, Nam Tâm -- chắc bị chấn động não rồi."

"Ôi, tôi có lỗi với cô ấy --"

Trong thung lũng mơ hồ có gió đang thổi, Chúc Nam Tâm mang máng nghe thấy tiếng gió xen lẫn tiếng xe cảnh sát và xe cấp cứu vượt qua bên tai, cảm thấy rất không chân thật.

Nhưng tai nạn xe xuất hiện trước mắt họ, những âm thanh và cảnh tượng ấy lại chân thật đến đáng sợ. Bây giờ vẫn chưa xác định được tình hình thương vong, nhưng giờ phút này, cô chợt cảm thấy con đường này vô cùng tàn khốc và cũng dài đằng đẵng.

Đây là một thế giới đầy tham lam và dục vọng, cô và Lục Tây Nguyên đặt mình vào giữa dục vọng, là con mồi mà ai ai cũng muốn làm thịt, họ cứ như mang theo bom trên người, trái bom có thể nổ bất cứ lúc nào, khiến họ tan xương nát thịt.

Trong tám năm, họ chia xa ở hai nơi cách nhau mấy ngàn cây số tự mình chiến đấu, một người trốn bị đuổi giết, người kia thì một lòng muốn điều tra rõ chân tướng.

Nhưng chân tướng chưa bao giờ đến gần cô, giờ đây một khi đến gần thì cũng bị thương máu chảy đầm đìa. Cô nói với anh, cô không sợ gì hết,

cô muốn bảo vệ nhà họ Chúc, muốn có câu trả lời cho ông nội, cũng muốn để anh trai mình thoát khỏi chuyện xưa, bây giờ nhìn lại, "không sợ" của cô là vì cô chưa bao giờ đối mặt với nguy hiểm thật sự, khi nguy hiểm đến gần, cô còn cần một trái tim mạnh mẽ hơn.

Còn Lục Tây Nguyên, anh trốn vô cùng cẩn thận, từ miền nam Tứ Xuyên đến Nội Mông, luôn luôn trốn ở nơi hoang vu nhất. Anh không chỉ phải trốn, mà còn phải bảo vệ kho báu của nhà họ Chúc, anh không chỉ phải chuẩn bị nghênh đón đao thương mưa kiếm bất kì lúc nào, mà còn phải cứu rỗi bản thân mệt mỏi đi vạch trần sự thật này.

Cô hỏi anh, bao nhiêu năm như vậy, anh trốn tôi là vì áy náy hay là vì không còn cách nào khác.

Anh quả thật là vì không còn cách nào khác, anh không gặp cô, đối với cô mà nói mới an toàn nhất.

Một tiếng sau, họ rút cuộc bình an vô sự đến Trương Dịch, vào nội thành, trước tiên lái xe đến một bệnh viện gần nhất, đầu Chúc Nam Tâm cần phải kiểm tra.

Đây là một bệnh viện nhỏ, không có nhiều người xếp hàng lấy số, nhưng các bác sĩ và y tá lại cần cù chăm chỉ, hết lòng sắp xếp cho những bệnh nhân lui tới. Khi đến lượt Chúc Nam Tâm lấy số, các y tá trực đang thảo luận về vụ tai nạn, xe cấp cứu chắc do bệnh viện này cử đến.

"Này, cô không lấy số ư?" Y tá gọi cô.

Chúc Nam Tâm không có thời gian để ý đến cô ấy, sau khi xoa tay với cô ấy thì đi đến trước mặt Lục Tây Nguyên và Trình Nặc: "E rằng lát nữa xe cấp cứu sẽ đến, tôi không sao đâu, không cần kiểm tra."

Người bị thương vừa đến, những người còn lại sẽ đến theo, nơi này không thích hợp ở lại lâu.

"Đổi bệnh viện khác." Lục Tây Nguyên nói.

Trình Nặc đi lấy xe, nhưng lại đụng thẳng vào một người đàn ông trung niên bị thương đang bế một cô gái, anh ta nhận ra người đàn ông này, chính là người tối qua bị Lục Tây Nguyên đánh ngã trước mặt anh ta, rồi nhìn người ông ta đang bế trong lòng -- là Ninh Ngạn.

"Bệnh nhân hôn mê sâu, tổn thương não --"

Đây là chẩn đoán bước đầu về Ninh Ngạn của bác sĩ cấp cứu.

"Bác sĩ, anh hãy mau cứu em tôi đi!" Người đàn ông trung niên mặc kệ mình bị thương, liều mạng xin bác sĩ cứu Ninh Ngạn bị thương nặng.

Lúc đó ông ta và Ninh Ngạn đều ngồi trong xe van, ông ta ngồi ghế phụ được túi khí bảo vệ nên bị thương nhẹ, còn Ninh Ngạn ngồi ghế sau, không thắt dây an toàn, cũng không có bất kì biện pháp bảo vệ nào nên bị thương nghiêm trọng nhất.

Ông ta sợ Ninh Ngạn không chờ được xe cấp cứu, xin nhờ tài xế xe khác xem náo nhiệt đưa họ đến bệnh viện trước.

Lúc này, ông ta lo lắng không thôi, thậm chí cũng không phát hiện nhóm Chúc Nam Tầm cũng ở bệnh viện này.

Chúc Nam Tầm nhìn Ninh Ngạn được đưa vào phòng phẫu thuật từ xa xa, nhớ đến cảnh cô ấy còn ở trong cánh đồng hoa giúp cô thoát thân vào mấy tiếng trước, thoáng cái đã như cách mấy đời.

Cô nhanh chóng chạy ra khỏi bệnh viện tìm một máy ATM tự động, sau đó đưa một xấp tiền dày rút ra đến trước mặt người đàn ông trung niên.

"Là cô --" Người đàn ông trung niên nhìn thấy cô thì kinh ngạc không thôi.

"Ông là anh của Ninh Ngạn phải không, ông cầm số tiền này đi, là chút tâm ý của tôi, Ninh Ngạn -- cô ấy sẽ tỉnh lại."

Khi Chúc Nam Tầm đang đối mặt với ông ta, trong lòng cũng ngổn ngang trăm mối, bởi vì người này có thể biết nguyên nhân cái chết của bố mẹ mình. Nhưng hiện tại, giữa họ không thích hợp nói đến bất kì chuyện gì.

Đưa tiền chắc chắn không phải là sự an ủi tốt nhất, nhưng trước mắt, chuyện cô có thể làm chỉ có bao nhiêu đó thôi.

An toàn tính mạng của Ninh Ngạn là quan trọng nhất.

"Cô chờ đã, cái này đưa cho cô, Ninh Ngạn nói nhất định phải trả lại cho cô."

Chúc Nam Tầm không ngờ người đàn ông trung niên sẽ lấy con dấu ra đưa cho cô, trong khoảnh khắc nhận con dấu, cô nghĩ đến câu mà Ninh Ngạn nói với mình.

"Con dấu, em lấy đi nhất định sẽ nghĩ cách giúp chị lấy lại."

Chúc Nam Tầm hỏi anh trai Ninh Ngạn: "Vậy mấy người báo cáo thế nào?"

Ông ta lại nói: "Cả nhà chúng tôi bị uy hiếp bao nhiêu năm như vậy, cùng lắm thì lười rách cá chết, bố tôi làm sai thì ông ấy phải gánh chịu."

Trên gương mặt người đàn ông này viết đầy sự bất đắc dĩ, nếu không phải tận mắt nhìn thấy em gái mình chưa rõ sống chết, nói không chừng ông ta sẽ còn tiếp tục bán mạng cho chúng.

CHUYỆN XƯA NAM TÂY

Hạ Nặc Đa Cát

C24

Ninh Ngạn nói dối chỉ có mình có cách mở con dấu tìm được di chúc, cộng thêm việc đuổi theo nhóm Chúc Nam Tâm thời gian gấp rút, cho nên những tên kia tạm thời không ép cô giao đồ ra, nhưng cô vẫn không thể hoàn toàn nhận được sự tin tưởng của những tên đó, vì vậy những tên đó giữ chị cô lại, bảo cô và anh mình lên xe van đuổi theo, tiếp tục hoàn thành nhiệm vụ của họ.

Trên đường đến bệnh viện, khi đang hỗn loạn, cô đã giao con dấu cho anh trai, rồi van xin ông ấy nhất định phải trả lại cho Chúc Nam Tâm.

Cô thậm chí không chắc chắn anh mình có thể gặp được Chúc Nam Tâm hay không, nhưng khoảnh khắc đó, cô đã chuẩn bị việc nghênh đón tử thần.

Bao nhiêu năm như vậy, cô nhìn bố mình sống trong nỗi sợ hãi, anh chị lại bị ép tìm tung tích Lục Tây Nguyên khắp nơi, họ bị những tên đó lợi dụng, uy hiếp bằng mạng sống của bố cô, muốn mượn tay họ giết người, để họ đi làm tay đao phủ.

Những tên này quá hung ác, nhưng họ không có cách nào thoát khỏi.

Lần này đến Tây Bắc, cô không ngờ con gái của đôi vợ chồng mà bố mình nợ mạng cũng xuất hiện. Từ nơi sâu xa, cô luôn cảm thấy tất cả những việc này nên kết thúc.

Chúc Nam Tâm nắm chặt con dấu, rồi dùng vạt áo mình lau sạch vết máu trên đó, sau đó trịnh trọng bỏ con dấu vào túi.

"Hãy chăm sóc Ninh Ngạn, thật cẩn thận, chúng ta nhất định sẽ còn gặp lại."

Cô nói xong liếc nhìn phòng phẫu thuật, Ninh Ngạn, em nhất định phải sống.

Trình Nặc lặng lẽ nhìn một màn này, Lục Tây Nguyên chỉ nói cho anh ta biết Ninh Ngạn là con gái của người tài xế đó, anh ta bắt đầu trầm mặc, thâm trầm trước nay chưa từng có.

"Bảo cả nhà họ đi giết tôi diệt khẩu, vụ án này sẽ do bọn họ gánh hết. Việc họ lựa chọn cũng là một con đường không có lối về."

"Báo cảnh sát đi, nhân chứng có mặt đầy đủ, mấy năm nay, cậu còn chưa chịu đủ sao?" Cảm xúc của Trình Nặc đột nhiên hơi kích động.

Lục Tây Nguyên quay đầu nhìn ba chữ "Đang phẫu thuật" màu đỏ, vành mắt ửng đỏ, anh thở dài một hơi: "Khi Nam Tầm suýt bị lửa thiêu chết, khi Vưu Tích khó sinh, khi chú tôi bị bắt đánh gãy gân cốt, không có lần nào mà tôi không muốn báo cảnh sát, muốn đi nói rõ với cảnh sát. Nhưng tôi không nói rõ được, không điều tra được người phóng hỏa, còn bố của Ninh Ngạn căn bản không biết năm đó người bảo ông ấy xuống xe là ai. Những tên đuổi theo tôi đều chỉ là người bán mạng cho tên phía sau, tôi không có một chứng cứ nào cả."

Thế cô sức yếu, mấy năm nay, anh lĩnh hội bốn chữ này triệt để.

Những năm ở Tây Bắc, anh làm tình nguyện viên, xây trường học, giúp đỡ người Tạng, anh dùng hết sức mình làm một người tốt, anh muốn bù đắp cảm giác tội lỗi trong lòng, vì anh không có cách nào giúp chú mình cho nhà họ Chúc một câu trả lời.

Anh vẫn luôn tìm kiếm cơ hội, anh tung tin "di chúc" là để tìm một sự bảo vệ, nhưng cũng là để dụ răn ra khỏi hang, nhưng dụ không ít răn con

đến, từ đầu đến cuối con rắn lớn lại chưa hề lộ mặt.

Điều khiến anh cảm thấy đáng sợ nhất là, người đến tìm tranh gàn như đều không mượn danh tìm "di chúc", tuy rải rác, nhưng bọn chúng lại như một tổng thể ăn ý, bao gồm nhà họ Tống có quyền có thế, cũng tuyên bố chỉ cần tranh chỉ tìm người.

Tin tức và tin đồn ở thế giới bên ngoài, đa phần xoay quanh việc danh họa bị trộm và mối bất hòa giữa Lục Hoài Tín và nhà họ Chúc, ngay cả hai anh em nhà họ Chúc cũng tưởng mọi người tìm tranh tìm người là để Lục Hoài Tín xuất hiện lần nữa, gánh trách nhiệm của nhà họ Chúc. Hơn nữa, hai người họ không hay biết gì về bí mật "di chúc".

Điểm khả nghi trong này thật sự là quá nhiều.

Nhưng điều gàn như có thể kết luận là, người phía sau đã lên kế hoạch nhiều năm, từ cái chết của bố mẹ Chúc Nam Tâm cho đến phòng vẽ nhà họ Chúc bị cháy rồi đến tìm tranh tìm "di chúc", từng bước một bố trí quá mức chu đáo.

Để bảo vệ người nhà, anh chưa bao giờ dám để lộ tin tức thân phận thật sự, sim điện thoại của anh qua một khoảng thời gian sẽ đổi hết, ngay cả cái tên "Lục Tây Nguyên" này cũng không phải là tên thật của anh.

"Lục Tây Nguyên, Trình Nặc, chúng ta đi thôi, cho dù muốn báo cảnh sát thì cũng phải để người nhà của Ninh Ngạn quyết định."

Tự nguyện nhấn nại tám năm trong cảnh gian khổ, không phải là vì chùn bước, mà là để ẩn núp.

Lúc này đây, có thể gặp mặt cả nhà Ninh Ngạn lần nữa, có lẽ chính là bước ngoặt của sự việc.

Điều tra rõ chân tướng mới là sự cứu rỗi bản thân tốt nhất, Chúc Nam Tâm mơ hồ cảm thấy, dường như tất cả những điểm khả nghi ẩn trốn đang nổi lên mặt nước.

Đọc theo đường đi, Lục Tây Nguyên từ đầu đến cuối không dám tiết lộ quá nhiều, còn cô bị cuốn vào tầng tầng bí ẩn này, gần như giờ phút này mới thật sự tỉnh táo.

Là máu của Ninh Ngạn thức tỉnh cô, con người quả nhiên chỉ khi ở trước sống chết mới có thể tỉnh ngộ.

****

Khi nhận được tin nhắn của em gái, Chúc Nam Trạch đang ăn cơm với mấy người học trò của ông nội lúc còn sống.

Mấy năm nay, hai anh em họ đơn độc chiến đấu, cũng chỉ có mấy người này thỉnh thoảng giúp đỡ một tay.

Học vẽ không giống với học nghệ, nhận thầy học kỹ năng, nỗ lực thiên bẩm dựa vào cá nhân, thành quả cũng không liên quan gì đến thầy giáo, cụ Chúc nổi danh ở bên ngoài, học trò bồi dưỡng được cũng chiếm giữ cả giang sơn của trường phái tranh Giang Nam, năm đó nhà họ Chúc xuất hiện khủng hoảng, phần lớn học sinh nhà họ Chúc chia năm xẻ bảy, duy nhất chỉ có mấy người có thành tích cao nhất này là không bỏ nhà họ Chúc.

Sau khi đọc tin nhắn, anh hiểu đại khái tình hình phát triển như thế nào, Chúc Nam Tâm không nói cho anh biết chuyện của bố mẹ anh, chỉ nhắc đến "di chúc", thế là anh thảo luận với mấy người này về đồ vứt đi của nhà họ Chúc -- Chu Vân.

Anh muốn tìm hiểu nhiều hơn tin tức liên quan đến việc nhà họ Tống tìm Lục Hoài Tín từ những người này, nhưng khi anh cố tình tiết lộ với họ

chuyện phải chia lợi ích cho nhà họ Tống, trong bọn họ có người nổi nóng.

"Bao nhiêu năm như vậy, tổng cộng có hai người bị thầy đuổi đi, một người là Lục Hoài Tín, người kia chính là ông ta. Lục Hoài Tín -- ông ta là có nguyên nhân, nhưng Chu Vân hoàn toàn là vì nhân phẩm tồi tệ mới bị thầy đuổi về nhà, mấy năm nay ông ta và nhà họ Tống cấu kết với nhau làm việc xấu, ở sau lưng ác ý làm giả tác phẩm nghệ thuật, cũng quậy thế giới mỹ thuật rối tung lên --"

"Đúng vậy, sao cháu có thể chia việc kinh doanh của nhà họ Chúc cho người như vậy được chứ."

Họ tranh luận âm ỉ, có vẻ lo lắng, Trịnh Hoài Mẫn nổi danh nhất trong giới mỹ thuật trong bọn họ thì nổi giận đùng đùng, vỗ bàn trước mặt mọi người: "Nam Trạch, sao cháu có thể ra quyết định hoang đường như vậy?"

"Chú Trịnh, Chu Vân lợi dụng thế lực của nhà họ Tống cử người đi cướp tranh, có một lần đe dọa an toàn của em cháu, bọn cháu không còn cách nào khác."

"Đúng là ngây thơ mà, cháu đồng ý chia việc làm ăn cho ông ta là ông ta không cướp tranh nữa ư? Em cháu thì an toàn ư? Hơn nữa ông ta muốn tranh thì có ích lợi gì, mục đích còn không phải là để Lục Hoài Tín xuất hiện ư."

"Mọi người đều nói Lục Hoài Tín đã chết, cũng có người đích thân xác nhận, nhưng tại sao vẫn có người tìm chứ? Chú luôn nói là để tìm ông ấy xuất hiện, nhưng kể từ khi ông ấy mất tích, ông ấy đã không còn chỗ đứng trong giới mỹ thuật, nếu muốn tìm người chủ trì toàn cục, thì danh tiếng của chú vẫn chưa đủ để chèo chống sao? Vì sao lại muốn tìm Lục Hoài Tín bị đuổi đi? Chú Trịnh, mọi người rốt cuộc đang tìm cái gì?"

Thật ra Chúc Nam Trạch nghi ngờ cách nói tương tự không chỉ một lần, cho dù tìm được Lục Hoài Tín, thì ông ấy thật sự có thể gánh trách

nhiệm sao? Gia sản nhà họ Chúc, ông ấy dựa vào cái gì mà động vào.

Chỉ có một điểm, trừ khi trong tay ông ấy có lợi thế.

Thấy tin nhắn, bây giờ nghĩ lại, mọi người vô cùng quan tâm bức tranh kia, thậm chí độ quan tâm của những người này với bức tranh vượt qua giá trị của bản thân tác phẩm, chuyện này đã sớm là lạ.

Còn anh và Chúc Nam Tâm gần như luôn bị phong tỏa tin tức, tất cả tin tức họ nhận được đều bắt nguồn từ mấy người thân tín của nhà họ Chúc này đây.

Trịnh Hoài Mẫn nói không sai, họ còn quá non nớt, hai anh em họ một lòng nghĩ về vụ cháy và ba người kia, suy nghĩ luôn luôn lệch hướng.

****

"Lục Tây Nguyên, có phải anh đã nói hết chuyện mà anh có thể nói cho tôi biết rồi không? Anh bảo đảm anh không giấu bất kì điều gì chứ?"

Ba người uống rượu trong chợ đêm ở Trương Dịch, Chúc Nam Tâm rõ ràng đã chớm say.

Họ vốn không nên ở bên ngoài gióng trống khua chiêng như vậy, nhưng ba người dường như cũng cần một chỗ phát tiết.

"Cô Chúc, nhờ cô ban cho đấy, chúng tôi lại sống cuộc sống chạy trốn nữa rồi, quả là còn kích thích hơn đóng phim nữa."

Trình Nặc nói câu này không sai, tìm hiểu nguyên do, nếu không phải ở hồ Thanh Hải Chúc Nam Tâm tìm Lục Tây Nguyên trọn nửa tháng vẫn không chịu bỏ cuộc, thì Lục Tây Nguyên hẳn sẽ không lộ ra như vậy.

"Tại anh hết -- tại sao anh phải chụp ảnh với nữ minh tinh? Đừng có nói là qua tám năm, cho dù anh có hóa thành tro thì tôi cũng nhận ra anh."

Lục Tây Nguyên chùi bọt bia bên mép Chúc Nam Tâm, mỉm cười nói: "Thiếu tiền mà."

Chúc Nam Tâm nghe thấy câu này, lấy con dấu ra đập lên bàn: "Không có tiền thì anh không thể đến tìm nhà họ Chúc đòi sao? Anh trông coi một đồng bảo bối lớn như vậy, anh tùy tiện --"

"Tìm cô thế nào? Cô hỏi cậu ta xem, mấy năm nay, cậu ta từng đi tàu, máy bay ra khỏi bốn tỉnh Tây Bắc chưa? Nếu không phải là tôi ở Thanh Hải bảo bọc, cậu ấy cũng không dám bước ra khỏi Nội Mông đâu." Trình Nặc nói xong ôm vai Lục Tây Nguyên, vẻ say rượu hiện rõ.

Chúc Nam Tâm lắc ngón tay ngã vào người Lục Tây Nguyên: "Gọi điện thoại, viết thư, cách nào mà không liên lạc được? Anh quá cẩn thận thôi."

"Về thôi, em uống say rồi." Sắc trời đã tối, Lục Tây Nguyên quan sát động tĩnh bốn phía, đỡ Chúc Nam Tâm dậy định rời khỏi.

Trình Nặc uống một hơi cạn sạch rượu còn lại: "Hôm nay cô Chúc tính tiền đi!"

Trên đường ba người đi về nhà nghỉ, Lục Tây Nguyên đỡ Chúc Nam Tâm, cô vẫn lảo đảo, Lục Tây Nguyên đành phải cõng cô, cô nằm bò trên lưng Lục Tây Nguyên, miệng vẫn lẩm bẩm: "Lục Tây Nguyên, anh làm nhiều như vậy, rốt cuộc là vì cái gì?"

Lục Tây Nguyên nhin cơn đau chỗ vết thương, nói với cô: "Mệt rồi thì ngủ đi."

Anh luôn luôn tránh trả lời những vấn đề mà cô hỏi, thật ra không phải trả lời, mà là không cần thiết phải trả lời.

Không có ai là thánh nhân chân chính, cũng không có ai cam tâm tình nguyện chịu đựng cuộc sống tạm bợ tám năm, nhưng đồng thời anh cũng biết, không có sinh mạng của ai là có thể chết đi uổng phí, cũng không có ai phải trở thành vật hi sinh của dự vọng, bố mẹ Chúc Nam Tầm không thể, anh em Chúc Nam Tầm càng không thể.

Ngoài Lục Hoài Tín, không còn ai làm như vậy nữa. Lục Hoài Tín rời khỏi, thì anh nên tiếp tục làm như vậy.

Đây chính là số mạng của anh.

Table of Contents

[Mục lục](#)

[C1](#)

[C2](#)

[C3](#)

[C4](#)

[C5](#)

[C6](#)

[C7](#)

[C8](#)

[C9](#)

[C10](#)

[C11](#)

[C12](#)

[C13](#)

[C14](#)

[C15](#)

[C16](#)

[C17](#)

[C18](#)

[C19](#)

[C20](#)

[C21](#)

[C22](#)

[C23](#)

[C24](#)